

Jamsai

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
ทดลองอ่าน

Jamsai
สองภาษา
ทดลองอ่าน

雙面嬌姑娘

ไฉนเย็น 英顏 ถิ่น
พริทอนพ แปล

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่ใช้ขอหัวใจไว้คู่กัน

อู่อีเสวี่ยเริ่มได้สติ หน้าตาของนางขยับเล็กน้อย จากนั้นก็ค่อยๆ ลืมตาขึ้น สายตาค่อนข้าง
พราวเลื่อน สมองก็ออกจะมีนงง เพียงรู้สึกหน้าอกอุ่นๆ สบายยิ่ง

รอจนนางลืมตาขึ้นมาเต็มที่ เห็นคนที่อยู่ตรงหน้าชัดเจนก็อดตะลึงงันไม่ได้

สิงฟู่อวี เขาตามมาแล้ว ทั้งยังกำลังทำอะไรบางอย่าง

เมื่อนางก้มลงมองตามมือเขา พบว่าตนไม่มีผ้าพันกายแม้แต่ชิ้นเดียว และฝ่ามือของเขา
กำลังทาบอยู่ที่อวัยวะกลมอวบอิมุ่มนุ่มทั้งสองของนาง

นางตื่นตระหนกอย่างใหญ่หลวง พร้อมๆ กับการกรรีดร้องนางก็จู่โจมฝ่ามือทั้งสองออกไป
ขัดสิงฟู่อวีที่กำลังมุ่มมันจกดจ่ออยู่กับการโคจรพลังลมปราณออกไปอย่างไม่ทันตั้งตัว ร่างร่วงลงจากเตียง

ขณะมุ่มมันจกดจ่อกับการโคจรพลังลมปราณ สิ่งที่กลัวที่สุดก็คือถูกรบกววน สิงฟู่อวีถูกการจู่โจม
อย่างฉับพลันกะทันหันทำให้ลมปราณภายในแตกซ่าน พลังชีวิตที่ซอกอัสบสน กระอักไหลิตออกมา
คำหนึ่ง

เขาจ้องมองคนที่อยู่บนเตียงด้วยความตกใจและโมโห พอมองไปก็ต้องตะลึงงัน เพียงเห็นบนเตียง
มีหญิงสาวนั่งอยู่คนหนึ่ง คนผู้นี้ก็คืออู่อีเสวี่ยที่เขาตามหามานานวันก็ยังหาไม่พบ!

มากกว่ารัก ใจมวามสองหน้า

ไม่เคยียน เขียน พรรคหอม แปเป

《雙面嬌姑娘》莫顏 (Mo Yan) 著

Copyright © 2016 Treetype Publishing Co., Ltd.

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All Rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2405-8

ภาพประกอบ 樹蔭

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 259 บาท

พินพูน

กระต่ายนอนสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

มากกว่ารักเล่มที่ท่านกำลังถืออยู่ในมือนี้เป็นผลงานของท่านไม่เหยียน นักเขียนที่ได้รับความนิยมและคำชื่นชมอย่างดียิ่งท่านหนึ่งของมากกว่ารัก 'โหมงามสองหน้า' ชุด ข่าวลือในยุคทองเล่มนี้ นักอ่านจะได้พบกับเรื่องราวของ พระ-นางที่ชวนให้ลุ้นตามแทบจะทุกบท ทุกบรรทัด และทุกย่อหน้ากันเลยทีเดียว เพราะคาดเดาได้ค่อนข้างยากและน่าติดตามตลอดทั้งเรื่องค่ะ

ในชุดนี้ก็มีอีกหนึ่งเรื่องที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับสอดคล้องกัน นั่นก็คือ เรื่อง 'บัญชีปราบโหมงาม' ซึ่งเป็นเรื่องราวของรุ่นพ่อแม่ที่สนุกมากจนวางไม่ลง แต่ทั้งสองเล่มนั้นสามารถอ่านแยกกันได้ จะให้ตีอ่านทั้งสองเล่มจะได้อรรถรสยิ่งขึ้นค่ะ

เรื่อง 'โหมงามสองหน้า' นี้มีทั้งความหวานของพระ-นาง กลยุทธ์และแผนการต่างๆ ของตัวละคร รวมไปถึงเสียงหัวเราะที่มาจากความน่ารักน่าหยิก ของฉากต่างๆ โดยบอกเล่าเรื่องราวของ 'ลู่อีเสวี่' ประมุขของหุบเขาหมื่นบุปผา ที่เพิ่งจะเข้ารับตำแหน่งหมาดๆ ก็ต้องเจอกับปัญหาใหญ่ยิ่ง เมื่อยามนี้ในยุคทอง ต่างต้องการกำจัดหุบเขาหมื่นบุปผาของนางเสวี่ย ที่ย่าแย่งที่สุดคือหลังจากนางตกหน้าผา แสร้งตายแล้ว พวกเขากลับไม่ยอมเลิกว่ ยังค้นหาตัวนางต่อไป โดยเฉพาะ 'สิงฟู่วี่' ยอดฝีมืออันดับหนึ่งของราชสำนักผู้นั้น มีหน้าซ้ำด้วยถูกธาตุไฟเข้าแทรกระหว่าง ประมือกับเขา นางจึงกลายเป็นเด็กหญิงตัวน้อย ไม่อาจกลับร่างเดิมที่มีพลังวัตรได้ แต่เอาเถิด ไหนๆ ก็อยู่ในร่างเด็ก ไหนๆ ก็อยู่ใกล้เขาโดยเขาไม่รู้ นางจึงคิดจะ ขโมยของสำคัญและพลังของตนเองกลับคืนมา ทว่าเรื่องราวต่อจากนี้จะลงเอยอย่างไร หุบเขาของสำนักนางจะถูกทำลายไปจริงๆ หรือไม่ นางจะกลับคืนร่างเดิมได้หรือเปล่านั้น และจะหนีจากเงื้อมมือยาวของสิงฟู่วี่ผู้นี้ไปได้อย่างไร เจิญนักอ่านพลิกกระดาษ หน้าต่อไป เข้าสู่ยุคทองและหุบเขาหมื่นบุปผาไปพร้อมกัน

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำตัวละคร

- * อู๋เสวี่ย
ประมุขหุบเขาหมื่นบุปผา เด็กสาวอายุสิบหกปีเต็ม ที่คล้ายไม่เคยแปดเปื้อนละอองฝุ่นใดๆ ท่วงทีบริสุทธิ์ ผุดผ่องไร้ราศี ประหนึ่งเทพธิดาลงมาสู่แดนมนุษย์ ดวงตางามแวววาวดูจุนยน์ตากวางน้อย เป็นเด็กกำพร้า ที่อาจารย์เก็บมาเลี้ยง สั่งสอนปลูกฝังสิ่งดีงามและ มอบความรักใคร่ให้ไม่ต่างจากมารดา มอบให้บุตรสาว
- * ตันทานเลี่ย
หนึ่งในสามบุรุษรูปร่างมั่งคั่งยุดธกษ บุคลิกลักษณะ องอาจผึ่งผาย หน้าตาสดใสมีชีวิตชีวา ต่อให้ยื่นเฉยๆ ไม่พูดอะไรก็ดูมีท่วงทำนองของผู้เทียบพร้อมไปด้วย ความสามารถและคุณธรรมอย่างเป็นธรรมชาติ ทำให้คนเลวเห็นแล้วเกิดความหวาดกลัว ฝ่ายธรรมะ เห็นแล้วเกิดความเคารพเลื่อมใส
- * ลินซังโยว
บุรุษรูปร่างมั่งคั่งยุดธกษที่มาจากดินแดนทะเลสาบ ทางตะวันออก มีดวงตารูปดอกท้อซึ่งเจือรอยยิ้มไว้ ตลอดเวลา ประกายหวานเยิ้มในดวงตาเพียงพอที่จะ ทำให้หญิงสาวจำนวนมากสลักเสน่ห์ตายได้
- * สิงฟูอวี
ยอดฝีมืออันดับหนึ่งของราชสำนัก เพิ่งได้เลื่อนตำแหน่ง เป็นใต้เท้าราชวงศ์ครั้งขึ้นสาม รับหน้าที่คุ้มกัน และ ปฏิบัติภารกิจต่างๆ ให้ฮ่องเต้ ถือเป็นอีกหนึ่งบุรุษรูปร่างมั่งคั่งยุดธกษที่ทั่วหล้ากล่าวขาน

* อาหง

เด็กชายอายุสิบปีที่มีความหยิงในศักดิ์ศรี ดีอัน
หัวแข็งเป็นอย่างมาก ถูกกลุ่มบุรุษสกุลญจับตัว
เพื่อจะเอาไปขายเป็นทาส

สำนักพิมพ์ใจ๋มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายชุดมากกว่ารักได้ที่

www.facebook.com/morethanlovebook

7

อู้อี้เสวี่ยยืนอยู่บนที่สูงริมหน้าผาก้มลงมองหุบเหวลึกที่เต็มไปด้วย
อันตราย หน้าผาที่นางยืนอยู่แห่งนี้มีชื่อเรียกที่ทำให้คนได้ยินแล้ว
ขวัญหนีดีฝ่อว่า 'หน้าผามัจจุราช'

หน้าผามัจจุราชตั้งอยู่ทางตะวันตกของเทือกเขาหุบปีศาจ
เทือกเขาหุบปีศาจมีภูมิลักษณะสูงชะงักงันเต็มไปด้วยอันตราย มีโขดหิน
และป่าดัดสลับกัน สายน้ำคดเคี้ยวววกวน ไม่เหมาะแก่การอยู่อาศัย
ด้วยเหตุนี้จึงมีผู้คนอยู่อาศัยบางตา ในเทือกเขาหุบปีศาจ หน้าผามัจจุราช
นับว่ามีชัยภูมิที่อันตรายมากที่สุด สถานที่แห่งนี้ไร้ซึ่งร่องรอยของนก
และสัตว์เดินเท้า ไม่มีต้นไม้ใบหญ้างอกขึ้นมาแม้แต่ชุ่น* เดียว ปีนขึ้นไปสูง
มองลงไปมืดครึ้มไม่เห็นกันเหว ประหนึ่งปากทางเข้าสู่แดนนรก เป็นที่มา
ของชื่อผาแห่งนี้

* ชุ่น เป็นหน่วยมาตรวัดของจีนสมัยโบราณ เทียบความยาวประมาณ 1 นิ้ว ระยะ 10 ชุ่นเป็น 1 อี้ (เซี่ยะ)

ในเทือกเขาหุบปีศาจมีแดนสุขาวดีอยู่แห่งหนึ่ง ชื่อ 'หุบเขาหมื่นบุปผา' ที่มีชื่อเรียกเช่นนี้เพราะมีบุปผานานาพรรณผลิบานสะพรั่ง มีผู้คนอาศัยอยู่ที่นี่สามร้อยกว่าคน อู้อีเสวี่ยประมุขหุบเขาวัยเยาว์ที่เพิ่งขึ้นรับตำแหน่งได้สามเดือน มีอายุเพียงแคelibหกปี

เจ็ดวันก่อน สำนักใหญ่ต่างๆ ในยุทธภพได้ผนึกกำลังกันบุกเข้าโจมตีหุบเขาหมื่นบุปผาโดยอ้างว่าต้องการจะขับไล่พรตมาร และเมื่อสามวันก่อนปากทางเข้าหุบเขาถูกตีแตก อู้อีเสวี่ยฝ่าวงล้อมออกมาภายใต้การคุ้มกันของผู้คุมกฏทั้งสิ้น หนีตายจนมาถึงหน้าผามัจจุราช

นางยืนอยู่ริมหน้าผามัจจุราช ดวงตางามคู่นั้นจับจ้องไปที่ด้านล่างไม่ว่านางจะพยายามมองอย่างไรก็มองไม่เห็นความลึกของกันแหวน

ลมภูเขาพัดเส้นผมดำของนางปลิวสยาย แสงสุดท้ายยามเย็นส่องกระทบโครงหน้างดงามไร้ราศีของเด็กสาว สะท้อนองคภาพยพทั้งห้าบนใบหน้าที่ประณีตงดงามราวกับหยกสลัก

ช่องเขาแห่งนี้อยู่ระหว่างภูเขาสองลูก เนื่องจากถูกภูเขาสูงบดบังแสงอาทิตย์จึงส่องถึงเพียงไหล่เขา ในหุบเขาอบอวลไปด้วยหมอกหนา บดบังสายตาโดยสิ้นเชิง เห็นเพียงความมืดมิด จนทำให้คนอดชนลูกขนป่องขึ้นในใจไม่ได้

อาจารย์ไม่ได้หลอกนางกระมัง

กระโดดจากตรงนี้ลงไปไม่ตายจริงหรือ

อู้อีเสวี่ยหวอนึกถึงคำสั่งกำชับของอาจารย์ด้วยความอกสั่นขวัญหาย...

'นางหนูเสวี่ยจำไว้ ถ้าศัตรูโจมตีเข้ามา เจ้าจะต้องพาผู้คุมกฏทั้งสิ้นกระโดดหน้าผามัจจุราช รักษาชีวิตเอาไว้ อย่าได้ตั้งต้นสู้ตายกับพวกเขา

เป็นอันขาด กระโดดหน้าผาคือทางรอดเพียงทางเดียว เข้าใจหรือไม่'

อู๋ฉวี่ยี่วี่แม้วจะแปลกใจ แต่ยังคงพยักหน้าอย่างเชื่องช้า 'ศิษย์จะปฏิบัติตามคำสั่งอาจารย์' พร้อมกันนั้นก็ถามด้วยความอยากรู้ 'อาจารย์เพราะเหตุใดสำนักใหญ่ต่างๆ ต้องโจมตีเรา'

'อู๋ฉวี่ยี่วี่แม้วจะแปลกใจ แต่ยังคงพยักหน้าอย่างเชื่องช้า 'ศิษย์จะปฏิบัติตามคำสั่งอาจารย์' พร้อมกันนั้นก็ถามด้วยความอยากรู้ 'อาจารย์เพราะเหตุใดสำนักใหญ่ต่างๆ ต้องโจมตีเรา'

'เพราะพวกเขาใ้รอดตนว่าเป็นฝ่ายธรรมะ และเชื่อข่าวลือในยุทธภพเห็นว่าเราเป็นพวกรคมาร'

'อาจารย์ ในเมื่อเป็นข่าวลือ เหตุใดเราไม่ส่งคนไปชี้แจงกับพวกเขา'

ความรู้เดียวสาขาของลูกศิษย์ทำให้อู๋ฉวี่ยี่วี่แม้วด้วยความเอ็นดูนางลู่ไต้ไบหน้ามนิมของลูกศิษย์

'เด็กโง่ ถ้าเพียงขยับปากก็สามารถสลายความเข้าใจผิดได้ในยุทธภพก็คงไม่มีเรื่องวุ่นวายมากเพียงนี้แล้ว เจ้าต้องเข้าใจ บนโลกนี้คนโง่มีมากกว่าคนฉลาด คนหูหนวก ตาบอด ใจบอดยังมีมากดูละปล่าจี้ข้ามแม่น้ำ* คำพูดประโยคหนึ่งพูดออกไป คนร้อยคนฟังแล้วย่อมตีความหมายไปร้อยอย่าง และที่เราทำได้ดีคือไม่เอาพิมเสนไปแลกกับเกลือ เขาเขี้ยวยังคงอยู่ ไม่ต้องกลัวไร้พินเผา** ที่เรารักษาไว้คือเจตจำนงของหุบเขาหมื่นบุปผา ไม่ใช่หุบเขาแห่งนี้ ขอเพียงคนยังมีชีวิตอยู่ไม่ว่าอยู่ที่ไหนหุบเขาหมื่นบุปผาก็ยังคงอยู่ เข้าใจหรือไม่'

อู๋ฉวี่ยี่วี่แม้วดวงตาสุกใสแวววาว ผงกศีรษะ 'เจ้าคะ ศิษย์เข้าใจแล้ว'

* ปล่าจี้เป็นปลาน้ำจืดชนิดหนึ่ง ตัวแบนหัวเล็ก หางค่อนข้างแดง หลังสีน้ำตาลอมเทาหรืออมเหลืองทองสีชา เวลาว่ายข้ามแม่น้ำจะไปด้วยกันเป็นฝูง จึงหมายถึงมีเป็นจำนวนมาก

** ล้วนวน 'เขาเขี้ยวยังคงอยู่ ไม่ต้องกลัวไร้พินเผา' หมายถึงตราบไต่ยังมีชีวิตอยู่ก็ยังมีโอกาสและความหวัง

นางเชื่อในคำพูดของอาจารย์อย่างไม่สงสัย แต่นางไม่รู้ว่าอาจารย์บอกเรื่องต่างๆ กับนางมากเพียงนั้น กลับไม่ได้บอกนางเพียงเรื่องเดียวนั้นคือจุดประสงค์แท้จริงที่คนเหล่านั้นมาโจมตีหุบเขาหมื่นบุปผา

นางอาลัยอาวรณ์อาจารย์คู่จตุกที่รักและเคารพพ่อแม่ รอยยิ้มอบอุ่นละมุนละไมงดงามของอาจารย์ในตอนนั้นประทับตราตรึงอยู่กลางใจของนาง หลังจากนั้นอาจารย์ถึงแก่กรรมลง ผู้เฒ่าผู้ค่อมกฏทั้งสี่ก็ถึงแก่กรรมตามไป นางขึ้นสืบทอดตำแหน่งประมุขหุบเขา ผู้ค่อมกฏหนุ่มสาวสี่คนก็ขึ้นสืบทอดตำแหน่งแทนผู้ค่อมกฏคนก่อน และได้สาบานว่าแม้ตายก็จะปกป้องประมุขหุบเขาคนใหม่

หลังจากนั้นสามเดือน สำนักต่างๆ ในยุทธภพจากทางเหนือและทางใต้ รวมทั้งกองกำลังทหารจากราชสำนัก แบ่งเป็นสามทางบุกเข้ามาทางตะวันตกและเข้าโจมตีหุบเขาหมื่นบุปผา ผู้คนในหุบเขาหนีกระเจิดกระเจิงไปคนละทิศละทาง อุ๊เอีเสวี่ยประมุขคนใหม่พาผู้ค่อมกฏทั้งสี่ทำตามคำสั่งเสียของอาจารย์ หลอกล่อศัตรูมาที่หน้าผามัจจุราช แผนการหลบภัยมีดังนี้...

แผนการที่หนึ่ง ศัตรูมากเราน้อย อาศัยภูมิลักษณะที่ขรุขระสูงๆ ต่ำๆ ของเทือกเขาหุบปีศาจหน่วงเหนี่ยวการรุกโจมตีของศัตรู คัดกรองศิษย์ในสำนักที่วิชาตัวเบาไม่ดีจำนวนหนึ่งไปตัดทอนจำนวนคนของศัตรู

แผนการที่สอง เข้ามาในเทือกเขาก็ไม่ต่างกับเข้ามาในเขาวงกตอาศัยความได้เปรียบด้านชัยภูมิตัดกำลังของศัตรู ลดการบาดเจ็บล้มตายของฝ่ายเรา ช่วงชิงโอกาสที่จะหนีเอาตัวรอดให้มากขึ้น

แผนการที่สาม กระโดดหน้าผามัจจุราชต่อหน้าศัตรู ถือโอกาสนี้แสร้งตาย หายตัวไปจากยุทธภพ

นี่ก็คือสาเหตุที่อู๋เสวี่ยมาเยือนอู๋ริมน้ำผ้ามัจจุราชนานในเวลาี่ดวงตาทั้งสองของนางจับนิ่งไปยังได้หุบเหวมืดลึกสลัวมองไม่เห็นกันบั้งภายนอกนางดูสงบนิ่ง ทว่าความจริงแล้วส่วนลึกในใจยังคงหวาดกลัว

ส่วนผู้คุมกฏทั้งสี่ที่ยืนอยู่ข้างหลังนาง เวลานี้กำลังยุ่งกับการถกยุทธวิธีการทำศึกกันอยู่

"ที่นี้ชัยภูมิสูงชะง่อนเงื้องมและเต็มไปด้วยอันตราย แม้สามารถถ่วงฝีเท้าศัตรูให้ช้าลง แต่ไม่ช้าก็เร็วพวกเขาต้องไล่ตามทัน" ผู้คุมกฏงูพูดพลางอนี้มือคานวนคว่ายังมีเวลาอีกที่ชั่วยาม*

"ข้างหน้าไม่มีหนทางให้ไปต่อ ข้างหลังมีทหารไล่ตามมา อย่างมากเราก็คือตายกับพวกเขา!" ผู้คุมกฏเสือดาวกำหมัด ขอนี้ดังกร๊อบ ท้าทางดูต้นประหนึ่งจะลากคนลงสู่แดนนรก

"เราตายไม่เป็นไร แต่ท่านประมุขจะทำอย่างไร พวกเราได้สาบานต่ออดีตประมุขไว้ว่าจะปกป้องท่านประมุข" ดวงตาคู้งามของผู้คุมกฏจิ้งจอกซึ่งตามองพวกเขาปราดหนึ่ง

"ไม่ผิด พวกเราใครก็ตายได้ มีเพียงท่านประมุขที่ไม่ได้ ภาระสำคัญในการครอบงำหุบเขาหมื่นบุผาขึ้นมาใหม่อีกครั้งอยู่ที่ท่านประมุขแล้ว" ผู้คุมกฏอินทรีเอ่ยเตือนทุกคนด้วยท่าทีสุขุมเยือกเย็นและควบคุมตนเองได้

ผู้คุมกฏทั้งสี่ที่เฝ้าปกป้องอยู่ข้างกายอู๋เสวี่ยแบ่งเป็นเสือดาวงู จิ้งจอก อินทรี เป็นคำขนานนามของพวกเขา และแสดงถึงแนวทางยุทธ์ที่พวกเขาเชี่ยวชาญ เสือดาวแข็งแกร่งหัวหาญ งูนุ่มนวลลุ่มลึก จิ้งจอกชำนาญการใช้เสน่ห์เข้ายวนใจ อินทรีสร้างตาข่ายกว้างไพศาล

* ชั่วยาม เป็นหน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ เท่ากับ 2 ชั่วโมง

อู๋เสวี่ยหันไปมองพวกเขาสี่คน ศิษย์พี่ชายสองหญิงสองนี้เติบโตมาด้วยกันกับนางตั้งแต่เด็ก ตอนนางขึ้นดำรงตำแหน่งประมุขหุบเขา พวกเขาก็รับหน้าที่สำคัญเป็นผู้คุมกฎ เป็นองครักษ์ผู้กล้าตายของนาง ทว่าความลับเรื่องกระโดดหน้าผาอาจารย์บอกนางเพียงคนเดียว ผู้คุมกฎทั้งสี่หาได้รู้เรื่องนี้ไม่ นางไม่เพียงต้องรักษาชีวิตตนเอง ยังต้องรักษาชีวิตของผู้คุมกฎทั้งสี่ ถ้าให้พวกเขารู้ว่านางคิดจะกระโดดหน้าผา ผู้คุมกฎทั้งสี่จะต้องขัดขวางสุดกำลังแน่นอน เช่นนั้นแผนการขั้นต่อไปของนาง ก็คงทำไม่ได้แล้ว

อาจารย์อยู่ที่เทือกเขาหุบปีศาจมาสามสิบกว่าปี ต้นหญ้าทุกใบ ต้นไม้ทุกต้น ก้อนหินทุกก้อนภูเขาทุกลูก อาจารย์ล้วนรู้จักกระจ่างราวนี้มีมือตน รวมถึงหน้าผามัจจุราษที่เต็มไปด้วยอันตรายไม่มีต้นไม้ออกดอก แม้แต่ซุนเตี่ยวแห่งนี้ด้วย

อาจารย์บอกหุบเขาด้านล่างของหน้าผามัจจุราษมองดูแล้วลึกมาก ทว่าความจริงไม่ได้เป็นเช่นนั้น เพียงเพราะลักษณะพื้นภูมิและดินฟ้าอากาศ ทำให้เกิดภาพลวงตาว่าลึกมองไม่เห็นกันเหว ความจริงแล้วภายใต้เมฆหมอกของหุบเขาคือทะเลต้นไม้อายุสูงผืนใหญ่ที่หนาทึบและอ่อนนุ่ม ดุจแพรไหม อาจารย์บอกนางไม่ต้องกลัว วางใจโดดลงไป ไม่ตายแน่ กระโดดหน้าผาคือทางรอดทางเดียว คำพูดประโยคนี้นี้ดังก้องอยู่ในสมองของอู๋เสวี่ยซ้ำแล้วซ้ำเล่า

"ท่านประมุขวางใจ พวกข้าสี่คนแม้ตายก็จะปกป้องท่านประมุข" อู๋เซ่อผู้คุมกฎเสื้อดาวผู้แข็งแกร่งห้าวหาญ เขาเชี่ยวชาญการโจมตีดี ลงมืออย่างรุนแรงและรวดเร็วยิ่ง

"ชัยชนะที่นี้ป้องกันข้าศึกได้ดี เมื่อเข้ามาในภูเขาแห่งนี้ก็เหมือนเข้ามาในเขาวงกต เราครอบครองชัยชนะที่ได้เปรียบ สามารถไล่โจมตีศัตรูให้แตกพ่ายไปที่ละส่วนได้" อูลันผู้คุมกฏผู้หล่อเหลาหนุ่มลุ่มลึกเชี่ยวชาญการใช้พิษและลอบโจมตี การเคลื่อนไหวลึกลับซับซ้อน

"ข้าวางค่ายกลมาตลอดทาง ต่อให้ไม่อาจกักพวกเขาไว้ในเขาได้ แต่ก็ตัดกำลังของพวกเขาลงได้" อูลันผู้คุมกฏจึงจอกผู้งามเพริศพรั่งและนิมนวล ถนัดวางค่ายกลและใช้เสน่ห์เย้ายวนใจคน

"ข้าจัดการลบรอยเท้าแล้ว ทั้งทำร่องรอยปลอม พอจะหวังเหยี่ยวผีเท้าของพวกเขาไว้ได้" อูเจียงผู้คุมกฏอินทรีผู้สุขุมเยือกเย็นดุจสายน้ำสิ่งทีเชี่ยวชาญที่สุดคือสืบสวน หาเบาะแส และหลบซ่อนตัว

อูลีเสวียฟังแล้วคลีโยม อาศัยภูมิลักษณะของภูเขาและค่ายกลอาจสกัดกั้นชาวยุทธ์ทั่วไปได้ แต่ไม่อาจขัดขวางยอดฝีมือที่แท้จริงได้ มองผู้คุมกฏทั้งสี่ที่มีท่าทีไม่ยี่หระต่อความเป็นความตายนานแล้ว นางรู้สึกปลื้มใจ และตัดสินใจเด็ดเดี่ยวแน่วแน่แล้ว สีหน้าพลันเคร่งขรึมลงก่อนจะตวาดขึ้น "ผู้คุมกฏทั้งสี่ฟังคำสั่ง!"

พอนางวางมาดของประมุขหุบเขา ผู้คุมกฏทั้งสี่ก็รีบคุกเข่าข้างหนึ่งลงกับพื้น ส่งเสียงขึ้นพร้อมกัน "ท่านประมุขโปรดสั่งการ!"

"ข้าต้องการให้พวกเจ้าออกไปจากที่นี่ทันที ไม่อาจโอ้อ้อชักช้า!"

ทั้งสี่คนต่างตะลึงงัน เงยหน้าขึ้นด้วยความตื่นตระหนก

ไปจากที่นี่ ความหมายของท่านประมุขก็คือให้พวกเขาหนีเอาตัวรอดไปเอง!

"ท่านประมุข..."

"หุบปาก! ข้ายังพูดไม่จบ!"

ภายใต้คำสั่งของนาง ทั้งสี่จำต้องหยุดปาก

ปกติอู๋เสวี่ยเป็นคนมีนิสัยพูดง่าย แต่นางรู้ว่าในเวลาเช่นนี้ ถ้าจะให้ผู้คุมกฎทั้งสี่เชื่อฟัง จำเป็นต้องใช้อำนาจของประมุขหุบเขา มาออกคำสั่งพวกเขา

"ตั้งแต่สำนักใหญ่ต่างๆ จับตามองหุบเขาหมื่นบุปผา อาจารย์ก็ได้ คาดการณ์ถึงสถานการณ์ในวันนี้ไว้ล่วงหน้าและคิดหาวิธีหลบหนีเอาไว้แล้ว และนี่คือสาเหตุที่ข้าพาพวกเจ้ามาที่หน้าผามัจจุราช วันนี้จะหนีรอดไปได้ โดยปลอดภัยหรือไม่ ก็ต้องดูว่าพวกเจ้าเชื่อมั่นในตัวข้าประมุขผู้นี้หรือไม่ เวลานี้ข้าขอลามพวกเจ้า พวกเจ้าเชื่อมั่นในตัวข้าหรือไม่"

ผู้คุมกฎทั้งสี่ได้ยินคำพูดนี้ก็ส่งเสียงตอบอย่างไม่ลังเลใดๆ "พวกเราเชื่อมั่นในตัวท่านประมุข แม้มตายก็ไม่สงสัย"

"ดีมาก ในเมื่อเชื่อข้าก็จงฟังคำสั่งข้า พวกเจ้าไม่เพียงต้องรักษาชีวิต เอาไว้ ยังต้องทำทุกวิถีทางเพื่อจะหนีรอดออกไป หลังจากนั้นหนึ่งเดือน ไปรวบรวมตัวกันที่เมืองชิงหูที่อยู่ทางตะวันออก ข้าจะติดต่อพวกเจ้าไปเอง เข้าใจหรือไม่"

นางน้ำเสียงหนักแน่น ท่าทางมั่นใจไม่เกราดเกรี้ยวว่าน่าครั่นคร้าม คล้ายว่าทั้งหมดนี้อยู่ในการควบคุมของนางมาตั้งแต่แรกแล้ว

ผู้คุมกฎทั้งสี่ได้ยินเช่นนี้ สีหน้าเริ่มมีความหวัง ที่แท้อดีตประมุข ได้เตรียมการไว้แล้ว อดีตประมุขแต่ใรรมาวางแผนได้รอบคอบคิดการ ได้ยาวไกล ในเมื่อนางสั่งกำชับประมุขคนใหม่ไว้แล้วย่อมไม่มีอะไรผิดพลาดแน่นอน

คิดได้ดังนี้ผู้คุมกฎทั้งสี่ก็รู้สึกอีกเหม็นขึ้นมา เสียงตอบรับก็ดังก้องกังวาน เป็นพิเศษ

"เข้าใจแล้ว!"

อู่อีเสวี่ยหยักยกมุมปากเล็กน้อย จับพลันนั่นเองก็มีเสียงดังมาแต่ไกล ทำให้รู้ว่าค่ายกลใกล้จะถูกคนทำลายแล้ว หัวใจนางอดบีบรัดไม่ได้ แต่ใบหน้ายังคงเรียบนิ่ง เพียงสั่งการผู้คุมกฎทั้งสี่ "ไม่อาจชักช้า รีบไป! หลังจากนี้หนึ่งเดือนไปเจอกันที่เมืองชิงหู 'ไม่พบไม่เลิกรา!'"

ผู้คุมกฎทั้งสี่แม้จะรับคำสั่ง แต่ยังคงรู้สึกไม่สบายใจที่ต้องทิ้ง ประมุขหุบเขาไว้ส่วนตนเองฝ่าวงล้อมออกไป จึงอดมีท่าทีลังเลไม่ได้

อู่อีเสวี่ยบั้นหน้าขมริม ตวาดเสียงเฉียบขาด "ยังไม่รีบไป! อย่าทำให้งานใหญ่ต้องเสียหาย!"

ผู้คุมกฎทั้งสี่ไม่ลังเลอีกต่อไป ตัดสินใจเด็ดขาด เกร่างแข็งแกร่งทรงพลังของคนที่แยกย้ายกันไปสี่ทิศด้วยความปราดเปรี้ยวว่องไวราวกับสัตว์ป่า พริบตาเดียวก็หายลับเข้าไปในป่า ไม่เห็นร่องรอย

หลังจากพวกเขาจากไปแล้ว สีหน้าลึกล้ำยากหยิ่งถึงบนใบหน้าของอู่อีเสวี่ยพลันหายวับไปทันที นางมองลงไปทีหุบเหวด้านล่าง ในใจเริ่มรู้สึกขนพองสยองเกล้าขึ้นมาอีกครั้ง กลืนน้ำลายลงคอด้วยความหวาดกลัว

สูงเพียงนี้...ไม่กลัวก็ประหลาดแล้ว!

ทว่ากลัวก็ส่วนกลัว นางยังคงต้องแข็งใจยืนหยัดไว้ ถัดจากนี้ยังมีละครฉากสำคัญต้องแสดง เป้าหมายของศัตรูคือนาง ขอเพียงนางรั้งเท้าศัตรูไว้ได้ยาวนาน โอกาสที่ผู้คุมกฎทั้งสี่จะฝ่าวงล้อมหนีออกไปได้ก็ยิ่งมาก สิ่งที่น่าจะทำในเวลานี้ก็ควรคอยด้วยความสงบ เพื่อ

เตรียมรับมือกับการต่อสู้ครั้งใหญ่ถัดจากนี้ ไม่ผิดจากที่นางคาคาการ์ณ
เวลาไม่ถึงหนึ่งเค่อ* กลิ่นอายการเช่นฆ่าสังหารก็ลอยมาในอากาศ
ตามมาด้วยเสียงตวาดกราดกรี้ว "นางมารร้าย! จะหนีไปไหน!"

คู่อีเสวียที่กำลังนั่งขัดสมาธิหลับตาพักผ่อนพลันลืมตาขึ้น
สีหน้าเคร่งขรึม

มาแล้ว...

แต่ไรมาทั่วทั้งยุทธภพต่างรู้กันว่าเทือกเขาหุบปีศาจที่อยู่ทางตะวันตก
ภูมิลักษณ์สูงชะงักงันและเต็มไปด้วยอันตราย เนื่องจากในป่าเขา
มีไอพิษ มีสัตว์ป่า ทั้งเข้ามาในเทือกเขาก็เหมือนเข้ามาในเขาวงกต
คนที่หลงทางในหุบเขาหลังจากตายแล้วก็มักทิ้งกองกระดูกชาวโพลน
เอาไว้เสมอ เทือกเขาหุบปีศาจจึงได้ชื่อมาเพราะเหตุนี้

ภูมิลักษณ์ที่ขรุขระสูงต่ำแปลกประหลาดบวกกับค่ายกล
ที่ผู้คุมกฎจึงจ้องวางไว้ได้เพิ่มขีดความยากของการเข้ามาในเทือกเขา ทว่า
เหนือฟ้ายังมีฟ้า เหนือคนยังมีคน คนที่สามารถฝ่าค่ายกลบุกออกจาก
เขาวงกตมาได้ ล้วนเป็นยอดฝีมือในยุทธภพ

ทว่าอย่างไรยอดฝีมือก็เป็นคนส่วนน้อย ฝ่ายศัตรูเดิมมีกำลังคน
หลายร้อยคน สุดท้ายที่ฝ่าค่ายกลออกมาได้กลับมีเพียงเจ็ดคนเท่านั้น
แต่เมื่อเจ็ดคนนี้มีมารวมอยู่ด้วยกันก็เพียงพอที่จะทำให้คนหวาดผวาล้วน
ยอดฝีมือในยุทธภพทั้งเจ็ดเมื่อได้เห็นหน้าประมุขเยาวยุววัยที่เพิ่งขึ้นรับ
ตำแหน่งของหุบเขาหมื่นบุปผาเป็นครั้งแรก ต่างรู้สึกเหนือความคาดหมาย

* เค่อ เป็นหน่วยนับเวลาของจีนที่มีมาตั้งแต่ในสมัยโบราณ เทียบเวลาประมาณ 15 นาที

และประหลาดใจเป็นอันมาก เพียงเพราะนางมารผู้นี้ดูแตกต่างจากที่พวกเขาเห็นภาพเอาไว้อย่างสิ้นเชิง

อุมูฉินประมุขคนก่อนของหุบเขาหมีนบุปผามีเส้นริ้วขนลุ่มหลงเจ้าอยู่ในความหมัดจดดงาม แต่ประมุขหุบเขาคนใหม่ผู้นี้กลับคล้ายเด็กสาวที่ไม่แปดเปื้อนละอองฝุ่น กล่าวกันว่านางเพิ่งอายุครบสิบหกท่วงที่บริสุทธิ์ผุดผ่องไร้ราศี ประหนึ่งเทพธิดาลงมาสู่แดนมนุษย์ดวงตางามแวววาวคู้้นั้นดูจ๋นย่นตากวางน้อย ไส้กระจ่างสูงสกา

ไฉ่แล้ว สะอาด บริสุทธิ์ผุดผ่อง ไร้ราศี เมื่อเห็นนาง คำบรรยายเหล่านี้ก็ผุดขึ้นมาโดยปริยาย

"นางมารผู้นี้มีรูปร่างโฉมโนมพรรณที่งดงามอยู่หลายส่วนอย่างแท้จริง" ลิ่นซังโยวที่มาจากเมืองตงหู ดวงตารูปดอกท้อเจ็อรอยยิ้มคู้้นั้นมองประเมินรูปร่างของฝ่ายตรงข้าม ประกายหวานยิ้มในดวงตาที่กลอกไปมาเพียงพอที่จะทำให้หญิงสาวจำนวนมากต้องส่ำลั้กเส้นหทัย

"ในยุทธภพต่างเล่าลือกันว่าประมุขหุบเขาหมีนบุปผาแต่ละยุคในอดีตล้วนรูปร่างงดงามดุจมาร" ต้นหนานเลี้ยที่มาจากทุ่งหญ้าทางตอนใต้มองเด็กสาวผู้้นั้น ใบหน้าคล้ายครุ่นคิดอะไรอยู่

"มารหรือ" ลิ่นซังโยวยิ้มพลางมองต้นหนานเลี้ย น้ำเสียงเจ็ยั่วเย้า "บนร่างของนางไม่ปรากฏกลิ่นอายมารเลยแม้แต่น้อยนิด ข้ากลับสงสัยว่าพวกเราไฉ่เข้าใจอะไรผิดไปหรือไม่"

ต้นหนานเลี้ยนั่งคิด จางเสี่ยวเฟิงศิษย์หญิงคนโตของปราสาทเขาปี้เจ็ย่นที่อยู่ด้านข้างไต้ยีนพวกเขาคุยกันก็เอ่ยเส็ยงไม่อินังขังขอบ "เผยกกลิ่นอายมารออกมาให้ปรากฏยอมเป็นมารชั้นต่ำ พวกที่ไม่เผยกกลิ่นอายมารออกมา

จึงจะน่ากลัวที่สุด"

ความหมายในคำพูดก็แค่จะบอกว่าอู่อีเสวียเป็นนางมารที่ใช้รูปโฉมทำให้ผู้อื่นเคลิบเคลิ้มหุนหันมาว

ลินซังโยวหันไปมองจางเสี่ยวเฟิง จางเสี่ยวเฟิงผู้นี้ก็เป็นหญิงงามผู้หนึ่ง ทั้งยังเป็นศิษย์คนเก่งที่ประมุขปราสาทเขาปี้เจี้ยนตั้งอกตั้งใจปลูกฝังฝีมือกระบี่เลิศล้ำ พูดได้ว่าเพียบพร้อมทั้งรูปโฉมและความสามารถ

"แม่นางจางรูปโฉมงดงามดุจเทพธิดา ไม่ใช่บุปผาทั่วไปเหล่านี้จะเทียบเคียงได้" ลินซังโยวกล่าวยิ้มๆ

"คุณชายลื่นซมเกินไปแล้ว" จางเสี่ยวเฟิงกล่าว ภายนอกนางดูไม่สนใจใยดี แต่ความจริงในใจลอบยินดี นางแต่ไรมาก็มองตนสูงส่ง ได้รับการให้ความสำคัญจากอาจารย์ ทั้งมีฝีมือยอดเยี่ยมเหนือใครในหมู่ลูกศิษย์ด้วยกัน จึงเป็นธรรมดาที่จะมีความโอหังอวดดี ตั้งแต่ได้พบอู่อีเสวีย ในใจก็เกิดการเปรียบเทียบ เสียตายต่อให้นางอำพรางดีเพียงใดก็ไม่อาจรอดพ้นสายตาลินซังโยวกับตันหานเลียไปได้ พวกเขาพบเห็นคนงามมามาก แยกแยะคนได้เฉียบไวทั้งไม่เผยพิรุณ จางเสี่ยวเฟิงแม้จะรูปร่าง แต่ไม่เข้าสายตาพวกเขา ทั้งหึงหองเพราะความงามของตนยิ่งทำให้ดูพินๆ ธรรมดา

อู่อีเสวียมองคนที่จ้องจะเล่นงานนางเหล่านี้ ภายนอกดูสงบนิ่ง ความจริงแล้วในใจหวาดผวายิ่ง อย่าเห็นว่ามีฐานะเป็นประมุขหุบเขาหมื่นบุปผา ได้ชื่อว่าเป็นนางมารในยุทธภพ ดูเหมือนร้ายกาจยิ่ง ความจริงแล้ววรยุทธ์ของนางสามัญธรรมดา ต่อให้ฝึกฝนไปทั้งชีวิตก็ไม่มีทางเป็นยอดฝีมือในยุทธภพได้

นางเคยถามอาจารย์ด้วยความสงสัย ในหุบเขาคนที่ม่ีพรสวรรค์กว่านาง มีอยู่ไม่น้อย เพราะเหตุใดอาจารย์จึงฟังพอใจนางเพียงคนเดียว

คำตอบของอาจารย์คือ...

'ใครกำหนดว่าต้องมีวรยุทธ์สูงส่งจึงจะเป็นประมุขหุบเขาได้ ในยุทธภพมีพยัคฆ์มังกรที่ซ่อนแฝงกาย ยังจะขาดยอดฝีมืออีกหรือ ทุกสำนักล้วนเลือกคนที่มีฝีมือยอดเยี่ยมที่สุดมาเป็นเจ้าสำนัก หากข้าอู๋มูฉิน ต้องการเลือกคนที่รูปโฉมงดงามลุ่มบ้านลุ่มเมืองมาเป็นประมุขหุบเขา ยังจะมีอะไรแปลกประหลาด'

ตอนนั้นอู๋เสวี่ยฟังแล้วปากอ้าตาค้าง มองอาจารย์ที่มีท่าทีปิติยินดี ภาคภูมิใจอย่างงงงัน

อู๋มูฉินบีบแก้มนวลเนียนของนาง ยิ้มแล้วว่า 'นางหนูเสวี่ย เจ้าต้องรู้ไว้ ความงามก็เป็นอาวุธอย่างหนึ่ง แม้พื้นฐานวรยุทธ์เจ้าจะไม่ได้ แต่กลับมีนิสัยใจคอบริสุทธิ์ดีงาม ไม่ถูกประเพณีนิยมทั่วไปกลืนกลายได้ง่าย ฟังรู้ว่าเส้นทางบนโลกนี้น่าหวาดกลัวและอันตราย ทุกแห่ง ล้วนเป็นอ่างย้อมสี* คนที่สามารถออกจากดินเลนมาได้โดยไม่แปดเปื้อน จึงจะเป็นผู้แข็งแกร่งอย่างแท้จริง ที่อาจารย์ฟังพอใจคือความบริสุทธิ์ดีงามของเจ้า ความงามเป็นเพียงผลพลอยได้เท่านั้น'

ได้รับคำชมจากอาจารย์ย่อมดีใจ อู๋เสวี่ยจึงเผยรอยยิ้มสดใส

อู๋มูฉินกล่าวต่อไป 'ในโลกนี้หญิงงามมีมากมายนับไม่ถ้วน แต่หญิงงามที่มีสติปัญญากลับมีน้อยมาก ถ้าฟังเรื่องนี้เจ้าก็เห็นอกว่าหญิงงามทุกคนในโลกนี้แล้ว เพราะความงามสามารถดึงดูดได้เพียง

* อ่างย้อมสี เป็นคำอุปมาถึงสังคมที่สกปรกหรือสภาพแวดล้อมที่ไม่ดีซึ่งอาจส่งผลต่อความคิดและการกระทำของผู้ที่คลุกคลีอยู่ในที่นั้น

บุคคลชั้นรอง ทั้งไม่ยาวนาน แต่สติปัญญากลับสามารถดึงดูบุคคลชั้นหนึ่ง
ต้นน้ำลึกย่อมไหลไปได้ยาวไกล นี่จะเป็นอาวุธสำคัญของเจ้าที่จะใช้รับมือกับ
ยุทธภพที่น่าหวาดกลัวและเต็มไปด้วยอันตราย จำไว้ จะต้องรักษา
ความบริสุทธิ์ตั้งมั่นไว้ให้ตลอดไป อย่าลืมเจตนาเดิม'

คำพูดของอาจารย์ยังก้องอยู่ในหู ตอนนี้อู้อี้เสวี่ยลอบภาวนา
อยู่ในใจ หวังว่าคนเหล่านี้จะเห็นแก่ความงามของนาง ไม่โหดเหี้ยมกับนาง
จนเกินไป เพิ่งคิดเช่นนี้ พลันได้ยินคนผู้หนึ่งทวาดเสียงดัง...

"นางมารร้ายตัวดี! มีใบหน้าดงามชวนให้ผู้คนหลงใหลอย่างแท้จริง
ทุกคนอย่าได้ถูกนางทำให้ลุ่มหลงมัวเมา นี่เป็นแผนสกปรกของนาง!"

เสียงพูดปานฟ้าคำราม ทุกคำหนักแน่นทรงพลัง คนผู้นี้ก็คือ
เหลยหู่ผู้สร้างชื่อในยุทธภพด้วยฝีมือเพลงดาบ เหลยหู่อายุห้าสิบ
แต่ดูแลรักษาร่างกายได้ดี รูปร่างสูงใหญ่แข็งแรง ในมือกวัดแกว่งดาบ
อย่างแคล่วคล่อง

อู้อี้เสวี่ยมองไปที่เหลยหู่พลาถกล่าวอย่างมีมารยาท "ผู้อาวุโสเหลย
ท่านเข้าใจผิดแล้ว ผู้เยาว์หาได้คิดจะทำให้ท่านหลงใหลไม่"

เหลยหู่ได้ยินแล้วงงัน คิดไม่ถึงว่านางจะพูดเช่นนี้ คนอื่นๆ ฟังแล้ว
ก็อึ้งตะลึง เหลยหู่ได้สติก่อนเห็นว่าตนถูกทำให้อัปอายขายหน้า
จึงทวาดด้วยความเดือดดาล "เจ้าอย่ามาแสร้งทำเป็นใส่อ่อนหน้าข้า
ข้าไม่หลงกลเจ้าหรอก!"

"เป็นความจริง ท่านมีภรรยาตั้งห้าคนแล้ว หากผู้เยาว์คิดจะหาสามี
ย่อมต้องหาคนที่ยังไม่มีภรรยา" อู้อี้เสวี่ยชี้แจงด้วยความจริงใจ

คำพูดนี้พอเอ่ยออกมา สายตาที่เต็มไปด้วยความประหลาดใจทุกคู่

ต่างจับจ้องไปที่เหลยหู่โดยไม่ได้นัดหมาย เหลยหู่ชะงักค้าง พร้อมกับนั้นก็ชี้หน้านางด่าว่า "เจ้าพุดจาเหลวโหล! ถึงกับกล้าทำลายชื่อเสียงของข้า!"

อู้อี้เสวี่ยยังคงตอบอย่างจริงจัง "ข้าไม่ได้พุดเหลวโหล ภรรยาเอกของท่านผู้อาวุโสคือเฉินซีเหนียงแห่งสำนักเงินซาน ภรรยาคนที่สองเป็นบุตรสาวที่เกิดจากอนุภรรยาของสกุลหลินที่เปิดร้านขายแพรรณอยู่เมืองชู่โจว ภรรยาคนที่สามคือจางฮวาซุ่ยเก่าแก่เนี้ยหอยีเยนเซี่ยวเมืองหยางโจว ภรรยาคนที่สี่คือ..."

"พอแล้ว!"

เหลยหู่ตวาดออกมาครั้งนั้นแม้แต่ตนเองก็อึ้งตะลึง ร้องแยะแล้วอยู่ในใจ เขาหัวอนใจตวาดออกไปเช่นนี้โยมิใช่บอกว่าที่นี่ไม่มีเงินสามร้อยตำลึง*

"พรีด..." มีคนกลั้นไม่อยู่หลุดหัวเราะออกมา ซึ่งก็คือลินซังโยว ผู้หล่อเหลาสว่างาม เขาคิดไม่ถึงว่าอู้อี้เสวี่ยผู้นี้พุดออกมาเพียงครั้ง จะทำให้คนตื่นตะลึง อีกทั้งพุดได้น่าสนใจมาก

คนที่อยู่ในที่นี้ล้วนเป็นยอดฝีมือของสำนักต่างๆ และเป็นผู้มีประสบการณ์โชกโชน ใครบ้างไม่รู้จักอ่านสายตาคน เหลยหู่ผู้นี้ปกติแสดงท่าทีว่าซื่อสัตย์ตรงไปตรงมายิ่ง ชื่อเสียงด้านรักภรรยาเล่าลือไปทั่วยุทธภพ ที่แท้ก็สร้างเรือนทองคำซอนสตรี** อยู่ข้างนอก ทั้งยังซ่อนไว้ถึงสี่คน กระเพาะใหญ่ไม่น้อย ดูไม่ออกเลยจริงๆ

* ที่นี่ไม่มีเงินสามร้อยตำลึง เป็นจำนวน หมายถึงพยายามจะปิดบังซ่อนเร้นแต่กลับยิ่งเผยชัดให้คนอื่นรู้ เพราะความโง่เขลา มาจากเรื่องเล่าที่ว่ามีชายผู้หนึ่งฝังเงินสามร้อยตำลึงไว้ในที่ของตัวเองและกลัวใครรู้เข้าแล้วมาขโมย จึงเขียนป้ายบอกไว้ว่า 'ที่นี่ไม่มีเงินสามร้อยตำลึง' เพื่อนบ้านชื่ออาเออร์เห็นเข้าก็มาขุดขโมยไปแล้วเขียนป้ายไว้เช่นกันว่า 'อาเออร์ขังบ้านไม่ได้ขโมยไป'

** สร้างเรือนทองคำซอนสตรี มีที่มาจากเมื่อครั้งจักรพรรดิอันอู้อี้ยังทรงพระเยาว์และอยู่ในบรรดาศักดิ์เจียวตงอ่อง เขาเคยตรัสว่าจะอภิเษกกับพี่สาวซึ่งเป็นลูกพี่ลูกน้องชื่อว่าเงินอาเจียว และจะสร้างเรือนทองคำให้นางอยู่ จึงหมายถึงการมีบ้านเล็กบ้านน้อยหรือซุกซอนภรรยาลับๆ ไว้คนเดียว

บุรุษมีภรรยาสามคนสี่เดิมเป็นเรื่องปกติ แยกก็ตรงทั้งที่เจ้าชู้แต่ยัง
แสร์ร้างท่าสูงส่ง นี่ย่อมทำให้คนรังเกียจแล้ว

สายตาที่ทุกคนมองเหลยหู่มีทั้งที่เห็นขื่นและรู้สึกเหยียดหยาม
จางเสี่ยวเฟิงยิ่งยี้มเยาะ นางมองอู้อี้เสวี่ย มีความรู้สึกที่ดีขึ้นมาเล็กน้อย
เสียดายอีกฝ่ายเป็นนางมาร ธรรมชาติกับธรรมชาติไม่อาจอยู่ร่วมกัน

เหลยหู่สีหน้าดูไม่ได้ ปากไวเกินไป นึกเสียใจก็ไม่ทันแล้ว
เงินซีเหนียงภรรยาของเขาเป็นบุตรสาวที่เกิดจากภรรยาเอกของ
เจ้าสำนักเงินชาน ใครบ้างไม่รู้ว่าเพลงดาบเงินชานของสำนักนี้
แปลกพิสดาร อิทธิพลในยุทธภพยังไม่อาจดูเบา อีกทั้งเงินซีเหนียงผู้นั้น
ก็เป็นสิ่งโตเทอดง* และไห้หน้าส้ม** ที่ขึ้นชื่อลือชาม ควบคุมเขาอย่างเข้มงวด
ถ้าให้เงินซีเหนียงรู้ว่าเขาเลี้ยงดูสตรีอื่นอยู่ข้างนอกสี่คนละก็...เหลยหู่
อดตัวสั่นสะท้านด้วยความหนาวเหน็บไม่ได้

ความลับที่เขาปิดบังไว้อย่างมิดชิด นางมารผู้นี้ไปรู้มาจากที่ใดกัน
เขาลอบแค้นใจ เดิมทีนี่ก็เวทนาสงสารนางอยู่หลายส่วน แต่ตอนนี้
แทบอยากจะแยกร่างนางออกเป็นแปดส่วน

"นางมารก็คือนางมาร ดีแต่พูดจาส่งเดช 'ไม่รู้จั๊กอภัยศอดสูใจ!'"

อู้อี้เสวี่ยเบ้าปากร้องทูล "ข้าไม่ใช่นางมาร เป็นคนปกติธรรมดา
และข้าก็ได้พูดจาส่งเดช ล้วนมีหลักฐาน ผู้อาวุโสไม่แยกแยะถูกผิดดีชั่ว
ก็เที่ยวด่าคนส่งเดช ทำเช่นนี้ออกจะเสื่อมเสียเกียรติ"

* สิ่งโตเทอดง มีที่มาจากชุดงิ้ว ปรากฏในสมัยขงมีเพื่อนรักชื่อเงินจี้จางซึ่งเป็นคนที่มีความศรัทธาในพระพุทธศาสนา
ภรรยาของเงินจี้จางคือนางหลิว เป็นชาวเทอดง มีนิสัยดุร้ายชอบด่าสามี ชุดงิ้วจึงแต่งโคลงล้อเพื่อนว่า
'พอได้ยินเสียงสิ่งโตเทอดงก็หัวหด' ที่เปรียบเป็นสิ่งโตเพราะคนในสมัยนั้นเปรียบเสียงสวดมนต์ว่า
มีอำนาจบรรเทาเสียงสิ่งโต ต่อมาผู้คนจึงใช้คำนี้เรียกหญิงดุร้ายที่ชอบด่าสามีหรือผู้หญิงที่ชอบส่งเสียงด่า

** มาจากสำนวน 'กินน้ำส้ม' หมายถึงอาการหงุดหงิด

"เจ้า..." เหลลยหู้ชี้หน้านาง โมโนจินหน้าแดงคอแดง ส่วนนางกลับ
สีหน้าใสชื่อไร้ความผิด เบิกนัยน์ตากวางแวววาวมองจ้องเขา คล้ายว่า
นางต่างหากที่ถูกกลั่นแกล้งไม่ได้รับความเป็นธรรม

เหลลยหู้แอบร้องแค้นแล้ว แต่ไม่อาจหลงกลนางมาร ครั้นแล้ว
เขาก็รีบเอ่ยเตือนทุกคน...

"นางมารผู้นี้ปากคมคารมกล้า ทุกคนระวังอย่าหลงกลนาง! วันนี้
พวกเราตีค่ายกลแตกมาก็เพื่อจะจับตัวนางมารผู้นี้ ทุกคนคงไม่ลืมกระมัง"

คำพูดประโยคนี้ดึงความสนใจของทุกคนกลับมาได้สำเร็จ
ต่างมองหน้ากันแวบหนึ่ง คิดในใจว่าการร่วมมือกันโจมตีหุบเขาหมื่นบุปผา
ในครั้งนี้ได้มีข้อตกลงกันไว้แล้ว

"นางมาร เจ้าจนมุมนแล้ว ยังคิดจะหนีไปไหนได้อีก" ลินซังโยว
แม้จะกล่าวเช่นนั้น น้ำเสียงกลับทุ้มต่ำนุ่มหู

"นางมาร โยต้องต่อสู้แบบสุ่มชนจตรอก แนะนำให้เจ้ายอมจำนน
เสียดีกว่าเถิด" ตันหานเลี่ยยังคงมีท่าทีรอบคอบระมัดระวัง ทำให้คนมอง
ความคิดไม่ออก

เหลลยหู้หัวเราะฮาๆ คำว่า "นางมาร! ความตายมาอยู่ตรงหน้าแล้ว
ยังมีอะไรจะกล่าวหรือไม่" เขาก็แค่ถามไปอย่างนั้น โหนเลยจะรู้ว่า
คู่อีเสวี่ยกลับคว้าคำพูดของเขาไว้ ตอบอย่างจริงจัง

"มี ข้ามีคำพูดมากมายจะกล่าว"

ในเมื่อมีคนถามว่านางมีอะไรจะพูด นางไม่พูดยอมเสียโอกาสไปเปล่าๆ
ครั้นแล้วนางจึงเริ่มพูดตั้งแต่ต้น บอกชีวิตนี้นางยังไม่เคยสังหารคน
และไม่เคยทำเรื่องเลวร้าย ยังบอกอีกว่าตั้งแต่เล็กอาจารย์สั่งสอนนาง

ให้เคารพนบนอบต่อผู้ใหญ่ กับคนอ่อนแอและเด็กต้องให้เกียรติ เก็บเงินทองของผู้อื่นได้ต้องไม่ปกปิดไว้ ทำอะไรต้องมีความเที่ยงธรรม การจัดการเรื่องราวและปฏิบัติตัวต่อคนอื่นต้องยึดมโนธรรม พอเริ่มเปิดปาก ก็พูดไม่จบไม่สิ้น

เสียงของนางนุ่มนวลแผ่วเบา กังวานใสชวนฟัง ดุจนกขมื่น ส่งเสียงร้องขับขานอยู่ในหุบเขา คล้ายเห็นคนเหล่านี้เป็นผู้อาวุโสที่ต้อง

เคารพนบนอบ บอกเล่าเรื่องชีวิตความเป็นอยู่ทั่วไปให้ฟังด้วยสีหน้าจริงจัง "ข้าก่อน!" จางเสี่ยวเพิงยั้งนางไม่ให้พูดต่อ เอ่ยเตือนเสียงเฉียบขาด "นางมาร อย่าได้คิดถ่วงเวลา เห็นแก่ที่เจ้ามีเพียงลำพังตัวคนเดียว และเพิงซิ่นรับตำแหน่งประมุขหุบเขา ถ้าเจ้ายอมให้จับตัวแต่โดยดี ข้าอาจช่วยขอร้องแทนเจ้าให้ทุกคนเปิดทางรอดให้"

อู่อีเสวี่ยถามจางเสี่ยวเพิงด้วยความฉงน "ข้าไม่เคยทำเรื่องเลวร้าย จะให้ยอมรับผิดอะไร"

"หุบเขาหมื่นบุปผารับตัวผู้กระทำผิดไว้ไม่น้อย เจ้าในฐานะประมุขหุบเขาย่อมต้องแบกรับความรับผิดชอบนี้"

"มีความแค้นยอมมีต้นเหตุ มีหนี้สินยอมมีเจ้าหนี้* ผู้เยาว์เพิงรับตำแหน่งประมุขหุบเขาได้สามเดือน ไม่รู้อย่างสิ้นเชิงว่าใครคือผู้กระทำผิด อย่างไรก็ตามแต่รับตัวคนไว้ คิดจะทำเรื่องเลวร้ายก็ยังไม่ทันเลย"

จางเสี่ยวเพิงถูกคำพูดของนางทำเอาชะงักอึ้ง ลิ่นซังโยวที่อยู่ด้านข้าง ก็ลั่นไม่อยู่หัวเราะพรีตอกออกมาคำหนึ่ง ครั้นนี้แม้แต่ต้นหानเลี้ยก็กำมือขึ้นมาไว้ข้างปาก ปิดบังรอยยิ้มที่ห้ามไม่อยู่ ลิ่นซังโยวเกิดความสนใจในตัวอู่อีเสวี่ย

* มีความแค้นยอมมีต้นเหตุ มีหนี้สินยอมมีเจ้าหนี้ หมายถึงถ้าอยากเข้าใจเรื่องราวที่เกิดขึ้นก็ต้องตามหาตัวต้นเรื่อง

ขึ้นมาอย่างมาก นางแม้จะอายุน้อย ดูเหมือนอ่อนแอไร้เดียงสา แต่ลักษณะท่าทางในยามพูดไม่รีบไม่ร้อน ไม่ขวยอายไม่เดือดดาล เวลาถูกตำท้วงก็ยังมีท่าทีใส่ชื่อไว้ความผิด ทำให้คนรู้สึกชื่นชอบอย่างแท้จริง

"พี่ห่านเลี้ยง ข้าเห็นว่าที่อุ้อเสวี่ยพูดมีเหตุผลอย่างมาก"

ต้นห่านเลี้ยงปรายตามองเขาแวบหนึ่ง ยกมูมปากยิ้มจางๆ พลังกล่าวหยอกล้อ "อย่างไร คุณชายลิน เกิดจิตใจที่จะถนอมพฤษชาอาลัยหยก* กับนางขึ้นมาแล้วหรือ"

ลินซังโยวยิ้มจนนัยน์ตารูปดอกท้อคู่ นั้นชวนลุ่มหลงยิ่งกว่าเดิม "นางเพิ่งรับตำแหน่งประมุขหุบเขาได้สามเดือน วันนี้เป็นวันที่นางก้าวออกสู่ยุทธภพเป็นวันแรกก็ต้องเผชิญหน้ากับศึกใหญ่เช่นนี้ พวกเราคนมารังแกนางคนเดียว คุณจะไม่ถูกหลักทำนองคลองธรรม"

เหลยหู่มีความแค้นแน่นอกไม่มีที่ให้ระบาย ได้ยินแล้วก็เอ่ยขึ้น "นั่นกลับไม่แน่ บางครั้งสตรียิ่งดังงามกลับยิ่งชั่วร้าย อย่างคุณูฉิน ประมุขคนก่อน นางไม่ใช่คนธรรมดาทั่วไป เจ้าคิดว่านางจะเลือกผู้สืบทอดตำแหน่งส่งเดชหรือ"

ลินซังโยวเลิกคิ้ว "คำพูดนี้ก็มีเหตุผล"

เหลยหู่แค้นเสียดเย็นชา "ประมุขหุบเขาหมีนุปผาแต่ละยุคสมัย ล้วนรูปโฉมงดงาม ที่พวกนางดูอ่อนเยาว์เพราะฝึกวรยุทธ์มารไว้อยู่ยาวนาน โดยเฉพาะ พวกเจ้าอย่าหลงมัวเมา ปล่อยให้รูปโฉมภายนอกปิดบังตา โดยเฉพาะอย่างยิ่งหุบเขาหมีนุปผาเป็นภัยต่อผู้คนมานาน ผิดหลักธรรม

* ถนอมพฤษชาอาลัยหยก เป็นสำนวน หมายถึงบุรุษที่รักทะนุถนอมคอยเอาใจฉัตร

สวรรค์ก็ไม่อาจให้อภัย!"

ลินซังโยวเพียงแต่ยิ้มๆ ตันหานเลียยังคงเคร่งขรึม เหลลยู่เห็นพวกเขาสองคนไม่ได้โต้แย้งก็เข้าใจว่าพวกเขาเห็นด้วยกับคำพูดของตน จึงรู้สึกกอบกู้หน้ากลับคืนมาได้บ้าง

อู้อี้เสวี่ยทอดถอนใจ "ผู้อาวุโสเหลย ท่านเข้าใจผิดอีกแล้ว คนในหุบเขาหมื่นบุปผาล้วนเป็นคนดี เพียงแต่นิสัยประหลาด ค่อนข้างทำอะไรตามอำเภอใจตนเอง ถ้าเป็นคนเลวจริง อาจารย์ข้าไม่มีทางรับพวกเขาไว้"

"ฮึ! คำพูดเหลวไหลกล่าวให้น้อยหน่อย เห็นแก่เจ้าที่อายุยังน้อย ทั้งยังเป็นอิสตรี ข้าผู้เฒ่าไม่อยากเป็นผู้ใหญ่รังแกผู้น้อย จะยอมมือให้เจ้าสามสิบกระบวนท่าก็แล้วกัน!"

อู้อี้เสวี่ยย้อนถาม "ผู้อาวุโสเหลย ท่านพูดเล่นกระมัง พวกท่านคนมากเช่นนี้ร่วมมือกันบุกโจมตีเข้ามา ทั้งไม่ได้แจ้งให้ทราบก่อน ก็ลอบโจมตีหุบเขาหมื่นบุปผา นี่ก็เท่ากับผู้ใหญ่รังแกผู้น้อยแล้ว"

คำพูดนี้พอเอ่ยออกมา ครั้งนี้แม้แต่จางเสี่ยวเฟิงก็อดหัวเราะพรีดออกมาไม่ได้

"เจ้า..." เหลลยู่โกรธจนด่าทอขึ้นมาอีกครั้ง กระทั่งท่วงทีของผู้อาวุโสก็ไม่มีแล้ว "สุราคารวะไม่ดื่มจะดื่มสุราทัศน์* ข้าจะจับตัวนางหนูหน้าเหม็นผู้นี้เดี๋ยวนี้!" ครั้งนี้ไม่ว่านางจะพูดอะไร เขาก็จะไม่หลงกล!

"ข้าก่อน!"

เหลลยู่กำลังจะเงื้อมมือก็ถูกตวาดห้ามกะทันหัน ฝ่าเท้าแทบจะลั่นสน เขาร้องด่าด้วยความเดือดดาล "ใครมาขัดจังหวะข้าอีกแล้ว!"

* สุราคารวะไม่ดื่ม ดื่มสุราทัศน์ หมายถึงพูดดีๆ ไม่ชอบ ต้องให้ใช้กำลัง

ทุกคนมองไปทางที่มาของเสียงก็เห็นคนผู้หนึ่งทะยานมาจากกลางอากาศ ทิ้งตัวลงสู่พื้นอย่างไร้สัมเสียด เห็นชัดถึงวิชาตัวเบาอันสูงส่ง อู้อีเสวี่ยมองไปยังคนที่แปดที่ฝ่าค่ายกลออกมาได้และความหมายชื่อจากความทรงจำ เพื่อให้นางจดจำรูปโฉมของยอดฝีมือสำนักต่างๆ ในยุทธภพ อาจารย์ได้รวบรวมภาพวาดของคนเหล่านั้นไว้ไม่น้อย แต่กับคนผู้นี้นางเพียงรู้สึกคุ้นหน้า ยามกะทันหันคิดไม่ออกว่าเป็นใคร

นางบอกตนเองว่าไม่เป็นไร ย่อมต้องมีคนเรียกชื่อคนผู้นี้ออกมา "ได้ทำสิ่ง" เหลยหู่พอเห็นอีกฝ่ายก็รีบประสานมือกล่าวทักทาย

ได้ทำสิ่ง?

อ้อ...นางนี่ก็ออกแล้ว คนผู้นี้ชื่อสิงฟูอวี่ ยอดฝีมืออันดับหนึ่งของราชสำนัก ปีที่แล้วได้เลื่อนตำแหน่งเป็นราชองครักษ์ชั้นสาม รับหน้าที่คุ้มกันและปฏิบัติภารกิจให้ฮ่องเต้ ที่แท่งกองกำลังทหารของราชสำนักที่ยกมาครั้งนี้ คนแซ่สิงรับหน้าที่บัญชาการทัพ

สิงฟูอวี่สีหน้าเฉยเมย ไม่เหลือบตามองเหลยหู่แม้แต่แวบเดียว สายตาจับนิ่งอยู่ที่อู้อีเสวี่ย

"ข้ารับพระบัญชาจากฮ่องเต้ให้จับกุมนางมารอู้อีเสวี่ยพากลับไปรายงานตัวที่เมืองหลวง คนอื่นไม่อาจสอดมือเข้ามาก้าวกาย"

สำนักในยุทธภพใหญ่โตปานใดก็เทียบกองกำลังทหารนับหมื่นของราชสำนักไม่ได้ เหลยหู่ไม่กล้าเป็นศัตรูกับสิงฟูอวี่ รีบประสานมือกล่าวด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม "ได้ทำสิ่งกล่าวได้ถูกต้อง"

"ฝ่าค่ายกลออกมาไม่ง่าย ได้ทำสิ่งต้องลำบากแล้ว ไปไม่พักผ่อนสักครู่ เรื่องจับคนก็มอบให้เราทำแทนเป็นอย่างไร" ลิ่นซังโยวยิ้มยิ้ม

สง่างาม ความหมายในคำพูดจะบอกว่าเขาอดมีมือแห่งราชสำนักผู้นี้ กระทั่งตีฝ่าค่ายกลยังพ่ายแพ้ให้แก่พวกเขา มาถึงก็คิดจะออกคำสั่ง ที่นี้ไม่ใช่ในราชสำนัก ตنهاได้กลัวเขาไม่

ต้นหนานเลี้ยที่อยู่ด้านข้างกลับเพียงมองสิงฟู่อวีแวนหนึ่ง ยังคงนั่งเฉยๆ ไม่พูดอะไร

สิงฟู่อวีมองลินซังโยว ไม่ใส่ใจในคำหยอกล้อของอีกฝ่าย กลับคลี้อยมหันจนางๆ "ทุกท่านดูสุขสบายเสียจริง คนมากเพียงนี้ไล่จับสตรีเพียงคนเดียว ข้าอยู่ข้างหลังต้องเหน็ดเหนื่อยกับการทอดแหจับปลา รับมือกับผู้คุมกฎทั้งสิ้น ลำบากมากทีเดียว"

คำพูดนี้พอเอ่ยออกมา ทุกคนต่างสีหน้าแปรเปลี่ยน ลินซังโยวกับต้นหนานเลี้ยก็ฟังเข้าใจแล้ว ผู้คุมกฎทั้งสิ้นเป็นองครักษ์กล้าตายของประมุขหุบเขาหมื่นบุปผา เวลานั้นกลับไม่เห็นเงาร่าง พวกเขาหันไปมองอู้อี้เสวียถึงได้ตระหนักว่าที่นางพูดออกมามากมายเพียงนั้นเป็นวิธีบดบังสายตาให้พวกเขาไม่มองข้ามเรื่องนี้ไป พร้อมกับนั้นทุกคนก็เกิดตื่นตัวขึ้นมา ผู้คุมกฎทั้งสิ้นไม่อยู่ข้างกายนางมาร หรือจะมีแผนลวง

ไม่รอพวกเขาซักถามสิงฟู่อวีก็เอ่ยปากขึ้นก่อน "อ้อ ผู้คุมกฎทั้งสิ้นหนีไปแล้ว ข้าได้แต่ต้องจับกุมนางมารก่อน ค่อยบีบให้ผู้คุมกฎปรากฏตัว ออกมาก็ไม่สาย"

อู้อี้เสวียแ้มมุ่ปากเป็นรอยยิ้มเย้ยหยัน นางมารหรือ บางทีในเวลานี้ คำว่านางมารอาจนำมาสันสะเทือนและสยบจิตใจพวกเขาได้ อย่างไรก็ตามเสวียผู้คุมกฎทั้งสิ้นหนีไปได้โดยราบรื่น จุดประสงค์ของนางบรรลุแล้ว ไม่จำเป็นต้องพูดจาไร้สาระหน่วงเหนี่ยวเวลากับคนพวกนี้แล้ว

"ระวัง! นางมารจะลงมือแล้ว"

ขณะที่ทุกคนส่งเสียงเตือนด้วยความตื่นตระหนก อู้อี้เสวี่ย ก็โปรยกลีบบุปผาในมือออกไปเต็มห้องฟ้า กลีบบุปผามีกลิ่นหอมกรุ่น ไชยมาเข้าจุมกทำให้ทุกคนตื่นตัวขึ้นมาทันที

"ระวังมีพิษ!"

ทุกคนพากันปิดปากปิดจุมกถอยหลังไปหลายก้าว ยกเว้น เพียงคนเดียว

สิงฟู่อี้ยกฝ่ามือขึ้นเป็นกรงเล็บแล้วกระโจนเข้าไปสู่อู้อี้เสวี่ย จับใจร ต้องจับหัวหน้าก่อน ความตั้งใจของเขาชัดเจน อู้อี้เสวี่ยจำต้องรับกระบวนท่า ฉบับลั่นนั้นทั้งสองก็ต่อสู้กันซุลมุน

อู้อี้เสวี่ยคาดการณ์ว่าไม่ถึงร้อยกระบวนท่าตนต้องตกเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ แต่ไม่อาจให้พวกเขารู้ว่าวรยุทธ์ของตนพันธรรมาดาสามัญ ดังนั้นนางจึง ฉวยโอกาสตอนสิงฟู่อี้ซัดฝ่ามือเข้าไปในนางรีบพลิกฝ่ามือโต้ตอบกลับ ในใจ กลับคิดคำนวณไว้แล้วว่าจะฉวยจังหวะที่อีกฝ่ายซัดฝ่ามือมาทำให้ร่างตน กระเด็นไปหลายจั้ง* เช่นนี้ก็จะร่วงหล่นลงไปใต้นหุบเหวได้โดยไม่มีใครเห็นพิรุณ

ใครเลยจะคาดคิด พอฝ่ามือของทั้งสองสัมผัสกัน นาง ไม่ได้ถูกซัดกระเด็นออกไป แต่กลับถูกพลังแข็งแกร่งขุมหนึ่งดึงดูดไว้ จึงอดตื่นตระหนกไม่ได้

นี่เป็นวรยุทธ์อะไรกัน

นางคิดจะหนีบยับพลังมาใช้แต่ไม่สำเร็จ กลับถูกพลังขุมหนึ่ง พันธนาการไว้แน่นหนา ตอนฝ่ามือคนทั้งสองสัมผัสกันพลันมีกระแส

* จั้ง หน่วยวัดความยาวของจีน เทียบระยะได้ประมาณ 3.33 เมตร

ความร้อนซุ่มหนึ่งไหลผ่านฝ่ามือเข้ามาในร่างกายของนาง คล้ายมีเข็ม
จำนวนนับไม่ถ้วนที่มแทงเข้ามา ทำให้ผิวหนังทั่วร่างกายของนางรู้สึกเจ็บปวด
ยิ่งประมือกับเขานานนางก็ยิ่งรู้สึกว่าจะจตุตันเถียน* ว่างเปล่า...ไม่ถูก!
นี่เขากำลังดูดพลังวัตรของนาง! เขาคิดจะทำลายวรยุทธ์ของนาง!

คู่อีเสวี่ยสีหน้าแปรเปลี่ยนรุนแรง รีบรวบรวมพลังปกป้องจตุตันเถียน
ทว่าฝ่ายตรงข้ามพลังวัตรกล้าแข็ง พลังของนางไหลทะลักออกไปไม่หยุด
ประหนึ่งน้ำป่าเช่นนั้น ไม่นานหน้าผากของนางก็มีเหงื่อเย็นซึมออกมา
รู้ว่าขึ้นพลอยให้เป็นเช่นนั้นต่อไป สิ่งที่ทำมาก่อนหน้านี้ทั้งหมดจะต้อง
สูญเปล่า

ไม่! นางไม่อาจให้ฝ่ายตรงข้ามบรรลุผล ตัดสินใจจะทุ่มเต็มพัน
สุดตัว!

คู่อีเสวี่ยทุ่มเทพลังทั้งหมดออกไปทันที ใช้วิธีการต่อสู้อย่างไม่คำนึง
ถึงสิ่งใดทั้งสิ้น พร้อมจะพังพินาศไปด้วยกัน นางกำลังเต็มพัน เต็มพันว่า
ฝ่ายตรงข้ามไม่คิดจะตายตกไปด้วยกันกับนาง เขาเป็นขุนนางที่ราชสำนัก
แต่งตั้งมา ไม่จำเป็นต้องเสียสละชีวิตของตนเพื่อจับกุมนาง

ความเป็นจริงพิสูจน์ให้เห็นว่านางเต็มพันถูกแล้ว สิ่งฟู่อี่ยันหัวคิ้ว
พอรู้ว่านางคิดจะตายตกไปด้วยกันก็รีบชัตนางกระเด็นไป

ฝ่ามือนี้ชัตคู่อีเสวี่ยกระเด็นออกมาลืบจิ้ง หลุดพ้นจากแรงดึงดูด
ที่พันธนาการไว้ สมดังที่นางปรารถนา ถูกชัตออกมาจากหน้าผา
ท่ามกลางเสียงกรีดร้องอุทานของทุกคน ร่างของนางร่วงหล่นลงไป
หุบเหวดุจว่าวที่สายป่านขาด

* จตุตันเถียน เป็นจุดเลือดกลม อยุ่ใต้สะดือประมาณ 3 นิ้ว และเป็นศูนย์รวมพลังวัตรของผู้ฝึกวรยุทธ์

กระโดดหน้าผาคือทางรอดทางเดียว อาจารย์ ศิษย์กระโดดแล้ว
ดวงวิญญาณของท่านบนสวรรค์โปรดช่วยคุ้มครองศิษย์ด้วย!

2

คู่อีเสวี่ยลืมตาขึ้นช้าๆ มองไปไม้หน้าทึบด้านบน ครูใหญ่นางจึงแน่ใจว่าตนไม้ได้ฝันไป อา...นางยังไม่ตาย อาจารย์ไม้ได้โกหกนางกระโดดลงมาจากที่สูงเพียงนั้น ไม้ตายจริงๆ ด้วย

ใต้หน้าผาแห่งนี้มีทะเลต้นไม้หน้าทึบผืนใหญ่อยู่จริง ต้นไม้เหล่านี้เติบโตสูงใหญ่ ไม้ไม้กองซ้อนกันหนาเป็นชั้นๆ ประหนึ่งพรมที่อ่อนนุ่มลดแรงกระแทกที่นางร่วงตกลงมา ด้านล่างของทะเลต้นไม้ยังมีเถาวัลย์ที่พันเกี่ยวกันไปมา นางในเวลานี้ก็กำลังนอนอยู่บนตาข่ายที่เกิดจากเถาวัลย์เกี่ยวพันกัน บนร่างก็มีเถาวัลย์หลายเส้นพันอยู่ เถาวัลย์มีความยืดหยุ่น ไม้เพียงไม้ก่อให้เกิดอันตราย ยังช่วยยึดร่างนางไว้ช่วยปกป้องนางได้

นางอดนึกถึงครั้งแรกตอนได้ยินจากปากอาจารย์ถึงความลับของหุบเหวแห่งนี้ไม้ได้

'อาจารย์เคยตกลงมาจากหน้าผามัจจุราขหรือ' นัยน์ตาสุกใสแวววาว ดูลูกกวางน้อยของอู่อีเสวี่ยพลันเบิกกว้าง 'จ้องมองอาจารย์ด้วยความประหลาดใจ

อู่อู่อินบีบพวงแก้มนุ่มนิ่มของลูกศิษย์พลางบอกอย่างภาคภูมิใจ 'ใช่แล้ว อาจารย์ของเจ้าไม่เพียงดวงแข็งไม่ตาย ยังค้นพบความลับของหุบเหวอีกด้วย หุบเหวแห่งนี้เป็นสถานที่แปลกมหัศจรรย์ ด้านล่างมีลมหุบเขาพัดอยู่ ลมนี้จะช่วยยกร่างคนขึ้น ความเร็วในการร่วงหล่นลงไปก็จะช้าลง ทะเลต้นไม้ด้านล่างหนาที่บ่มนิ่ม เพียงพอที่จะช้อนร่างคนไว้ไม่ถึงกับตกลงไปตาย ศิษย์เอ๋ย สิ่งนี้มีส่วนช่วยเรื่องชื่อเสียงบารมีของหุบเขาหมื่นบุปผาเราอย่างมากทีเดียว'

อู่อีเสวี่ยสีหน้าเต็มไปด้วยความงงวย 'อาจารย์ ตกลงไปในหุบเหวเป็นเรื่องน่าอาย เหตุใดจึงมีส่วนช่วยเรื่องชื่อเสียงบารมีเล่า'

'นางหนูเสวี่ย ในฐานะประมุขหุบเขา สิ่งสำคัญที่สุดคือรักษาความลึกลับยากหยั่งถึงในยุทธภพเอาไว้ มีความรู้ลึกถึงลับจึงจะมีชื่อเสียงบารมี จึงจะทำให้คนหวาดกลัว เจ้าลองคิดดู คนที่มีวิชาตัวเบาสูงเพียงใดก็ไม่โง่งมขนาดยอมกระโดดหุบเหวลึกหมื่นจั้ง แต่มาพูดในทางกลับกัน ถ้ามีคนกระโดดลงไปหุบเหวแล้วไม่ตาย เรื่องนี้เล่าลือออกไปจะทำให้สิ้นสะเทือนมากเพียงใด คนทั่วไปยอมเข้าใจว่าวรยุทธ์ของหุบเขาหมื่นบุปผาเราลึกลับยากหยั่งถึง และยิ่งเคารพยำเกรงเรามากขึ้น ชื่อเสียงก็ยิ่งโด่งดัง เข้าใจหรือยัง' อู่อู่อินพูดจบยังยิ้มด้วยสีหน้าภาคภูมิใจ

อู่อีเสวี่ยอดอับอายอยู่ในใจจนเหงื่อตกไม่ได้ 'อาจารย์ แบบนี้

เรียกว่าหลอกลวงกระมัง'

'เด็กโง่ นี่เรียกว่ากลยุทธ์ ยุทธภพนำหवादกั่วและอันตราย บางครั้งอำนาจและอิทธิพลต้องอาศัยคนสร้างขึ้นมา บนโลกนี้จริงจริง เท็จเท็จ เท็จเท็จจริงจริง จริงเท็จไม่ใช่เรื่องสำคัญ ที่สำคัญก็คือ ชื่อเสียงบารมีของเรา ยิ่งสูงก็จะยิ่งสามารถปกป้องผู้คนในหุบเขาหมื่นบุปผา ไปได้ เข้าใจหรือไม่'

เรื่องในอดีตปรากฏขึ้นมาตรงหน้าอย่างชัดเจน อู่อีเสวียดึงจิตใจ จากความคิดคำนึงกลับมาสู่ปัจจุบัน ปากก็พิมพ์ขึ้น

"อาจารย์วางใจ ศิษย์เข้าใจ..."

นับว่านางไม่ผิดต่อคำสั่งเสียของอาจารย์ ก่อนหุบเขาหมื่นบุปผา จะถูกโจมตีก็ได้แบ่งกลุ่มผู้คนในหุบเขาให้ทุกคนแยกย้ายกันหนีไปก่อนแล้ว ลดการบาดเจ็บล้มตายลง จากนั้นก็ให้ผู้คุมภูทั้งสี่ผิววงล้อมออกไป ท้ายที่สุดก็ใช้แผนไม่ระวังร่วงตกลงมาในหุบเหวยุติเรื่องทั้งหมด

เวลานี้คนในยุทธภพคงเข้าใจว่านางตกลงมาร่างแหลกละเอียด มีเพียงต้องให้ทุกคนเห็นว่านางตายแล้วจึงจะไม่ไล่ตามสังหารนาง ไม่จับไม่ลั่น

ความตึงเครียดติดต่อกันมาหลายวันคลี่คลายลงแล้ว กระทั่งถึงตอนนี้ นางจึงรู้สึกเหมือนยกภูเขาออกจากอก เบาสบายไปทั้งตัว รวากับเพียง ลมพัดมาก็จะลอยไปเช่นนั้น แม้แต่เสียงนกร้องจิ้งจอกแจ๋กในละแวกใกล้เคียง ก็ไพเราะราวกับเสียงจากสวรรค์

นางหัวเราะออกมาด้วยความสบายใจ เสพสุขจากความสงบเยียบ กระทั่งเห็นเสื้อผ้าที่ถูกลมพัดปลิวขึ้นมา ดูเหมือนจะใหญ่เกินไปสักหน่อย

ครั้งนี้แล้วจึงเริ่มรู้สึกประหลาดใจขึ้นมา เสื้อผ้าของนางขาดแล้วหรือ หาไม่ เหตุใดจึงหลวมโพกเพรก

เอ่? แขนเสื้อของนางเหตุใดจึงยาวเช่นนี้...เดี๋ยวก่อน มือของนาง เหตุใดจึงเล็กเช่นนี้ อู้อี้เสวี่ยอึ้งตะลึง นางจ้องมองมือน้อยๆ ของตนเองอย่างไม่อยากจะเชื่อสายตา ไม่ใช่แขนเสื้อเปลี่ยนเป็นยาวขึ้น หากแต่ มือของนางเปลี่ยนเป็นเล็กลง!

หลังอาการตกตะลึงพริ้งเพริด ความตื่นตระหนกจนตัวเย็นเฉียบ ก็จู่โจมเข้ามาทันที นางเป็นอะไรไป เกิดอะไรขึ้นกับร่างกายของนาง!

นางลนลานจะแกะเถาวัลย์ที่พันตัวออก จากนั้นก็ไปหาสระน้ำลึกแห่ง สองคู่วงของตน ที่แท้แล้วเปลี่ยนเป็นเช่นใด ใครจะรู้เพียงจะออกแรง กลับพบว่าตนถึงกับใช้พลังวัตรออกมาไม่ได้ ขณะที่นางกำลังตื่นตระหนก ตกใจอยู่นั้น เถาวัลย์พลันคลายออก ร่างของนางร่วงหล่นลงไปทันที

"อ้อ!" นางส่งเสียงร้องอุทานจึงพบว่ากระทั่งเสียงก็เปลี่ยนไปด้วย

นางร่วงหล่นลงสู่พื้น ความเจ็บปวดที่คาดเดาไว้ล่วงหน้าไม่ได้ จู่โจมมา รอจนนางได้สติกลับคืนมาจึงพบว่าที่ได้ก้มมีใบไม้กองหนา อยู่ชั้นหนึ่ง ด้วยเหตุนี้นางจึงไม่เจ็บ นางรีบตะเกียกตะกายลุกขึ้น ร้อนใจ อยากจะดูว่าแท้แล้วเกิดอะไรขึ้นกับร่างกายของตน มองไปก็เห็นที่ด้านหน้า ไม่ไกลมีแอ่งน้ำอยู่แห่งหนึ่ง นางวิ่งตีกัดไปที่แอ่งน้ำ ภาพที่สะท้อนให้เห็น บนผิวน้ำเป็นดวงหน้าน้อยๆ นุ่มนวลไร้เดียงสาดวงหนึ่ง

นางตกใจอึ้งตะลึงไปอีกครั้ง นางจำดวงหน้านั้นได้ ตอนนางอายุหกขวบ ก็รูปร่างหน้าตาเช่นนี้!

สวรรค์! ถึงกับกลับไปเป็นเด็กอีกครั้งหรือ!

คู่อีเสวี่ยตื่นตระหนกตกใจอย่างใหญ่หลวง นางนั่งตะลึงทึ่มที่อยู่อยุที่ริมน้ำ มองจ้องเงาสะท้อนในน้ำ นางมองแล้วมองอีก ยิ่งลึบๆ ใบหน้าของตน สงสัยว่าตนเองใช่กำลังฝันไปหรือไม่

นางหยิกตนเองแรงๆ และเจ็บจนน้ำตาเอ่อ!

"นี่จะเป็นไปได้ได้อย่างไร เหตุใดข้าจึงกลายเป็นเด็กไปได้" นางพูดกับตนเองด้วยความหวาดหวั่น แม้แต่เสียงก็เป็นเสียงนุ่มนวลไร้เดียงสาของเด็ก จากนั้นก็มองมือเล็กๆ เท้าเล็กๆ ร่างกายเล็กๆ ของตน

แล้วหน้าอกเล่า...แบนราบ!

นางสีหน้าซีดเผือด คิดในใจว่าจบกัน สวรรค์ล้อเล่นกับนางครั้งใหญ่ กลายเป็นแบบนี้ยังจะให้คนมีชีวิตอยู่ต่อไปหรือไม่เล่า!

บนโลกที่สับสนวุ่นวายนี้ นางเด็กผู้หญิงไร้ที่พึ่งพาคนหนึ่ง อຍ่าว่าแต่สัตว์ดุร้ายในป่า ต่อให้ไม่ถูกจับกิน ออกจากป่าไปก็ต้องถูกคนเลวจับตัวไปขาย!

"สงบใจ ข้าต้องสงบใจ..." คู่อีเสวี่ยปลอบใจตนเองไม่หยุด คล้ายว่าถ้าไม่ทำเช่นนั้นนางก็จะไม่อาจสงบใจลงได้

ในเวลาเช่นนี้สับสนวุ่นไม่ใช่นานทางที่ดี นางจะต้องสงบเยือกเย็น ขบคิดให้ดี

ประมุขหุบเขาหมื่นบุปผาทุกยุคทุกสมัยล้วนต้องฝึกวิชาลับเฉพาะของสำนัก 'วิชาบุปผาปิดเกลียว' อาจารย์บอกรวยฤทธิ์นี้ปฐมอาจารย์เป็นผู้คิดค้นขึ้น เหมาะให้สตรีฝึกฝนเป็นที่สุด มีประสิทธิภาพในการหยุดความชรา ช่วยให้ความงามของสตรีไม่เสื่อมถอย แต่ววยฤทธิ์นี้ขัดต่อหลักธรรมแห่งสวรรค์ จำเป็นต้องระมัดระวังไม่อาจให้ธาตุไฟ

เข้าแทรก ถ้าธาตุไฟเข้าแทรกก็จะเกิดการสวนทางย้อนกลับ...ซ้ำก่อน!
สวนทางย้อนกลับหรือ

ความหมายของการสวนทางย้อนกลับก็คือจะกลับกลายเป็นเด็กหรือ
นี่นางถูกธาตุไฟเข้าแทรกหรือไร

อู๋เสวี่ยนึกได้ว่าตอนอยู่บนต้นไม้เมื่อครู่ก่อน นางก็พบว่าจุดต้นเถียน
ของตนว่างเปล่า ไม่อาจใช้พลังวัตรออกมาได้ นางรีบลงนั่งขัดสมาธิ
ปิดกั้นลมหายใจโคจรลมปราณ กลับพบว่าหาแก่นพลังในร่างไม่พบ
นางไม่ยอมแพ้ หลังจากสุดลมหายใจเข้าออกถี่ๆ ครั้งหนึ่ง
ก็ผินโคจรลมปราณไปที่จุดต้นเถียน หลังจากทำติดต่อกันอยู่หลายครั้ง
นางไม่เพียงรวบรวมพลังวัตรไม่ได้ ยังเหนื่อยจนเหงื่อเย็นซึมออกมา
จับพลันนั่นเองในลำคอก็มีกลิ่นคาวเค็มทะเลลึกขึ้นมา นางกระอักโลหิตออกมา
คำหนึ่ง

อู๋เสวี่ยหอบหายใจแรง ครานี้แม้แต่ความหวังสุดท้ายก็ไม่เหลือแล้ว
พลังวัตรของนางสูญสิ้น ยังได้รับบาดเจ็บภายใน หวนนึกถึงเรื่องทั้งหมด
ที่เกิดขึ้นบนหน้าผา พลังวัตรของนางจะต้องถูกสิงฟู่อวี๋ดูดเอาไปเป็นแน่
กอบปรักกับเพื่อจะรักษาชีวิต นางได้ทุ่มเทพลังต่อสู้ถึงได้ถูกธาตุไฟเข้าแทรก
จนทำให้เกิดการสวนทางย้อนกลับ

อู๋เสวี่ยเวลานี้นับว่าอยากร้องไห้แต่ไม่มีน้ำตาอย่างแท้จริง
คนในยุคเทพต่างบอกว่าวรยุทธ์หุบเขาหมื่นบุปผาของพวกนางเป็น
วรยุทธ์มาร เวลานี้คิดดูแล้วก็มีเหตุผลอยู่มาก มิน่าปรมาจารย์ทั้งหลาย
จึงมักถูกกล่าวหาว่าเป็นนางมาร เพราะไม่แก่เฒ่า ส่วนนางก็เป็นนางมาร
ที่เพิ่งถือกำเนิดใหม่

คู่อริเสียจิตใจห่อเหี่ยวยิ่ง กำลังคิดจะร้องไห้ให้สาสมใจสักครั้ง ทว่า ในเวลานี้เองก็มีเสียงสุนัขป่าคำรามดังมาจากที่ไกล ทำให้นางตัวสั่นสะท้าน รีบเอามืออุดปากตนเองไว้

นางไม่อาจร้องไห้ เสียงร้องไห้จะชักนำให้สุนัขป่ามา มีแต่จะยิ่งย่ำแย่! นี่ไม่ใช่เวลาจะมาเสียใจ คิดไปในทางที่ดี รูปร่างนางเปลี่ยนเป็นเช่นนี้ ในยุทธภพยังมีใครจำนางได้ สิ่งสำคัญเร่งด่วนในตอนนี้เป็นคิดหาวิธี ไปเมืองซิงหูที่อยู่ทางตะวันออก ผู้คุมกฏทั้งสี่ยังรอนางอยู่ ส่วนที่ว่า จะคืนสู่สภาพเดิมได้อย่างไร นางจะหาโอกาสกลับไปในหุบเขาตรวจหา ในคัมภีร์โบราณ ไม่แน่อาจตรวจพบวิธีคืนสู่สภาพเดิมได้

นางเซ็ดโลหิตที่มุมปาก ลูกขึ้นยืน มองดูเสื้อผ้าที่หลวมโพรกไปทั้งร่าง รีบคลำตัวเสื้อด้านใน แล้วก็ถอนหายใจด้วยความโล่งอก โชคดีแผนที่ยังอยู่!

แผนที่ฉบับนี้อาจารย์มอบให้นางเก็บรักษาไว้ ในเมื่ออาจารย์ เตรียมทางรอดให้นางด้วยการกระโดดหน้าผายอมต้องเตรียมการด้านอื่นไว้ พร้อมสรรพ หลังจากนางกระโดดหน้าผาลงมาแล้ว อาจารย์บอกให้นาง ไปหาถ้าศิลาตามที่แผนที่ชี้บอกไว้

เมื่อมีเรื่องให้ทำ จิตใจก็ดูจะสับสนวุ่นวายน้อยลง นางตรวจสอบ ข้าวของที่พกติดตัว พบว่ากระเป๋าเงินกับป้ายหยกม่วงที่พกออกมาจาก หุบเขาหล่นหายไปแล้ว เหลือเพียงกระบี่อ่อนที่เอากับมิดสันที่พกติดตัว นางหงุดหงิดขึ้นมาอีกครั้ง ป้ายหยกม่วงแผ่นนั้นเป็นตราประทับ ที่เป็นสัญลักษณ์ยืนยันความเป็นประมุขหุบเขาหมื่นบุปผา บนแผ่นหยก แกะลวดลายไว้ ไม่มีป้ายหยกม่วงนางก็ไม่อาจใช้พิราบส่งข่าวติดต่อกับ

ผู้คุมกฎทั้งสิ้นได้

จะต้องทำหล่นหายตอนร่วงลงมาในหุบเหวเป็นแน่ นางรีบไปหาคุณท์วูหา
หาผู้ไม่ว่าระหว่งที่นางกำลังเที่ยวมองหาเหอเปา* ที่ใส่หลักฐานยืนยันอยู่นั้น
มีนกขนาดใหญ่ตัวหนึ่งได้คาบเหอเปาที่ห้อยอยู่บนต้นไม้ กางปีกบินขึ้นสูง
ไปแล้ว

ท้องฟ้าค่อยๆ มีดลงแล้ว ผู้ฝึกยุทธ์สามารถมองเห็นสิ่งของในที่มีมืด
แต่ดูอืดเสียสูญเสียพลังวัตรไปหมดสิ้น ถ้าไม่มีแสงสว่าง พอตกลงดิน
ก็ไม่ต่างอะไรกับคนตาบอด นางจำต้องล้มเลิกการหาหลักฐานยืนยัน
และกระเป่าเงินชั่วคราว รีบไปหาถ้าศิลาให้พบก่อนท้องฟ้าจะมีดสนิท

นางใช้มีดสั้นตัดเสื้อผ้าให้สั้นลงตามขนาดรูปร่างของตนในเวลา
จากนั้นก็เอาสายรัดเอวมัดให้แน่น แม้จะดูไม่เข้าท่าเข้าทางอยู่บ้าง
แต่ย่อมดีกว่าเนื้อตัวเปลือยเปล่ามากนัก

ส่วนรองเท้านั้นใส่ไม่ได้แล้ว แต่จะเดินเท้าเปล่าก็ไม่ได้ ดังนั้น
นางจึงใช้มีดสั้นหั่นรองเท้าให้มีขนาดเท่ากับเท้าในเวลา
นั้นก็ฉีกผ้าชิ้นหนึ่งออกมาผูกติดกับเท้าให้แน่น อย่างไรก็ตามเดินได้ก็พอ

ด้วยกลัวจะทิ้งร่องรอยไว้ นางจึงเอาเศษผ้าที่ตัดออกมาไปฝังดิน
หลังจากจัดการทุกอย่างเรียบร้อยนางก็เสาะหาไปตามแผนที่ ในที่สุด
ก็หาถ้าศิลาพบทันก่อนพลบค่ำ

ถ้าศิลาที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติแห่งนี้้อยู่ด้านในผนังผา ถ้าไม่มีแผนที่
ชี้บอก อู้อี้เสียเชื่อว่าต่อให้นางใช้เวลาทั้งชีวิตก็คงหาสถานที่แห่งนี้ไม่พบ
หลังไปไม่ถึงที่นาที่บ่มีประตูลับอยู่บานหนึ่ง หลังประตูเป็นทางเดิน

* เหอเปา คือกระเป่าพกติดตัวใบเล็กสำหรับใส่เศษเงินหรือของจุกจิก มักปักรูปสัตว์หรือตัวอักษรที่มีความหมาย
เป็นมงคล

ที่มีตมอมไม่เห็นตะวัน นางทำตามคำชี้แนะของแผนี่ คลำหากลักจุดไฟ
ในช่องเล็กบนผนังถ้ำ รอจนจุดเทียนสว่างเห็นหนทางข้างหน้าชัดเจนแล้ว
นางก็รีบเดินไปตามทางเดินเข้าไปข้างใน

ทางเดินยาวมาก อากาศกลับถ่ายเทดี นางเดินไปตามทางเดิน
ไต่ขึ้นสูงไปตลอดทาง เดินผ่านชั้นบันไดหินนับร้อยชั้น ในที่สุดก็มาถึง
ห้องศิลาที่กว้างขวางราบเรียบแห่งหนึ่ง

ที่ทำให้นางแปลกใจก็คือถ้ำแห่งนี้ไม่ใช่เป็นเพียงถ้ำ มีห้องศิลา
อยู่สี่ห้อง ในห้องศิลายังมีหน้าต่างศิลา นางกระโดดขึ้นไปบนเก้าอี้
เขย่งปลายเท้ามองออกไปนอกหน้าต่าง ข้างนอกมีแสงดาวเต็มท้องฟ้า
ทะเลต้นไม้ไกลโพ้นไร้ขอบเขต

ที่แท้ห้องศิลาแห่งนี้สูงกว่าทะเลต้นไม้ ดังนั้นจึงมองเห็นท้องฟ้า
ยามราตรีที่ดารดาษไปด้วยดวงดาวและสถานที่ไกลออกไป

นางมองดูด้วยความตื่นตาตื่นใจ กระโดดลงจากเก้าอี้ด้วยความ
ลึงโลด แล้วไปตรวจดูสิ่งของที่อยู่ในห้องศิลาทั้งสิ้น

ห้องแรก ห้องศิลาที่มีเตียงและโต๊ะเก้าอี้จัดวางอยู่เป็นห้องพักผ่อน
ห้องที่สองมีหีบไม้ใบใหญ่วางอยู่สามใบ นางเปิดออกมาที่ละใบ แล้วก็ต้อง
ตื่นเต้นดีใจเมื่อพบว่าในหีบไม่เพียงมีเสื้อผ้าของบุรุษสตรี ยังมีของเด็กด้วย
มีครบทุกขนาด แม้แต่เครื่องประดับผม ปิ่นปักผม ต่างหูของสตรี รัตเกล้า
ผ้าผูกมวยผมของบุรุษ รวมทั้งสายรัดเอว รองเท้าก็มีพร้อมหมดทุกอย่าง

นางรีบหาเสื้อผ้ากางเกงที่มีขนาดเหมาะกับร่างกายของตน พบว่า
ความกว้างยาวพอเหมาะพอดี จากนั้นก็หารองเท้าที่เหมาะสมกับ
เท้าเล็กๆ ของตนคู่หนึ่งมาสวม

ห้องศิลาอีกสองห้องที่เหลือ ห้องหนึ่งเป็นห้องหนังสือ มีหนังสือต่างๆ เก็บอยู่ นางดูคร่ำๆ มีบันทึกห้องถิ่น บันทึกสำนักต่างๆ บันทึกยาสมุนไพร บันทึกการรักษาโรค แน่นอนยังมีตำราวิทยุทธ์ล้ำค่าที่นางไม่เคยแม้แต่จะได้ยินมาก่อน

นางพลิกๆ ดู อ่า...ต้องขอโทษด้วย ระดับการฝึกฝนวิทยุทธ์ของนางไม่ค่อยดีนัก ต่อให้อ่านไปครึ่งวันก็มองอะไรไม่ออก ครั้นแล้วนางก็โยนหนังสือไปไว้ข้างหนึ่ง เวลานี้สายตาของนางจับนิ่ง นางสังเกตเห็นสมุดบันทึกเล่มหนึ่ง นั่นเป็นลายมือของอาจารย์ นางรีบพลิกอ่าน แล้วก็ต้องดีใจใหญ่หลวง

นี่เป็นต้นร่างที่เขียนด้วยลายมือของอาจารย์ ในนั้นบันทึกข้อเสียของการฝึก 'วิชานุปถมาบิดเกลียว' อาจารย์บอกผู้ฝึก 'วิชานุปถมาบิดเกลียว' ต้องจำใส่ใจไว้ว่าอย่าให้ธาตุไฟเข้าแทรก หากไม่หากจุดตันเถียนว่างเปล่า ผู้ฝึกก็จะกลับคืนสู่ความอ่อนเยาว์จนเลยเถิดกลายเป็นทารกหญิง

อาจารย์ยังบอกวิทยุทธ์นี้มีวิธีหวนกลับคืนสู่สภาพเดิม เพียงหาคนที่มียังวัตรลึกล้ำ แล้วดูเอาพลังวัตรของอีกฝ่ายมา เมื่อจุดตันเถียนเต็มเปี่ยมก็จะกลับคืนสู่สภาพเดิมได้

อู้อี้เสวี่ดีใจเป็นที่สุด พอรู้ว่าวิธีกลับคืนสู่สภาพเดิมนางก็มีความหวังขึ้นมา ไม่เสียใจมากเช่นก่อนหน้านี้อีก

นางตรวจดูสิ่งของอื่นต่อไป ในหีบมียาเม็ดล้ำค่าต่างๆ ที่ใช้ชี้ผึ้ง ผึ้งไว้ ใต้ล่างสุดยังมีเงิน หลังจากเห็นค่าเดินทางที่มีอยู่เต็มถุงขวัญที่กระเจิดกระเจิงไปก่อนหน้านี้ก็กลับคืนสู่ร่างทั้งหมด

หากจะผาดโผนในยุทธภพจำเป็นต้องมีสิ่งใดมากที่สุด...แน่นอน

ยอมต้องเป็นเงิน ต่อให้เจ้ามีวรุฑ์สูงเพียงใดก็ต้องตีมกินต๋องนอน
เงินอี่ปะเตยวบีบวีรบุรุษให้ถึงตายได้* ออย่าว่าแต่นางที่กระท้งผู้กล้าก็ยังไม่ใช่

คู่อี่เสวี่ยซาบซึ้งใจจนแทบร้องไห้ออกมา อาจารย์ฉลาดเฉียบแหลม
ยิ่ง ทังค่าใช้จ่ายในการเดินทางให้นางตุงหนึ่ง เมื่อมีตัวแลกเงินกับเศษเงิน
นางก็จ้างผู้คุ้มกันและรถม้าไปเมืองชิงหูได้แล้ว นางเก็บตุงเงินอย่างดี
แล้วเดินต่อไปยังห้องศิลาห้องสุดท้าย พอเข้าประตูดวงตาพลันเจิดจ้า
เพียงเห็นกลางห้องศิลามีสระน้ำเล็กๆ สระหนึ่งนางก็คาดเดาได้ทันที
นี่ก็คือห้องอาบน้ำ น้ำในสระน่าจะเป็นน้ำธรรมชาติบนภูเขาที่ซึมออกมา
จากผนังผา

คู่อี่เสวี่ยตีใจมาก ถอดเสื้อผ้าบนตัวออกหมดอย่างไม่ลังเล
ชำระล้างร่างกายตั้งแต่หัวจรดเท้า หลังจากขัดสีจวีรรถจนสะอาดเอี่ยมแล้ว
ก็สวมเสื้อผ้าของเด็กหญิงแล้วกลับไปห้องศิลาห้องแรก ล้มตัวลงนอน
บนเตียงศิลา

นางเหน็ดเหนื่อยยิ่ง ตัดสินใจนอนให้อิ่มก่อนแล้วค่อยว่ากัน

คู่อี่เสวี่ยหลับสนิทและสบายใจ กระท้งเที่ยงของวันถัดมาจึงตื่นขึ้น
และพบว่าห้องหิวมาก ในถ้ำแห่งนี้แม้จะมีข้าวของมากมายแต่ไม่มีของกิน
ดีที่นางยังมีอาหารแห้งติดตัวมาบ้าง จึงกินอาหารแห้งรองท้องไปก่อน
กินไปพลางพลิกดูสมุดบันทึกของอาจารย์ ในนั้นบันทึกเรื่องเกี่ยวกับป่าแห่งนี้
อยู่มากมาย

อาจารย์เขียนอธิบายไว้ว่าในป่าแห่งนี้ผลไม้ใดกินได้ ผลไม้ใดมีพิษ

* เงินอี่ปะเตยวบีบวีรบุรุษให้ถึงตาย เป็นสำนวน หมายถึงอุปสรรคเล็กๆ อาจทำให้งานใหญ่ไม่สามารรถดำเนินไปได้

เรื่องนี้สำหรับอู๋เสียแล้วสำคัญมาก เพราะนางในเวลานี้เป็นเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ ทั้งไม่มีพลังวัตร คิดจะใช้วิชาตัวเบาล่าสัตว์ป่าสักตัวมาอย่างกินก็ทำไม่ได้ ดีที่ในป่าแห่งนี้ไม่มีคนอยู่อาศัย ดังนั้นบนพื้นดินจึงมีผลไม้สุกร่วงหล่นอยู่มาก เก็บขึ้นมากินได้แล้ว

ทุกวันนี้นางจะวิ่งออกไปหาของกิน ขณะเดียวกันก็ตระเวนหาหลักฐานยืนยันของนาง หลังจากหามาสี่วันสวรรค์ก็ไม่ทำให้คนตั้งใจจริง ต้องผิดหวัง ในที่สุดนางก็พบเหอเปาที่ใส่ป้ายหยกม่วงห้อยอยู่บนต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง

กล่าวสำหรับนางที่ไม่มีวิชาตัวเบา ทั้งยังกลายเป็นเด็กตัวเล็กๆ แล้ว การปีนขึ้นต้นไม้เป็นงานที่ยากเย็น ตอนนางปีนขึ้นมาถึงที่สูงด้วยความยากลำบาก เห็นสิ่งของอยู่ใกล้แค่ตรงหน้า เรื่องเศร้าก็บังเกิดขึ้นแล้ว

นกสีดำตัวโตตัวหนึ่งถึงกับคาบเหอเปาที่ใส่ป้ายหยกม่วงไปต่อหน้าต่อตานาง อู๋เสียแทบจะร้องไห้ออกมา ความจริงนางรักสัตว์เล็ก สัตว์น้อยมาก แม้แต่รังนกบนต้นไม้ยังไม่อาจตัดใจไปทำลาย ทว่า ในห้วงเวลานี้นางอยากจะจับเจ้านกใหญ่ตัวนั้นมาอย่างกินเสียจริง!

นางอยากร้องไห้แต่ไร้น้ำตา ได้แต่นั่งเหม่ออยู่บนต้นไม้ คราวนี้จะทำอย่างไรดี ป้ายหยกม่วงของนางถูกนกตัวโตคาบไปแล้ว เรื่องแบบนี้ถ้าแพ้ออกไป นางยังมีหน้าไปพบผู้คนในหุบเขาของนางหรือ

ในเวลานี้เองเสียงคนที่ด้านล่างจากไกลเข้ามาใกล้ทำให้นางตื่นจากภวังค์ นางรีบปิดกั้นลมหายใจด้วยความระแວดระวัง

"ดูจากตำแหน่งทิศทาง นางมารน่าจะตกลงมาแถวนี้จึงจะถูก"

นางจำเสียงนี้ได้ เป็นเสียงหู นางตั้งเครียดไปทั้งร่างทันที พลงารอ

อย่างเตรียมพร้อม

"ตกลงมาจากที่สูงปานนั้น น่ากลัวร่างคงแหลกกระจายเป็นหลายชิ้น แต่ก็แปลก เหตุใดจึงหาศพไม่พบ"

"หรือว่าถูกสัตว์ป่าคาบไปแล้ว"

พวกเขากำลังหาศพของนาง อู้อี้เสวี่ยลอบตื่นตระหนกในใจ คนพวกนี้ เหตุใดยังไม่ตายใจ นางกระโดดหน้าผาแล้วยังต้องลงมาดูให้แน่ใจอีกหรือ

เหลยหู่แค้นเสียดายเอ็นชา "ต่อให้ถูกสัตว์ป่ากินก็ต้องมีรอยเลือด จึงจะถูก พวกเจ้ารีบแยกย้ายกันหา ต้องหาให้เข้าให้พบ!"

"ขอรับ!"

หลังจากลูกน้องของเหลยหู่แยกย้ายกันไปบริเวณรอบๆ เหลยหู่ยังคงอยู่ที่เดิมเดินหาไปมา อู้อี้เสวี่ยลอบคิดใจไม่ได้ ดีที่ตนปีนขึ้นมาบนต้นไม้ใหญ่ รอบตัวมีใบไม้หนาทึบ กอปรกับนางตัวเล็กไม่ถูกพบเห็นได้ง่าย ทว่าเพื่อป้องกันเหตุไม่คาดคิด นางยังคงพยายามปิดกั้นลมหายใจ ด้วยกลิ่นจะถูเขาสังเกตพบ

"ฮ่าๆ นางมาร ในที่สุดข้าก็หาเจ้าพบแล้ว!"

อู้อี้เสวี่ยลอบตั้งเสียงเป็นไปได้อย่างไรที่เหลยหู่พบเห็นนาง นางเขม่นตามอง พบว่าในมือเหลยหู่ถือเศษเสื้อผ้านางตัดออกไปในวันนั้น เขากำลังพูดกับเศษผ้าเหล่านั้น

นางเอาเศษผ้าเหล่านั้นฝังดินไว้ นี่ไม่ถึงว่าจะถูกลอยหู่หาพบแล้ว

"แปลกจริง เสื้อผ้านี้เหตุใดจึงไม่มีความโลหิต ทั้งยังถูกตัดออกไปครึ่งหนึ่ง แม้แต่ร่องเท้าก็ใช่ หรือว่า...นางมารผู้นี้ยังมีชีวิตอยู่"

อู้อี้เสวี่ยลอบในใจแอบร้องแค้นแล้ว ถ้าให้พวกเขาพบว่าตนยังไม่ตาย

จะต้องส่งกองกำลังจำนวนมากมาค้นหาจับกุมตัวนางแน่นอน นางยอมตกอยู่ในฐานะลำบากมากขึ้น ในเวลานี้เองเสียงผีทำอีกเสียงหนึ่งก็ดังขึ้น มีคนมาอีกแล้ว

"ผู้อาวุโสหลาย"

"จอมยุทธ์ตัน น้องชาย เจ้ามาได้จังหวะพอดี"

เป็นต้นหानเลี้ย ครานี้ยิ่งย่าแยหน้าก ดูท่ากระดาศไม่อาจห่อไฟได้* แล้วอู้อีเสวียกมัดกั้มอยุ่ในใจ

"น้องชาย เจ้าดูข้าเจอะอะไร นี่เป็นเสื้อผ้าของนางมาร บนเสื้อผ้าไม่มีคราบโลหิต ทั้งจิตใจฝังเอาไว้ในดิน เห็นชัดว่ากลัวถูกคนพบเจอ ข้ากล้าพูดด้วยความมั่นใจ นางมารผู้นี้ยังมีชีวิตอยู่แน่นอน!"

ต้นหานเลี้ยหยิบเสื้อผ้าจากมือหลายหมู่มาพิจารณาดู เป็นของอู้อีเสวียจริง เขาคุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็เอาเสื้อผ้าคืนให้หลายหมู่

"ผู้อาวุโสหลาย ในเมื่ออู้อีเสวียยังไม่ตาย เราก็แยกย้ายกันหา บางทีอาจจับตัวนางได้"

"ข้าก็คิดเช่นนั้น ถ้านางมารตกอยู่ในกำมือของข้า จะต้องให้นางได้น่าดูชม!"

ต้นหานเลี้ยพยักหน้า พลันมองไปที่ด้านหลังหลายหมู่แล้วตวาดเสียงเฉียบขาด "ผู้ใด!"

หลายหมู่รีบหมุนตัวไปเพราะคำพูดของเขา ทว่าต้นหานเลี้ยกลับพาดฝ่ามือลงไปทีะโหลกศีรษะของอีกฝ่าย หลายหมู่กระทั้งจะร้องให้คนช่วยก็ยังไม่ทัน ร่างอ่อนระทวยล้มลงกับพื้นทันที

* กระดาศไม่อาจห่อไฟได้ หมายถึงไม่สามารถปกป้องความจริงได้

เรื่องเกิดขึ้นมาอย่างรวดเร็วและฉับพลันกะทันหันเกินไป อู่อีเสวียอยู่ข้างบนเห็นอย่างชัดเจน นางตื่นตระหนกตกใจจนอุคปากแน่น

เพราะเหตุใดต้นหนานเสวียต้องลอบจู่โจมเหยลยหู่ นี่มันเรื่องอันใดกันก่อนหน้านี้เขายังพูดคุยกับเหยลยหู่อย่างเปี่ยมไปด้วยคุณธรรมนำเลื่อมใสรอเหยลยหู่หมუნตัวไป เขากลับลอบจู่โจมอย่างไม่ลังเล ไม่มีเคำกลางใดๆ ทำให้คนไม่ทันระวังตัว

ตอนอู่อีเสวียได้สติกลับคืนมาอีกครั้งก็พบว่าต้นหนานเสวียหายตัวไปแล้ว ในเวลานี้รอบด้านมีเสียงฝีเท้าดังขึ้น ลูกน้องสิบคนของเหยลยหู่กลับมาแล้ว พอพวกเขาเห็นเหยลยหู่นอนอยู่กับพื้นจึงรีบเข้ามาตรวจสอบดู ซูลมุนวุ่นวายกันอยู่พักใหญ่ หลังจากลูกน้องเหล่านั้นหามเหยลยหู่จากไปแล้วอู่อีเสวียยังคงรออยู่บนต้นไม้ ไม่กล้าขยับตัว

ต้นหนานเสวียเล่า

นางกวาดตามองหาที่ด้านล่าง พลันรู้สึกเย็นวูบที่แผ่นหลัง นางหันหน้าไปซ้ายๆ ยามนี้ต้นหนานเสวียอยู่ข้างหลังนาง กำลังจ้องมองนางด้วยสีหน้าเคร่งขรึม นางตัวแข็งที่อไปทั้งร่าง ฉับพลันนั้นเท้าพลันลื่นเสียหลัก ร่างทั้งร่างร่วงหล่นลงไปด้านล่าง นางคิดว่าตนเองจะต้องร่วงลงสู่พื้นแน่แล้ว ใครจะรู้ร่างพลันลอยขึ้นคล้ายถูกคนรับไว้ได้ นางลืมตาขึ้นมองคนที่รับตัวนางไว้ก็คือต้นหนานเสวีย นางเบิกตาโตมองเขา ไม่กล้าขยับตัวแม้เพียงน้อย

เมื่อต้นหนานเสวียเห็นชัดเจนว่าคนที่ตนรับไว้เป็นเพียงเด็กผู้หญิงอายุหกขวบ สีหน้าที่เคร่งขรึมก็เลือนหายไป กลับคืนสู่ความมีสง่าน่าเกรงขามดังเดิม

"แม่หนูน้อย เจ้าขึ้นไปทำอะไรอยู่บนต้นไม้"

แม่หนูน้อย จริงสิ เวลานี้นางเป็นเด็กตัวเล็กๆ คนหนึ่ง ต้นหนานเลี้ย
จำนางไม่ได้ นางไม่จำเป็นต้องกลัวเขา นางจุกคิดอะไรบางอย่างขึ้นมาได้
รีบใช้น้ำเสียงนุ่มนวลเฉพาะตัวของเด็กผู้หญิงพูดขึ้น "คนเลวมีหนวดเครา
กลัวๆ"

ต้นหนานเลี้ยได้ยินแล้วนั่งคิดเล็กน้อยก็เข้าใจ คนเลวมีหนวดเครา
ที่เด็กหญิงพูดถึงหมายถึงเหลยหู่ ไม่ผิด รูปร่างหน้าตาของเหลยหู่
กล่าวสำหรับเด็กผู้หญิงแล้วดูน่ากลัวมากจริงๆ

เขาวางจิตใจที่ระแวงระวังลงก่อนยืมอ่อนโยน

"ไม่ต้องกลัว คนเลวถูกอาตีหนีไปแล้ว"

"จริงหรือ"

คู่อีเสวี่ยแม้จะฝึกวรยุทธ์ได้ไม่ดี แต่ให้เป็นเด็กผู้หญิงที่น่ารักไร้เดียงสา
บริสุทธิ์ผุดผ่องแล้วนางเชี่ยวชาญมาก กอปรกับแววตาของนางใสซื่อ
ขนตายาวกระพือบริบๆ ดวงตาสุกใสแวววาวสาดประกายวิบวับ ทำให้
คนเห็นแล้ววางความระแวงระวังลงได้ง่าย

ต่อให้ต้นหนานเลี้ยช่างระแวงสงสัยก็คงไม่ถึงกับคิดสงสัย
เด็กอายุหกขวบคนหนึ่ง เพียงเห็นว่านางยังเด็กไม่ประสา เรื่องที่เขา
ลอบจู่โจมเหลยหู่เมื่อครู่เด็กหญิงคงดูไม่เข้าใจ จึงยืมแล้วหลอกหลอนนาง

"เป็นความจริง คนเลวถูกอาตีหนีไปแล้ว เจ้าอย่าได้บอกใคร
เดี๋ยวคนเลวได้ยินแล้วจะกลับมาอีก"

คู่อีเสวี่ยรีบพยักหน้ารับปากอย่างว่าง่าย ทั้งยังเผยรอยยิ้มน่ารัก
ออกมา ในใจกลับกำลังคิด ต้นหนานเลี้ยผู้หนึ่งที่แท้แล้วภายนอกดูอ่อนโยน

ภายในกลับชั่วร้าย ต่อไปนางจะต้องอยู่ให้ห่างเขาสักหน่อย

"จริงสิ แม่หนู บ้านเจ้าอยู่ที่ใด นี่เจ้าอยู่คนเดียวหรือ"

ลู่อีเสวี่ยในใจรู้ดี เขากำลังหยิ่งเชิงดูว่ายังมีคนอื่นอยู่ในละแวกใกล้เคียงหรือไม่ เพราะกลัวจะมีใครเห็นเรื่องที่เขาลงมือกับเหลยหมู่ ครั้นแล้วนางก็แสสร้งทำไร่เคียงสาต่อไป...

"พวกท่านลุงบอกให้ข้ารออยู่ที่นี้ บอกเทพแห่งขุนเขาจะมาหาข้าเอาของอร่อยมาให้ข้ากิน"

ต้นหนานเลียได้ยินแล้วชะงักอึ้ง มีหมู่บ้านบางแห่งที่เชื่อเรื่องมงายชาวบ้านจะคัดเลือกเด็กที่หน้าตางดงามมาทิ้งไว้ในป่าเขาที่รกร้างเปล่าเปลี่ยว บอกถวายให้เทพเจ้าเพื่อขอให้คุ้มครองคนในหมู่บ้านให้อยู่เย็นเป็นสุข

หนูน้อยผู้นี้คงถูกเห็นเป็นเครื่องเซ่นไหว้ของเทพแห่งขุนเขาใครใช้ให้ดวงหน้าน้อยนี้งดงามน่าเอ็นดู มีน้ำถึงได้ถูกเอามาทิ้งไว้ในป่าถ้าเขาไม่ได้ปรากฏตัวขึ้น เกรงว่าพอดตกกลางคืน ต่อให้นางไม่หิวตายก็ต้องถูกสัตว์ป่ากิน

จะอย่างไรก็เป็นเด็กคนหนึ่ง ต้นหนานเลียไม่อาจเห็นคนจะตายแล้วไม่ช่วย จึงกล่าวกับนาง "อาจะพาเจ้าออกจากป่าเอง"

ลู่อีเสวี่ยพยักหน้า ปล่อยให้เขาอุ้มเดินไป นางเอาคางวางไว้ที่หัวไหล่ของเขา กลอนัยันต์ตาสุกใสวาบวับไปมา คิดในใจว่าหลอกเขาได้สำเร็จแล้ว แต่ถัดจากนี้จะหาวิธีสลัดหลุดไปได้อย่างไร

โชคดีโอกาสของนางมาถึงในไม่ช้า ตอนต้นหนานเลียอุ้มนางเดินกลับไปก็เจอกับจางเสี่ยวเฟิงเข้า เขาก็มอบนางให้จางเสี่ยวเฟิงพลางบอกเล่าถึงต้นสายปลายเหตุ

"คนในหมู่บ้านช่างเหี้ยมโหด ถึงกับเอาเด็กผู้หญิงหน้าตาน่ารักเช่นนี้ มาทิ้งบนภูเขา จอมยุทธ์ต้นวางใจ มอบให้ข้าเถิด ข้าจะพานางกลับไปที่ ปราสาทเขาปี่เจี้ยน ตีกว่ามอบให้คนในหมู่บ้านที่โง่เขลากลุ่มนั้น" จางเสี่ยวเฟิงกล่าวอย่างมีเหตุผลและเต็มไปด้วยสัมฤทธิ์ธรรม ต่อหน้าต้นหนานเลี่ย ผู้หล่อเหลาเลิศล้ำยากจะหาใครเทียม ยากนักที่นางจะมีโอกาสได้แสดง ท่าทีของตน ย่อมต้องแสดงท่วงท่าของจอมยุทธ์หญิงออกมาเต็มที่

"เช่นนั้นก็รีบกวณแม่มางจางแล้ว" ต้นหนานเลี่ยประสานมือให้นาง แล้วหมุนตัวเดินจากไปเพื่อตามหาร่องรอยคู่อีเสวี่ยต่อ

คู่อีเสวี่ยเงยหน้ามองสีหน้าท่าทางของจางเสี่ยวเฟิงขณะมองส่ง ต้นหนานเลี่ย เห็นสองแก้มของนางแดงระเรื่อ สีหน้าขวยเขิน ดวงตา เต็มไปด้วยความเลื่อมใสศรัทธาก็อดลอบส่ายหน้าไม่ได้

แม่มางจาง คนเราไม่อาจมองกันที่รูปร่างภายนอก บุรุษไม่อาจ มองเพียงใบหน้า คนเซ่ตันดูเหมือนซื่อตรง ความจริงแล้วภายในชั่วร้าย ยิ่ง

จางเสี่ยวเฟิงหวนนึกถึงน้ำเสียงและลักษณะท่าทางตอนต้นหนานเลี่ย พุดกับนางเมื่อครู่ เขาน่าจะมีความรู้สึกที่ดีต่อนางกระมัง แม้จะบอกว่า ลินซิงโยกก็น่าหลงใหล แต่ต้นหนานเลี่ยที่ตลอดเวลาไม่เคยมองนางตรงๆ เลย กลับทำให้นางห้ามใจไม่อยู่อยากจะปรายตามองให้มากหน่อย

ดีที่แม่หนูน้อยผู้นี้ปรากฏตัวขึ้น ทำให้นางกับต้นหนานเลี่ย มีโอกาสได้พุดคุยกัน คิดมาถึงตรงนี้นางก็ยิ้มด้วยความปิติ หันมา จะจับจูงมือแม่หนูน้อย พลันพบว่าคนหายไปแล้ว

แม่หนูน้อยเล่า!

นางเดินหาไปทั่วบริเวณด้วยความตื่นตระหนกกลับไม่เห็นแม้แต่เงา กระทั่งแม่หนูน้อยหายตัวไปได้อย่างไรก็ยังไม่รู้

จางเสี่ยวเฟิงลนลานยิ่ง ทำเด็กหายไปในขณะนี้แล้วนางจะมองหา ตันหนานเลี้ยได้อย่างไร นอกจากนี้นางถึงกับไม่ได้สังเกตเห็นความผิดปกติ แม้แต่น้อย

นางรีบร้อนออกไปตามหา อู่อี้เสวี่รอนางเดินไปไกลแล้ว จึงคลานออกมาจากใต้พื้นดิน บัดๆ ไปไม่และเศษดินบนร่างออก

ความจริงแล้วนางไม่ได้ไปไหน เพียงบังเอิญเห็นที่พื้นดิน มีโพรงเล็กๆ อยู่จึงแอบมุดเข้าไปในนั้น จากนั้นก็ฉวยจังหวะที่จางเสี่ยวเฟิง กำลังนึกถึงตันหนานเลี้ยเอาไปไม่มาปิดกอบ นางก็ซ่อนตัวได้แล้ว

นางพบว่าร่างกายเล็กๆ ร่างนี้ความจริงแล้วก็มีข้อดี บวกกับ นางตัวอ่อนสามารถหลบซ่อนตัวในที่เล็กแคบที่คนอื่นไม่แม้แต่จะนึกถึง ฉวยโอกาสที่รอบด้านไร้ผู้คนนางไม่กล้าซุกซำไอ้เอ้ออีก รีบกลับไปถ้ำศิลา โดยเร็ว

หลังจากพักฟื้นอยู่ในถ้ำศิลาห้าวัน ในที่สุดอู่อี้เสวี่ยก็ตัดสินใจ จะออกเดินทางให้เร็วที่สุด ไม่ว่าจะอย่างไร นางต้องรีบไปรวมตัวกับ ผู้คุมกฎทั้งสี่ที่เมืองชิงหูภายในเวลาหนึ่งเดือนให้ได้

หลังจากเก็บห่อสัมภาระที่จะเอาติดตัวไปเสร็จนางก็เริ่มไต่รตรอง อย่างถี่ถ้วนขึ้นมา

เวลานี้นางสูญเสียพลังวัตรไปจนหมดสิ้น กอปรกับป่าแห่งนี้กว้างใหญ่ เกินไป เดินอยู่ในป่าตามลำพังคนเดียวคงไม่เหมาะ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง พวกจางเสี่ยวเฟิงน่าจะยังตามหานางอยู่ มีเพียงวิธีเดียวคือต้องข้าม

ยอดเขาไป

โชคดีที่นางมีดวงวิญญาณบนสวรรค์ของอาจารย์คุ้มครอง ถ้าศิลาแห่งนี้ยังมีความลับอีกอย่างหนึ่ง นั่นคือสามารถเชื่อมถึงยอดเขา อีกด้านหนึ่ง

นางเดินลัดเลี้ยวไปตามเส้นทางที่ระบุไว้ในแผนที่ ยิ่งใกล้ถึง สุดปลายทางอีกด้านหนึ่ง เสียงน้ำไหลก็ยิ่งดังชัด ที่แท้ทางออกอีกด้านหนึ่งของทางเดินซ่อนอยู่ด้านหลังน้ำตกบนภูเขา

นางมองไปข้างหน้า นอกถ้ำศิลาเหมือนโลกอีกโลกหนึ่งที่แตกต่างกัน อย่างสิ้นเชิง ภูเขาเขียวน้ำใส นกร้องขับขานบุปผาส่งกลิ่นหอมกรุ่น ยังเห็น คิว้นไฟจากการหุงหาอาหารลอยเป็นเกลียวอ้อยอิงขึ้นไปในอากาศ

ก่อนจะก้าวเท้าออกจากถ้ำ นางหยุดฝีเท้าลง มองแผนที่ในมือ นี่เป็นสิ่งที่ล้ำค่าที่ตกทอดมา ไม่อาจปล่อยให้ตกไปอยู่ในมือผู้อื่นเด็ดขาด หรือจะเผาทิ้ง?!

อย่าโง่งไปหน่อยเลย ความจำของนางไม่ได้ดีเพียงนั้น ผ่านตาไม่ลืม มีแต่ในตำนานเท่านั้น ไม่มีทางเกิดขึ้นกับนางได้ คราวหน้ายังต้องใช้อีก

ครั้งแล้วนางจึงเอาแผนที่ซ่อนไว้ในโพรงเล็กๆ บนผนังถ้ำ จากนั้น ก็เอาก้อนหินอุดไว้ เมื่อแน่ใจแล้วว่าไม่มีอะไรผิดพลาด ร่างน้อยๆ จึงก้าวอย่างออกสู่ยุทธภพ เริ่มต้นการเดินทางครั้งใหม่

3

อู้อี้เสวี่ยถูกกลิ่นหอมของเนื้อย่างชักนำมา หลังจากกินผักผลไม้
บนป่าเขามาหลายวัน กลิ่นหอมของเนื้อย่างก็กลายเป็นอาหารโอชะ
ที่คนไม่อาจต่อต้านขัดขืนได้

นางซ็อนตัวอยู่ไม่ไกล ลอบจับตามองบุรุษที่นั่งล้อมวงอยู่รอบกองไฟ
เจียบๆ บนร่างของพวกเขามีกลิ่นอายความป่าเถื่อนเข้มข้น เพียงดูก็รู้ว่า
เป็นพวกเดนตายกลุ่มหนึ่ง

บุรุษหกคนนั่งอยู่รอบกองไฟ ที่ตี๋มสุราก็ตี๋มสุรา ที่พูดคุยเล่น
ก็พูดคุยเล่น ทางซ้ายของกองไฟมีกรงไม้ไผ่อยู่กรงหนึ่ง ในกรงขังเด็กอยู่
กลุ่มหนึ่ง บนร่างของเด็กเหล่านั้นสวมเสื้อผ้าเก่าขาดสกปรก เปลวไฟ
ส่องสะท้อนให้เห็นรูปร่างที่ผ่ายผอมอ่อนแอยิ่งของพวกเขา

ยามดึกบนภูเขาน้ำค้างแรง เด็กที่นำสงสารกลุ่มนี้เบียดออดอยู่ด้วยกัน
เพื่อหาความอบอุ่น มองเนื้อหมูป่าที่เสียบไม้ย่างอยู่บนกองไฟตาปริบๆ

ไขมันจากเนื้อหมูป่าหอมกรุ่นหยดลงบนกองไฟส่งเสียงดังฉี่ๆ กลิ่นหอมไชยไปทั่วบริเวณ ก่อวอนจนหนอนหิวโหยในศาลเจ้าอวัยวะภายในทั้งห้า* ของอู๋เสวี่ยไม่สงบสุข ยิ่งไม่ต้องพูดถึงเด็กๆ กลุ่มนั้นที่ดูเหมือนจะไม่ได้กินอิมมานานมากแล้ว

จากนั้นอู๋เสวี่ยก็สังเกตเห็นลำต้นของต้นไม้ใหญ่ที่ห่างจากกรงไม้ไผ่ราวห้าก้าวมีไข่ล่ามอยู่ ปลายไข่อีกด้านล่ามเด็กผู้ชายคนหนึ่งไว้

เด็กผู้ชายคนนี้อายุราวสิบขวบ เสื้อผ้าบนร่างเก่าขาด ทั้งเนื้อทั้งตัวสกปรกอมมแมมราวกับขอทาน ไมลี เทียบไม่ได้แม้แต่กับขอทาน เพราะไข่นั้นคลั่งอยู่ที่คอของเขา ราวทำกับสัตว์ตัวหนึ่ง

คนพวกนี้จับเด็กกลุ่มนี้มา คงตั้งใจจะเอาพวกเขาไปขายเป็นทาสเพื่อมุ่งแสวงหาผลกำไรมหาศาล ด้วยเหตุนี้จึงได้เลือกพักค้างแรมในป่าเขาที่ไร้ผู้คนอยู่อาศัย

อู๋เสวี่ยซ่อนตัวอยู่ในร่องหินแคบเล็ก อาศัยพวงหญ้าารอบด้านช่วยกำบัง ลอบเฝ้ามองการเคลื่อนไหวของคนเหล่านั้น

นางสังเกตอยู่พักหนึ่งแล้วจับจ้องไปที่เป้าหมายเดียว จากนั้นก็ค่อยๆ เคลื่อนตัวไปข้างหน้า

"มารดา มันเถอะ สุราเนี่ยรสชาติแย่มากจริง!" ภูเหล่าลิวถ่มสุราในปากไปที่พื้นแล้วสบถว่า

"มีสุราดื่มก็ไม่เลวแล้ว ยังจะบ่นอีกหรือ!" ภูเหล่าอู๋แย่งสุราเขามากรอกเข้าปากไปคำหนึ่ง

* อวัยวะภายในทั้งห้าคือ หัวใจ ตับ ม้าม ปอด ไต เป็นอวัยวะสำคัญของร่างกาย จำเป็นต้องได้รับการบำรุงดูแลระยะยาว จึงอุปมาว่าเป็นศาลเจ้า และหนทางที่จะเข้าไปสู่อวัยวะทั้งห้านี้ต้องผ่านกระเพาะ จึงต้องเริ่มบำรุงจากกระเพาะก่อน เทียบกับคนไทยก็คือหนอนในกระเพาะ

"ครั้งนี้อดฝีมือของสำนักใหญ่ต่างๆ จากไม่เปย ตงหู และหนานหยวน ได้รู้ดีมากอภวนที่สี่ซาน ทำให้พวกเราคิดจะทำการค้าก็ทำไม่ได้" ฎุเหล่าซัน ใช้ผ้าเช็ดดูดาบใหญ่ในมือ

"ไม่กลัวสำนักใหญ่เหล่านั้น กลัวก็แต่กองกำลังทหารจากราชสำนัก ได้ยินว่าพวกเขาถือโอกาสกวาดล้างหมู่บ้านตามเส้นทางไปหลายหมู่บ้าน มีคนไม่น้อยถูกจับไปไต่สวน ดูเหมือนจะจับโจรสลัดอะไรกระมัง เาหลบพ้นจากการตรวจสอบจับกุมของเจ้าหน้าที่ทางการเหล่านั้นมาได้ ก็นับว่าโชคดีไม่น้อยแล้ว ถ้าถูกจับได้ละก็ แม้แต่เหล่าก็จะมีให้ดื่ม ทั้งยังต้องถูกถอดหนังออกมาชั้นหนึ่ง" ฎุเหล่าเอ๋ออร์ก้าวเสียดเย็น จากนั้น ก็หันไปทางฎุเหล่าต้า "พี่ใหญ่ เพื่อจะหลบหลีกพวกทหาร เราไม่อาจ เดินทางบนถนนหลวง แต่เลือกเส้นทางบนภูเขาที่ลึกลับเช่นนี้ก็เสียเวลา มากเกินไป หรือจะไปทางน้ำ?"

พี่ใหญ่ในบรรดาพี่น้องทั้งหมดหันหัว "ทางน้ำก็ไม่ปลอดภัย อย่างน้อย เขตภูเขาแห่งนี้เราคุ้นเคย ถ้าเจอกองทหารมาตรวจค้น เรายังหนีได้เร็ว"

ฎุเหล่าลิ่วทอดถอนใจ "เดินทางอ้อมเช่นนี้ เราต้องสิ้นเปลืองเวลา ไปไม่น้อย นอกกลางดินกินกลางทรายไม่ว่า กระทั่งสตรีก็ไม่มี"

ฎุเหล่าอยู่ตะเขาไปที่หนึ่ง "กลัวอะไร ขอเพียงเอาสินค้ากลุ่มนี้ ส่งถึงมืออีกฝ่าย ขายได้ราคาดี ยังจะกลัวไม่มีเหล่าดีไม่มีสตรีอีกหรือ" สิ้นคำที่พวกเขาพูดถึงก็คือเด็กเหล่านี้

พูดถึงสตรี ฎุเหล่าอยู่ก็กรอกสุราเข้าปากอีกคำ อุดทอดถอนใจไม่ได้ "ได้ยินว่านางมารนั้นถูกบีบคั้นจนไร้หนทาง ร่วงตกลงไปในหุบเขามัจจุราช ร่างแหลกเหลว น่าเสียดายยิ่งนัก"

"อ้อ? พี่ห้า ท่านรู้จักถนนอมฤตงาอาลัยหยกตั้งแต่เมื่อไร"

"อ้อ เจ้าไม่รู้อะไร นางมารผู้นี้งามหยาดเยี่ยมเยี่ยมไปด้วยเสน่ห์
ยากจะหาใครเทียม ก่อนตายจะต้องเป็นสาวพรหมจารีอยู่แน่นอน
ข้าแค่นี้ก็เสียตายแทนนาง"

คนอื่นๆ ได้ยินแล้วก็ยิ้มลามาก "ต่อให้ยังไม่ตายก็เวียนมาไม่ถึงเจ้า
ไม่ไปหว่านฉีสองดูหน้าตนเอง*"

"เฮอะ! หน้าตาข้าแม้จะเทียบไม่ได้กับสามบุรุษรูปงามแห่งยุทธภพ
แต่ก็ดีกว่าพวกเจ้ามาก ไม่พูดแล้ว ข้าอยากจะไปหว่านฉีขึ้นมาจริงๆ
แล้ว"

ดูเหล่าอุกฤษขึ้นมาเย็นโงนเงน พาร่างที่เต็มไปด้วยกลิ่นสุราเดินเข้าไป
ในป่า หลังจากเขาเดินออกไป พุ่มหญ้าใหญ่กอนหนึ่งค่อยๆ เคลื่อนตัวเข้ามา
มือเล็กๆ ข้างหนึ่งหยิบเอาเนื้อหมูป่าของเขาไปอย่างไร้สัมเสียด

พออุกฤษกลับมามีเนื้อหมูป่าที่อร่อยของเขาหายไปแล้ว
ก็อดหันไปมองด้านข้างไม่ได้ ข้างหนึ่งคือเหล่าเออร์ ข้างหนึ่งคือเหล่าซือ
ทั้งสองคนล้วนมีลำดับศักดิ์สูงกว่าเขา เขาจึงได้แต่ลูบๆ จมูก ยอมรับว่า
ตนโชคไม่ดี ก็แค่นี้ก่อนหนึ่ง ไม่ต้องไปสนใจ จะอย่างไรก็ยังมีเนื้อให้กิน

ผ่านไปครู่หนึ่ง อุกฤษลี้วก็ไปปลดทุกขีในป่า พอเขากลับมา เนื้อบนจาน
ก็เหลือแต่กระดูก เขามองไปสองข้าง ข้างหนึ่งคือเหล่าชั้น ข้างหนึ่งคือ
เหล่าต้า เขาไม่อาจต่อว่า ได้แต่ลูบๆ จมูกข่มก้นไว้ ไม่เก็บมาใส่ใจ

อุกฤษเสียดแม้จะสูญเสียพลังวัตร แต่การแอบหยิบเนื้อหลายก้อนมากิน
โดยไม่ให้ใครพบเห็นยังคงไม่มีปัญหา หลังจากนางกินเนื้อก้อนแรก

* ไม่ไปหว่านฉีสองดูหน้าตนเอง หมายถึงไม่รู้จักประมาณตน ตรงกับสำนวนไทยที่ว่าไม่รู้จักตักน้ำใส่กะโหลก
ชะโงกดูเงาตนเอง

ที่แอบหนีมาจนลืมก็เอากระดูกไปแลกเนื้อก้อนที่สองมา ทว่าเนื้อก้อนนี้ นางไม่ได้กิน หากแต่หลบซ่อนตัวเข้าไปในกอหญ้าอีกครั้ง แล้วเคลื่อนตัวไปทางเด็กชายที่ถูกโซ่ล่ามคออยู่เยียบๆ

เด็กชายเอาหน้าซุกอยู่กับหัวเข่าที่งอขึ้นมา ทั้งร่างขดเป็นก้อน ไม่หันมองเนื้อที่วางอยู่บนกองไฟ มองแล้ววังแต่จะทำให้ตนเองหิวมากขึ้น เขาพยายามอดทน กระทั่งรู้สึกว่ามีคนสะกิดเขาเบาๆ จึงเงยหน้าขึ้นด้วยความแปลกใจ พอหันไปมองข้างหลังก็อดตะลึงงันไม่ได้

เพียงเห็นในพุ่มหญ้าด้านข้างมีมือเล็กๆ ข้างหนึ่งถือเนื้อก้อนหนึ่ง ยื่นมาตรงหน้าเขา

เด็กชายไม่ขยับเขยื้อนเคลื่อนไหว เพียงจ้องไปที่พุ่มหญ่ากอนั้น นอกจากมือข้างหนึ่งที่ยื่นออกมาแล้วก็ไม่เห็นตัวคนแต่อย่างใด

ลู่อิสเรี่ยคิดในใจว่าเจ้าหนูนี้คงคิดว่าเจอดีเข้ากระมัง นางจำต้องยื่นหน้าออกไป คลี่ยิ้มหวานให้เขา คล้ายจะบอกว่า 'เจ้าหนู แบบนี้ เจ้าวางใจแล้วกระมัง ข้าแม่นางไม่ใช่ปีศาจร้าย รีบกินตอนยังร้อนเถิด'

พอเด็กชายเห็นนาง ความกังขาในดวงตาหายไปแล้ว เหลือแต่ความประหลาดใจ ทว่าไม่นานเขาก็ได้สติกลับคืนมา รีบคว้าเนื้อมายัดเข้าปาก ดีที่เขาก็นับว่าฉลาด แม้จะหิวโหยก็ยังระมัดระวังตัว เขาขดตัวหันหลังให้พื้นน้องสกุณฯ ไม่ให้พวกเขาสังเกตเห็นความผิดปกติของตน

เด็กชายกินอย่างตะกละตะกลาม กัดไม่กี่คำก็จัดการเนื้อก้อนโตหมดเกลี้ยง กินหมดแล้วยังไม่สาสมใจ ยังคงกัดแทะไม่หยุด

เขาเห็นมือเล็กยื่นออกมาจากพุ่มหญ้าอีกครั้ง ในมือถือขามไม้ใบหนึ่ง

ในสามมีน้ำ เขารีบรับมาดื่มเสียๆ

พุ่มหญ้าค่อยๆ เคลื่อนถอยเข้าไปอยู่ในกอหญ้าด้านหลัง อย่างไร้ผู้สังเกตเห็น คล้ายไม่เคยปรากฏตัวมาก่อนเช่นนั้น เขามองจ้องไปที่กอหญ้าไม่ละสายตา ดวงตาที่เดิมไร้ประกายคู่นั้นเวลานี้มีชีวิตชีวาขึ้นมาแล้ว

คู่อีเสี่ยวรู้ว่าไม่อาจขโมยเนื้อหลายครั้งเกินไป หากไม่จะทำให้พี่น้องสกุลกุกุเกิดความสงสัย นั้นย่อมทำให้เสียเรื่องแล้ว ดังนั้นนางจึงเอามาให้แก่เด็กชาย แต่ไม่กล้าเอาไปให้เด็กคนอื่นๆ ที่อยู่ในกรงไม้ไผ่ เพราะในกรงไม้ไผ่ยังมีเด็กไว้หลายคน นางไม่มีอาหารมากเช่นนั้น เกิดให้เนื้อไปจำนวนหนึ่ง เด็กที่หิวโหยเหล่านั้นก็จะแย่งกัน เกรงจะทำให้บุรุษพวกนั้นรู้ตัวและกลายเป็นทำให้เสียเรื่อง

จะช่วยเด็กกลุ่มนี้ไม่อาจรีบร้อนช่วยในเวลาอันสั้น เวลานี้พวกเขาทั้งหิวทั้งอ่อนแอ ต่อให้ขโมยกุกุแจมาปลดโซ่ให้พวกเขา พาพวกเขาหนีไป ไม่นานก็ต้องถูกคนกลุ่มนี้จับกลับมา ดังนั้นจำเป็นต้องวางแผนให้ดีเสียก่อน

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้นพี่น้องสกุลกุกุที่กินอิ่มเต็มกันเต็มคราบยังไม่ตื่น กุกุเหล่าต้าเตะพวกเขาให้ตื่นที่ละคนอย่างไม่เกรงใจ

"ลุกขึ้น! ยังจะนอนไปถึงเมื่อไร รีบทำงานแล้วออกเดินทาง!"

เหล่าบุรุษที่ถูกเตะจนตื่นร้องโอดโอยพลางลุกขึ้น ที่ไปปลดทุกข์ก็ไปปลดทุกข์ ที่เก็บข้าวของก็เก็บข้าวของ ต้อนเด็กๆ ขึ้นไปบนรถม้าเตรียมออกเดินทาง

พวกเขากลางวันจะเร่งเดินทาง กลางคืนพักนอนกลางแจ้งในป่า

แต่ละวันจะแบ่งหมั้นโถวครึ่งลูกกับน้ำหนึ่งถ้วยให้เด็กแต่ละคน ให้พวกเขาไม่ถึงกับหิวตาย แต่ก็กินไม่อิ่ม

ภูเหล่าลิวที่รับหน้าที่ดูแลเด็กได้ยินเสียงอะอะดังมาจากในรถม้าก็รีบก้าวร้าวๆ เข้าไป เลิกม่านรถขึ้น ต่ำว่าเสียงดัง "อะอะอะไรกัน! เจียบๆ หน่อย!"

เห็นเด็กๆ เจียบเสียงลงทันทีเขาก็ปล่อยม่านรถลงด้วยความพอใจ เพิ่งจะเดินออกไปได้ก้าวเดียวพลันรู้สึกผิดสังเกต รีบหันกลับมา เลิกม่านรถขึ้นตรวจดู นับไปมา ทั้งหมดมีเด็กแปดคนไม่ผิด เหตุใดเขาจึงเห็นเป็นเก้าคนไปได้

ไม่ถูก จะต้องเป็นเพราะเมาค้างถึงได้ตาลายเป็นแน่

หลังจากภูเหล่าลิวปล่อยม่านรถลงมา เด็กๆ ก็รีบกระเถิบกันออกไป เปิดแผ่นกระดานด้านล่างให้อู้อีเสวี่ยมุดขึ้นมา

อู้อีเสวี่ยปาดเหงื่อ เมื่อครู่หวาดเสียวยิ่ง เกือบถูกจับได้แล้ว โชคดีนางคาคาการณ์ไว้ล่วงหน้าจึงเปิดช่องที่ใต้รถม้าไว้ช่องหนึ่ง

นางกระซิบบอกเด็กๆ "อยากกินอ้อมก็ต้องเจียบๆ ทุกคนล้วนมีส่วนแบ่งไม่ต้องแย่ง หากไม่จะถูกจับได้ ทุกคนก็จะไม่ได้กิน เข้าใจหรือไม่"

เด็กๆ รีบพยักหน้า ครั้งนี้พวกเขาเรียนรู้ที่จะเชื่อฟังแล้ว ทุกคนต่างอดทนรอ

เด็กๆ อบรมสั่งสอนได้จริงดังคาด อู้อีเสวี่ยพอใจมาก นางแอบเอาอาหารแบ่งให้พวกเขา บางครั้งเป็นผลไม้ บางครั้งเป็นเนื้อสัตว์ กระจายแล้วก็มีน้ำให้ดื่ม

นางเอาดินเลนทาหน้าของตน ทำให้มอมแมมเหมือนกับพวกเขา

ปกติก็จะปะปนอยู่ในกลุ่มเด็กๆ เดินทางไปด้วยกันกับรถม้า และได้รับรู้เรื่องราวบางอย่าง

ที่แท้เด็กกลุ่มนี้บางคนเป็นเด็กกำพร้า บางคนถูกจับตัวมาอายุอยู่ระหว่างเจ็ดขวบถึงสิบขวบ ส่วนเจ้าหน้าที่ถูกล่ามโซ่ซึ่งออาจอายุสิบขวบ สาเหตุที่ถูกล่ามรากับสุนัขก็เพราะก่อนหน้านี้เขาเคยคิดจะหนีหลังจากถูกจับกลับมาและถูกเขี่ยนตีแล้ว ตั้งแต่นั้นก็ถูกล่ามไว้เช่นนั้น

ที่พวกคนเลวเหล่านั้นทำเช่นนั้นก็เพื่อต้องการจะขู่ขวัญคนอื่นที่เหลือให้พวกเขารู้ว่าบทลงเอยของการหนีก็คือเช่นนี้

เด็กๆ ยังบอกว่าอาหังกล้ำหาญมาก ถูกตีก็ไม่ร้องไห้ และไม่วิงวอนขอร้อง เขาถูกล่ามโซ่ไว้เช่นนั้นมาครึ่งเดือนแล้ว

คู่อีเสวียฟังแล้วสงสารมาก และพบว่าอาหงดเด็กคนนี้มีความหยิ่งในศักดิ์ศรีอย่างมาก แต่โดยทั่วไปแล้วเด็กที่หยิ่งในศักดิ์ศรีมักตั้งอารมณ์กลางวันพี่น้องสกุลคุณไหนไม่ชอบใจอะไรขึ้นมาก็จะมาทุบตีเขาล่นรากับกำลังทหารคนสัตว์หรืออย่างไรอย่างนั้น อาหงดได้แต่ถลึงตาใส่พวกเขาไม่วิงวอนและไม่ร้องไห้ ตั้งอารมณ์แข็งเสียจนทำให้คนนับถือแต่ก็อดสงสารไม่ได้

เด็กๆ บอกว่าพวกเขาเคยเตือนอาหงดแล้ว เวลาถูกตีต้องก้มหัวขอความเมตตา ยิ่งไม่ยอมก้มหัว พี่น้องสกุลก็ยิ่งชมเชงรังแกมากขึ้น ถ้าเป็นเช่นนี้ต่อไป ต่อให้ไม่ถูกตีตายก็ต้องถูกตีจนพิการ

คู่อีเสวียคิดในใจว่าปล่อยให้เป็นอย่างนี้ต่อไปไม่ได้ นางต้องสอนเด็กคนนี้ ครั้นแล้วนางก็ฉวยจังหวะตอนค่ำที่พี่น้องสกุลอยู่กับการก่อไฟจัดการเรื่องอาหารการกินย่องไปหาอาหงด

"ถ้าเจ้าได้รับบาดเจ็บหนักเกินไปก็จะไม่อาจหนีไปได้ ต่อให้หนีไปได้ ก็หนีได้ไม่ไกล ไม่นานก็จะถูกจับตัวกลับมา ดังนั้นถ้าเจ้าอยากจะหนี ก็ต้องหัดฉลาดหน่อย เข้าใจหรือไม่"

ตอนแรกนางคิดว่าคงต้องเบี่ยงน้ำลายไม่น้อยกว่าจะทำให้เจ้าหนูนี้ ยอมรับฟังได้ ใครจะรู้เด็กชายฟังจบก็พยักหน้า

"ซำรู้แล้ว"

เอ? พุดง่ายเพียงนี้เชียว

นางมองเขาด้วยความฉงน "เจ้าเข้าใจแล้วจริงหรือ"

"ครึ่งหน้าถ้าพวกเขาตีซ้ำ ซ้ำจะวิงวอนขอความเมตตาแล้วก็แล้วกัน"

นางทำให้เจ้าหนูเห็นด้วยได้อย่างง่ายดายแทบไม่ต้องเหนื่อยแรง ดูเหมือนเขาจะไม่ได้ตื้อวันมากเช่นที่เด็ก ๆ พุดกัน

สิ่งกำชับเรียบร้อยนางก็ผละไปด้วยความพอใจ

แต่นางไหนเลยจะรู้ว่าที่อาหงพุดง่ายเช่นนี้ ทั้งหมดเป็นเพราะนาง นางปรากฏตัวขึ้นในเวลาที่เขารู้สึกแย่ที่สุด ในมือยังมีเนื้ออย่างที่ยอมกรุ่น ตอนนั้นดวงตาของเขาเปล่งประกายแวววับไปทั้งดวง

หลังจากนั้นเขาก็เห็นนางหลบซ่อนอยู่ข้างกายพี่น้องสกุลถูทั้งหก โดยไม่มีใครจับได้ หยิบขนมโก๋จากตรงนี้ขึ้น หยิบเนื้ออย่างจากตรงนั้นขึ้น ทำให้เขาเห็นแล้วอดนับถือไม่ได้ ขณะเดียวกันก็มีความหวังขึ้นมา

เพราะนาง ในใจของเขาจึงมีความปรารถนาที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไป ไหลหลังพริ้งพวูขึ้นมา

เหตุใดเขาที่อายุสิบขวบจึงสู้ไม่ได้แม้แต่นางที่อายุหกขวบ อีกทั้ง ยามนางกอดเสียดำกระซิบที่ข้างหูเขา ลมหายใจของนางเป่ารดใบหูเขา

เบาๆ เสียงนุ่มนวลอ่อนหวานของเด็กผู้หญิงได้สลายความตื้ออั้นในดวงตา
ของหนุ่มน้อย หัวใจทั้งดวงก็อ่อนยวบลงอย่างประหลาด

หลายวันมานี้ เพราะคู่อริเสวี่ยขโมยอาหารมาให้ เด็กๆ กลุ่มนี้
ได้กินมากขึ้น จึงดูมีชีวิตชีวาขึ้นมา ดีที่ใบหน้าของพวกเขายังคงมอมแมม
ขอเพียงปกติแสรังแสดงท่าทีไม่มีเรี่ยวมีแรง ก็จะไม่มีการสังเกตเห็น
ความผิดปกติ

วันนี้เธอล่าคู่เดินมาที่ข้างกายเธอล่าลิวด้วยสีหน้าครุ่นคิด พลัง
กระซิบข้างหู "แถวนี้มีลิง"

เธอล่าลิวฟังแล้วงงงวยจับต้นชนปลายไม่ถูก "หมายความว่าอย่างไร"

"เสเปียงกั๊งของเราน้อยลง" เธอล่าลิวรับหน้าที่ดูแลเสเปียงกั๊ง วันนี้
ตอนเช้าเขาไปดูยังมีแผ่นแป้งย่างยี่สิบชิ้น เหตุใดพอตอนเที่ยงก็หายไป
สองชิ้น

ที่ว่าเขาไม่มีทางคิดว่าจะมีคนปะปนเข้ามาในขบวน เพียงเห็นว่า
ที่อาหารขาดหายไปมีเพียงสาเหตุเดียว นั่นคือมีลิงมาขโมยเอาไป เพราะ
คนยอมขโมยสิ่งของที่มีค่า จะขโมยของกินได้อย่างไร ที่ขโมยของกิน
ต้องเป็นลิงแน่นอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลายวันมานี้เธอล่าลิวเห็นลิงไม่น้อย
อยู่บนต้นไม้ในละแวกใกล้เคียง

"เฝ้าให้ดีหน่อย ระวังพี่ใหญ่รู้เข้าจะถลกหนังเจ้า!"

"อี ถ้าเจ้าลิงตัวนั้นถูกฆ่าจับได้ละก็ จะต้องถลกหนังมันแล้วเอามา
ย่างกินเสีย" เธอล่าลิวแค้นใจขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน เขาไม่กล้าบอกพี่ใหญ่ว่า
เสเปียงน้อยลงแล้ว จำต้องเก็บเรื่องนี้ไว้

รอจนสองคนนั้นเดินไปแล้ว หีบไม้ที่วางอยู่บนพื้นก็ค่อยๆ ยกสูงขึ้น

มือที่ยื่นออกมาคว้าแผ่นแป่งย่างไปอีกชิ้น จากนั้นก็หลบกลับเข้าไปในหีบไม้ แล้วสอดหนีไปเงียบๆ

อู้อีเสวี่ยครุ่นคิด ดูท่าคงไม่อาจขโมยของกินได้อีกแล้ว ต้องคิดหาวิธีอื่น แต่ก็ไม่อาจเอาแต่กินผลไม้กับผักป่า ของพวกนั้นได้แต่แก้หิว ไม่ทำให้อิ่ม

ดีที่แอบเอาอาหารให้มาหลายวัน เด็กๆ มีเรี่ยวมีแรงขึ้นมากแล้ว ไม่รู้หาโอกาสพาพวกเขาหนีไปในวันสองวันนี้เลย อู้อีเสวี่ยเอาความคิดนี้บอกพวกเด็กๆ ทุกคนรู้แล้วพากันตื่นตื่นตั้งใจ แต่ละคนงูมีมือไม้เพียงรูดคำสั่งจากอู้อีเสวี่ยคำเดียว พวกเขาก็พร้อมจะฟันฝ่าไปกับนางอย่างห้าวหาญ

ค้ำคื่นกลางแจ้งอยู่ข้างนอกมานานเพียงนั้น พอตกพลบค่ำของวันนี้ ขบวนรถของพี่น้องสกุลลูก็เข้ามาในหุบเขาแห่งหนึ่ง มีคนออกมาต้อนรับในทันที ที่แท้ในหุบเขาแห่งนี้มีหมู่บ้านซุกซ่อนอยู่ ดูจากสภาพการณ์หมู่บ้านแห่งนี้คงจะเป็นค่ายใหญ่ของพวกเดนตายกลุ่มนี้

อู้อีเสวี่ยหลบอยู่ใต้รถ ลอบสังเกตสถานการณ์ของศัตรู ในใจแอบร้องแยะแล้ว เดิมมีเพียงพี่น้องสกุลลูหกคน ตอนนี้อยู่ถึงหมู่บ้านแล้ว จำนวนคนมีเป็นร้อยคน ถ้ารู้แต่แรกก็หนีไปก่อนตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว ไหนเลยจะล่าช้ามาจนถึงตอนนี้ มาบัดนี้มีหูดตาเพิ่มขึ้นมามากเพียงนี้ จะพาเด็กๆ หนีไปเกรงว่าคงจะเอาตัวรอดไปได้ไม่ง่าย

ในเมื่อขบวนรถมาถึงหมู่บ้านแล้ว ก็แสดงว่าคื่นนี้คงไม่ต้องนอนกลางแจ้งในป่า ก่อนที่อาหงและเด็กคนอื่น ๆ จะถูกพาไปขังไว้ในกระท่อมหลังหนึ่งอู้อีเสวี่ยก็แอบลงจากรถม้ามาก่อนแล้ว นาง

หาที่หลบซ่อนตัว รอถึงกลางดึกยามสาม* จึงค่อยเริ่มเคลื่อนไหว

คำคืนนี้พี่น้องสกุลอยู่กับคนในหมู่บ้านดื่มสุราเล่นสนุกกัน เป็นช่วงที่
การเฝ้าระวังหย่อนยานที่สุด อู้อี้เสวี่ย่องมาที่หน้ากระท่อม ไม่ผิดจากที่คาด
ประตุไม่เพียงขัดดาลไว้ กระทั่งคนเฝ้าก็ไม่มี คงเพราะกลับมาถึงถิ่นของตน
แล้ว ดังนั้นจึงลดความระแวดระวังลง ทำให้นางมีโอกาสได้ฉกฉวยพอดี

นางแอบถอดดาลประตุ หลบเข้าไปในกระท่อม หยิบกุญแจ
ที่แอบขโมยไว้ก่อนหน้าออกมาไขโซ่ที่คออาหงออก และถอดโซ่ที่ล่าม
ข้อเท้าเด็กคนอื่นๆ ขณะกำลังจะพาทุกคนหนีไปเสียบๆ ข้างนอกก็
พลันมีเสียงร้องสังหารดังขึ้น สั่นสะเทือนสยบไปทั้งหมู่บ้าน และ
สร้างความตื่นตระหนกให้กับพวกนางยิ่ง

แสงไฟที่นอกหน้าต่างและเสียงที่ดังอยู่ข้างนอกทำให้พวกเขา
ต่างตกใจทำอะไรไม่ถูก ทุกคนกอดกันกลมด้วยความหวาดหวั่นขวัญผวา
อู้อี้เสวี่ยขวมดหัวคิ้วฟังเสียงร้องสังหาร คงจะมีคนบุกเข้ามาโจมตี
หมู่บ้านแห่งนี้ แต่เป็นผู้ใดกัน

ถ้าเป็นกองกำลังทหารยังดี เกิดเป็นโจรกลุ่มอื่นก็คงไม่ดีแน่
พวกโจรฆ่าคนได้โดยไม่กะพริบตา ถึงตอนนั้นนอกจากจะช่วยเด็กๆ ไม่ได้
แล้ว ชีวิตน้อยๆ ของตนก็ยังคงรักษาไม่อยู่อีกด้วย

"รีบไป!" นางสั่งการพวกเขา ส่วนตนเองก็พุ่งนำออกไปก่อนและ
เจอเข้ากับภูเหล่าอู้อี้ที่วิ่งมาพอดี พอภูเหล่าอู้อี้เห็นนางก็ตะลึงงันไปทั้งร่าง
จากนั้นก็ฉุกคิดขึ้นได้ในทันที ใบหน้าเต็มไปด้วยความโกรธแค้น

"ที่แท้มีขโมยจริงๆ ไม่ใช่ลิง แต่เป็นเจ้า!" เขาตวาดพลางคว้าดาบใหญ่

* ชาวจีนสมัยโบราณแบ่งเวลาตอนกลางคืนออกเป็น 5 ยาม โดยยามแรก (ยามซวี) เริ่มเวลา 19.00-21.00 น. ยามสามมีชื่อเรียกว่ายามจื่อ คือเวลา 21.00-01.00 น. ซึ่งมีกรตีบอกเวลาตอนเที่ยงคืน

พุ่งเข้ามาที่นาง

ขณะที่คู่อีเสวียกำลังจะดึงกระบี่อ่อนที่เอวออกมา อาหงที่อยู่ข้างหลัง พลันพุ่งขึ้นมาข้างหน้า ชนภูเหล่าคู่อีล้มลง พร้อมกันนั้นก็เอามีดกรีดไปที่หน้าข้างเขาแผลหนึ่ง ภูเหล่าคู่อีเจ็บจนร้องโอดโอย บาดแผลที่หน้าข้างมีโลหิตสดไหลทะลักออกมา ส่วนอาหงไม่รู้มีมีดสั้นอยู่ในมือตั้งแต่เมื่อไร

คู่อีเสวียคลำไปที่เอว พบว่ามีดสั้นหายไปแล้ว ที่แท้เจ้าหนูนี้พอเห็น ภูเหล่าคู่อีถือดาบพุ่งเข้ามา ก็รีบดึงเอามีดสั้นของนางพุ่งขึ้นไปตัดเส้นเอ็นขาของภูเหล่าคู่อี จากนั้นอาหงก็พุ่งกลับมา จูงมือนางแล้ววิ่งออกไปข้างนอก เด็กคนอื่นๆ ก็ตามมา อาศัยช่วงซุลมุนหนีไป

"จับตัวมาให้ข้าให้หมด ห้ามปล่อยไปแม้แต่คนเดียว!" เสียงตวาดสั่งการท่วมหนักโดยใช้พลังจากจุดตันเถียนดังขึ้น แม้จะมีเสียงดาบกระบี่ปะทะกัน เสียงนี้ก็ดังกังวานชัดเจน

คู่อีเสวียหันกลับไปมองด้วยความประหลาดใจ ท่ามกลางแสงไฟนางเห็นบุรุษผู้หนึ่งยืนอยู่บนที่สูงกวาดตามองทุกอย่างที่เกิดขึ้น เงาร่างนั้นโฉบไหวว่องไว แม้จะอยู่ห่างกันไกลโขนางก็จำได้ในทันที...

สิงฟูอวี่!

แสงไฟส่องสะท้อนองคาศพพทั้งห้าที่คมเข้มแข็งกระด้างเยียบเย็นของเขาให้เห็นชัดเจน เขายืนอยู่ที่นั่น ก็มองลงมองทุกสิ่งด้วยท่าที่เฉยเมย คล้ายว่าเพียงยื่นมือออกไปก็สามารถบงการความเป็นความตายของทุกคนได้

คู่อีเสวียเพิ่งรู้สึกสังหรณ์ใจไม่ค่อยดี จู่ๆ ก็เห็นเขาหันมองมาคงเพราะความทรงจำที่หน้าผามัจจุราชแจ่มชัดเกินไป หรือไม่ก็เป็นเพราะ

สัตบุชาตญาณในการหนีเอาชีวิตรอด นางดึงมืออาหงหมุนตัวได้ก็ออกวิ่ง
 สิงฟุอวีร์หนี้นัยน์ตาลงเล็กน้อย ท่ามกลางแสงไฟที่ส่องสว่างไม่ทั่วถึง
 เขาเห็นเงาร่างตะคุ่มๆ สองเงากำลังฉวยโอกาสจะหนีไป จึงรีบยื่นมือไปทาง
 ลูกน้องที่อยู่ด้านข้าง

"เอาธนูมาให้ข้า"

ลูกน้องรีบส่งธนูยาวสี่ด้ามให้เขา สิงฟุอวีร์จับคันธนูนิ้วส่ายเล็งไปยัง
 เงาร่างที่กำลังวิ่งหนี เสียงดังซวบ ยิ่งไปยังเป้าหมาย

คู่อีเสวี่ถูกผลักดันให้ล้มลง ร่างกิ้งไปกับพื้นรอบหนึ่งจึงหยุด ที่แท้
 อาหงจู่ๆ ก็พุ่งเข้ามาถอดนางแล้วเหวี่ยงตัวลง ตรงพื้นหญ้าข้างๆ
 กับที่พวกเขาอนอนอยู่มีลูกธนูดอกหนึ่งปักอยู่ ชนนทที่ปลายลูกธนู
 ยังสั้นไวน้อยๆ

คู่อีเสวี่มองอาหงที่ปกป้องนางอยู่ในอ้อมแขนอย่างแน่นหนา
 เพราะถูกเขากอดอยู่ ดังนั้นเมื่อล้มลงบนพื้นจึงไม่รู้สึกเจ็บ นางอดซาบซึ่งใจ
 ไม่ได้ เจ้าหนูนี้มีคุณธรรมน้ำมิตร ไม่เสียแรงที่ตอนนั้นตนเสี่ยงต่ออันตราย
 ไปช่วยเขา

อาหงดึงนางขึ้นมาจะหนีต่อ นางรีบห้ามไว้ "หนีไปอาจตาย
 ไม่หนีก็ยังอาจมีชีวิตรอด"

เมื่อครุ่นนางหุนหันไป สឹมว่าเวลานี้ตนเป็นเพียงเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง
 สิงฟุอวีร์ไม่มีทางจำนางได้ ยิ่งไปกว่านั้นเมื่อครู่เขาสั่งให้จับ ไม่ใช่สังหาร
 ถ้ายังคงคิดหนีเท่ากับบีบบังคับให้อีกฝ่ายลงมือ ลูกธนูดอกนั้นคือการเตือน

อาหงเชื่อมั่นในตัวนางเต็มเปี่ยม ด้วยเหตุนี้พอนางเอ่ยปาก
 เขาก็เชื่อนางอย่างไม่ลังเลใจ

เนื่องจากกำลังความสามารถแตกต่างกันไกล ฝ่ายตรงข้ามเป็น กองทหารจากราชสำนักที่ผ่านการฝึกฝนมาเป็นอย่างดี การต่อสู้ในครั้งนี้ จึงปิดฉากลงอย่างรวดเร็ว กองกำลังทหารจับพวกกเพ็วรากกลุ่มนี้ไว้ คู่อีเสวี่กับพวกเด็กๆ ก็ถูกจับกลับมาด้วย

เด็กๆ จับกลุ่มอยู่ด้วยกันด้วยความหวาดกลัว อาหงดุสงบนิ่งมากที่สุด คู่อีเสวี่มองเขาแวบหนึ่ง ในใจรู้สึกพอใจอย่างยิ่ง แอบชมเจ้าหนูนี้ว่ามีอนาคต

หลังจากสงบใจได้แล้วนางเริ่มแยกแยะข้อดีข้อเสีย รู้ว่า เด็กๆ ไม่สร้างความรู้สึกคุกคามต่อผู้ใหญ่ และสิ่งฟู่อวี่จะไม่ทำอะไรที่เป็นภัยต่อเด็กๆ นั่นหมายความว่านางไม่ต้องหวังว่าจะมีอันตรายต่อชีวิต เพียงแต่นางสงสัยยิ่ง พวกค้าทาสกลุ่มนี้มีความสำคัญอันใด ถึงกับทำให้เขาได้ทำสิ่งต้องออกโรงมาจัดการด้วยตนเอง

ทหารทั้งหลายถือกระบี่ถือดาบ หันเข้าไปหาพวกโจรที่ถูกจับตัวมาได้ แล้วตวาดให้คุกเข่าให้ดี ส่วนสิ่งฟู่อวี่ก็พาลูกน้องคนอื่นๆ เดินมาทางพวกเขา ที่ถูกจับเป็นเชลยกลุ่มนี้

ลูกน้องคนหนึ่งเดินเข้าไปรายงานจำนวนคนที่บาดเจ็บล้มตาย และคนที่ถูกจับเป็น หลังจากสิ่งฟู่อวี่ฟังจบ สายตาก็กวาดมองไปยัง ใบหน้าคนเหล่านั้น มองประเมินไปที่ละคนๆ

ตอนเขาเดินมาถึงเบื้องหน้าเด็กๆ สายตาก็กวาดมองผ่านใบหน้าทุกคน มองมาถึงนางสายตาก็ระผ่านไป ไม่ได้หยุดนิ่งลงแต่อย่างใด

คู่อีเสวี่ยอดกระหม่อมยิ้มย่องไม่ได้ นางยืนอยู่ตรงหน้าเขาแท้ๆ เขากลับจำนางไม่ได้ นี่ไม่ใช่สวรรค์ให้โอกาสแก่นางหรือ เขาดูดพลังวัตร

ของนางไป นางก็จะคิดหาวิธีขโมยพลังวัตรคืนมาจากเขาให้ได้

"ใครคือภูเหล่าต้า" เสียงเย็นเยะเยือกเปี่ยมอานุภาพน่าเกรงขามของสิงฟูอวี่ดังขึ้น

ไม่มีใครตอบ และไม่มีใครกล้ายอมรับ ลูกน้องของสิงฟูอวี่ใช้ดาบซี่ไปที่เขตคนหนึ่งพลางตวาดขึ้น "ตอบคำถามของได้เท่า ใครคือภูเหล่าต้า"

บุรุษคนที่ถูกดาบซี่มาที่ลำคอรีบบอก "ได้เท่าไว้ชีวิต! ภูเหล่าต้าถูกสังหารตายไปแล้ว อยู่ในกองศพนั้น"

อู้อี้เสวี่ยเล็กคิ้วคิดในใจว่าคนหยาบกระด้างกลุ่มนี้ยังนับว่ามีสมอง รู้ว่าคนตายถามไปก็ไม่ได้คำตอบ จึงปิดไปให้คนตาย วิธีนี้ทั้งให้ความกระจ่างได้และไม่ต้องขायพวกเดียวกัน

ทหารถามต่อเนื่องไปอีกหลายคน ล้วนตอบเหมือนกัน บอกภูเหล่าต้าตายไปแล้ว

อู้อี้เสวี่ยกำลังชมละครอยู่ข้างๆ ลู่ๆ สิงฟูอวี่ก็หันหน้ามา สายตาจับนึ่งอยู่ที่ร่างของนาง ทำให้นางอดตัวแข็งไม่ได้

"เจ้า ออกมา" เขาชี้มาที่นาง

อู้อี้เสวี่ยยังไม่ทันมีปฏิกิริยาใดๆ อาหงที่อยู่ข้างกายก็ออกมายื่นขวานหน้านางไว้ คุ่มกันนางไว้ข้างหลัง แวดตาดุดันราวกับสุนัขป่าที่กำลังปกป้องลูกของตน

สิงฟูอวี่หรึ้นย่นตา ในดวงตามีประกายคมกริบเจือการกล่าวเตือนอย่างเข้มขัน อู้อี้เสวี่ยแอบรำรังในใจว่าไม่ดีแน่ นางไม่อาจปล่อยให้เขาทำร้ายอาหง ครั้นแล้วนางจึงรีบยื่นใบหน้าน้อยๆ ออกมาจากด้านหลังอาหง

"ท่านอา ท่านเรียกข้าหรือ"

เสียงสดีใส่อ่อนหวานและท่าทางอ่อนแออบบางใส่บริสุทธิ์ของนางประสบความสำเร็จในการดึงดูดความสนใจจากผู้ใหญ่ และเปิดทางลงให้กับสิ่งฟุอวี่ เขาที่เป็นผู้ใหญ่ย่อมไม่อาจถือสาหาความเด็กน้อยคนหนึ่ง

สิ่งฟุอวี่มองนางแล้วเอ่ยถาม "เจ้ารู้หรือไม่ว่าภูเหล่าต้าคือใคร"

นอกจากภูเหล่าอู่แล้ว พี่น้องสกุลภูพอเห็นอู่อี้เสวี่ยต่างตะลึงงันกันไปหมด พวกเขาต่างประหลาดใจว่าเด็กน้อยผู้นี้เป็นใคร ไผล่ออกมาจากที่ใดกัน

อู่อี้เสวี่ยไม่ได้ตอบ กลับหันไปมองภูเหล่าต้า การมองครั้งนี้ทำเอาภูเหล่าต้าเห็นแล้วขนหัวลุกชัน

สิ่งฟุอวี่ไม่ได้รอนางตอบก็สั่งการออกไปโดยตรง "เอาตัวเขาไปสอบปากคำ"

"ขอรับได้เท่า!"

"ไม่! ได้เท่าโปรดไว้ชีวิต ข้าน้อยไม่ใช่ภูเหล่าต้า! พวกเราลัทธิเด็กจริงแต่ข้าน้อยไม่เคยเห็นนางหนูผู้นี้มาก่อน!" ภูเหล่าต้าลนลานแล้ว "ไม่รู้ว่าผู้น้อยผู้นี้ไผล่มาจากที่ใด"

เสียชีวิตไม่ว่าเขาจะร้องตะโกนอย่างไรสิ่งฟุอวี่ก็คล้ายไม่ได้ยินยังคงให้คนคุมตัวเขาไป อู่อี้เสวี่ยในใจตื่นตระหนก นางแค่มองไปที่ภูเหล่าต้าแวบเดียว สิ่งฟุอวี่ก็ชี้ขาดได้อย่างแม่นยำและออกคำสั่งทันที ทั้งไม่ได้ถามนางว่าจริงหรือเท็จ ในใจของนางรู้สึกหวั่นหวาด ดูทำสิ่งฟุอวี่ผู้นี้รับมือไม่ง่ายเลยทีเดียว

หลังจากภูเหล่าต้าถูกเอาตัวไป อู่อี้เสวี่ยกับเด็กๆ ทั้งหลายก็ถูกขังไว้ในกระท่อมหลังเดิม นางนั่งครุ่นคิดอยู่ที่พื้น ตอนนั้นเด็กๆ ไม่มีอันตรายนแล้ว

ไม่ว่าอย่างไรสิ่งฟู่อวี่ก็เป็นขุนนางที่ได้รับมอบหมายหน้าที่จากราชสำนัก ย่อมต้องจัดการส่งเด็ก ๆ เหล่านี้ไปอยู่ในที่ที่เหมาะสม นางไม่จำเป็นต้องกังวล ภารกิจสำคัญอันดับหนึ่งของนางในเวลานี้คือหาวิธีเข้าใกล้สิ่งฟู่อวี่ เพื่อเอาพลังวัตรของนางคืนมา

กองกำลังของสิ่งฟู่อวี่เข้ายึดครองหมู่บ้าน ตอนกลางคืนในหมู่บ้าน มีทหารออกตระเวนตรวจตรา

อู่อี้เสวี่แม้จะเป็นเด็กที่อายุน้อยที่สุดในหมู่เด็ก ๆ แต่หลังจากกินนอนอยู่ด้วยกันมาระยะหนึ่ง เด็ก ๆ ต่างเห็นนางเป็นผู้นำ และมักจะคอยเดินตามหลังนาง แม้แต่ยามค่ำคืนก็พากันเข้ามาเบียดอยู่ด้วยกันกับนาง เนื่องจากกลางคืนอากาศเย็น ทหารจึงเอาผ้าห่มหนาหลายผืนมาให้พวกเด็ก ๆ ห่มด้วยกัน

นางพบว่าบนร่างของตนมีผ้าห่มเพิ่มขึ้นมาผืนหนึ่ง จึงหันไปมองอาหงที่อยู่ข้าง ๆ เพียงเห็นอาหงยกผ้าห่มให้นางทั้งผืน ส่วนตนเองกลับนั่งขัดสมาธิอยู่ข้างหนึ่ง สองมือกอดดอกวางท่าดูผู้ใหญ่อั้วเล็ก

"ข้าไม่หนาว" อาหงบอก

อู่อี้เสวี่ไม่เชื่อ เขาเพียงจะอายุเท่าไรกัน ทั้งดูไม่คล้ายคนฝึกยุทธ์ที่สามารถโคจรพลังลมปราณสร้างความปลอดภัยให้ตนเอง ผ้าห่มนี้ต้องเบียดอยู่ด้วยกันจึงจะพอห่ม เจ้าหนูนี้คงรู้สึกขัดเคืองที่จะมาเบียดกับนาง กระมัง ครั้นแล้วนางจึงขยับเข้าไปหาเขา ดึงดันจะห่มผ้าร่วมกับเขาสองคน จากนั้นก็เอียงตัวไปซุกอยู่ในอ้อมอกของเขาเพื่อหาความปลอดภัย อาหงก้มลงมองนาง ในดวงตามีประกายอบอุ่น ในที่สุดก็ค่อย ๆ ยื่นมือมากอดนางไว้ เข้าตรู่วันรุ่งขึ้น ตอนอู่อี้เสวี่ตื่นขึ้นมาพบว่าอาหงยังคงนั่งอยู่

ไม่ได้ลุกขึ้นมา หลังจากบังคับถามถึงรู้ว่าเขาของเขาไปหมด ที่แท้
เจ้าหนูนี้นั่งอยู่ท่าเดิมมาทั้งคืน กัดว่าถ้าขยับตัวจะทำให้นางตื่น ทำให้นาง
ทั้งซบซึ่งใจทั้งนี้ก็ขำ

"ข้าจะช่วยนวดให้เจ้า" นางพูดพลางจะเข้าไปช่วยเขานวดขา
แต่อางหงกลับไม่ยอมมิให้นางแตะต้อง

"ไม่ต้องหรอก" สีหน้าของเขาดูระอ๊กระอ่วน
ตอนแรกนางมีสีหน้าฉงน จากนั้นก็นึกอะไรขึ้นได้ "ฮ่าๆ เจ้ากลัวจี้จี้
หรือ"

เขารีบโต้แย้ง "ไม่กลัว!"

นางกะพริบตาปริบๆ ยื่นนิ้วมือไปจี้เขวเขาอย่างไม่ทันให้ตั้งตัว
เมื่อถูกจี้ตัวเขากระตุกเล็กน้อย รีบคว้ามือนางมาจับไว้แล้วถลึงตาใส่นาง
อู้อีเสวี่ยหัวเราะชอบใจ "ฮ่าๆ เจ้ากลัวจี้จี้จริงๆ"

เด็กคนอื่นๆ ก็หัวเราะตาม เด็กที่ซุกซนก็คิดจะมาจี้เขาบ้าง ทว่า
กลับถูกอางหงถลึงตาใส่อย่างดุदन ตกใจจนต้องหดมือกลับ เด็กเหล่านี้
เดิมาก็กลัวอางหงอยู่แล้ว แต่อู้อีเสวี่ยไม่ใช่เด็กจริงๆ ดังนั้นนางจึงไม่กลัว
หัวเราะฮ่าๆ ต่อไป อางหงดูเพียงใดก็แค่ถลึงตาใส่นางเท่านั้น แต่พอประตู
ถูกเปิดออก ทหารนายหนึ่งเดินเข้ามา อางหงก็รีบปกป้องนางไว้ข้างหลัง
มองจ้องอีกฝ่ายอย่างระแວดระวัง การปกป้องคุ้มครองของเขาทำให้อู้อีเสวี่ย
รู้สึกอับอายยิ่ง คิดในใจว่ารอให้วรยุทธ์ของนางฟื้นคืนดังเดิมแล้วจะรับ
อางหงเป็นลูกศิษย์

"ไปรับแผ่นแป้งอยู่ที่ห้องโถงใหญ่" ที่แท้ทหารมาเรียกพวกนาง
ไปกินอาหาร

พวกเขาเด็กๆ พอได้ยินว่ามีของกินก็คึกคักขึ้นมา อู๋เสวี่ยจุงมืออาหังไปปรับแบ่งอย่างมากร่วมกับทุกคน

อาหารที่พวกเขาได้รับแจกคือแผ่นแป้งอย่างไ้ห่มุสับ เมื่อคืนทุกคนได้รับความตื่นตระหนก ทั้งกลัวว่ามีมื่อนี้แล้วอาจไม่มีมื่อหน้า จึงกินกันอย่างรู้คุณค่า

หลังจากกินอิ่ม ทหารก็พาหญิงสูงอายุคนหนึ่งเข้ามาแล้วสั่งพวกเขา "เนื้อตัวพวกเจ้าเหม็นมาก ไปชำระล้างให้สะอาดก่อน เด็กผู้หญิงติดตามท่านยายไป เด็กผู้ชายตามเข้ามา"

พอได้ยินว่าในที่สุดก็จะได้อาบน้ำ อู๋เสวี่ยดีใจยิ่งนัก นางกับเด็กผู้หญิงคนอื่นๆ กำลังจะเดินตามท่านยายไป พลันพบว่ามือถูกรั้งไว้ที่เท้าอาหังกุมมือนางไว้ไม่ยอมปล่อย

นางมองดวงหน้าน้อยที่ต้อริ้นของอาหังก็รู้ว่าเขาไม่วางใจ จึงยิ้มแล้วเอ่ยปลอบ "วางใจเถิด ไม่เป็นไร เชื้อข้า"

อาหังมองรอยยิ้มสดใสของนาง ไม่รู้ทำไมเขาจึงเชื่อถือนาง เขาพยักหน้าแล้วจึงปล่อยมือ

หลังอาบน้ำเสร็จ ท่านยายและเด็กผู้หญิงที่อยู่ด้านข้างเห็นดวงหน้าน้อยงดงามอ่อนหวานของอู๋เสวี่ยก็พากันตบตะลิ่งในความงาม

"นางหนูผู้นี้ช่างสะสวย ใบหน้าดวงนี้งดงามยิ่งนัก ราวกับเทพธิดาตัวน้อยๆ" ท่านยายร้องอุทานไม่หยุด เด็กผู้หญิงคนอื่นๆ ก็เข้ามาหอมล้อม มองจ้องนางตาไม่กะพริบ

อู๋เสวี่ยเดิมก็เป็นหญิงงาม นางในวัยเด็กย่อมหน้าตาน่ารักน่าเอ็นดู

ใครเห็นใครรัก นางส่งยิ้มหวานให้ท่านยาย ทำเอาท่านยายจิตใจเบิกบาน ยิ่งปฏิบัติต่อนางด้วยความนุ่มนวลอ่อนโยนมากขึ้น

"นางหนู เข้ามาจากที่ใด ชื่อเรียงเสียงใด ที่บ้านยังมีผู้ใดอีกหรือไม่"

"ท่านยาย ข้าชื่ออาเสวีย ข้าจะไปเมืองชิงหูหาท่านพ่อท่านแม่ของข้า"

ท่านยายคลับได้ตัวนางด้วยความรักและสงสาร "นางหนูที่นำสงสาร ตลอดทางที่ผ่านมาเจ้าคงลำบากไม่น้อย วางใจ คนเลวเหล่านั้นจะถูกจับขังไว้หมดแล้ว ไม่ต้องกลัวนะ"

คู่อีเสวียมองออก ท่านยายผู้นี้เป็นห่วงนางด้วยความจริงใจ นางจึงขยับเข้าไปซุกอกท่านยาย ท่าทางอดอ้อนน่าสงสารทำให้ท่านยายรักและเอ็นดูหมดหัวใจ ทั้งโอบทั้งกอดนาง เต็มไปด้วยความเวทนาสงสาร

คู่อีเสวียออกมาจากห้องอาบน้ำ รูปร่างหน้าตาที่น่ารักน่าเอ็นดู ดึงดูดความสนใจจากผู้ใหญ่หลายคน ทหารเหล่านั้นต่างมองแม่หนูน้อยผู้นี้ มองแล้วมองอีก เด็กผู้ชายพออาบน้ำเสร็จแล้ววิ่งออกมาเห็นอาเสวียต่างเบิกตาโตจ้องมองนาง อาหงก็มองนางอย่างตะลึงงัน

คู่อีเสวียเห็นอาหง ดวงตางามก็เปล่งประกายวาว หึ ที่แท้เขาก็เป็นเจ้าหนูที่หล่อเหลาคณหนึ่ง แม้จะขอมไปหน่อย ด่าไปหน่อย แต่ขอเพียงเลี้ยงดูให้ดี เชื่อว่าอีกไม่นานจะต้องได้ชื่อว่าเป็นบุรุษรูปงามคนหนึ่ง

เนื่องจากพวกเขายังเป็นเด็ก ทหารทั้งหลายจึงไม่ระแวงพวกเขา พวกเขาสามารถเดินอยู่ในหมู่บ้านได้อย่างมีอิสระ คู่อีเสวียจึงฉวยโอกาสนี้เดินดูไปทั่วๆ แต่ปัญหาก็มาแล้ว นางเดินไปที่ใด เด็กๆ ก็ตามถึงที่นั่น เป็นพรวน แม้แต่อาหงก็คล้ายเป็นองครักษ์ประจำตัวนางเช่นนั้น คอยปกป้องอยู่ข้างกายนางตลอดเวลา

คราวนี้อุอิเสวี่ยปวอดหัวแล้ว มีผู้ติดตามเป็นเรื่องดี แต่เข้าสายตาใหญ่เกินไป เช่นนี้นางจะแอบไปทำธุระได้อย่างไร ทันใดนั้นสมมองพลันสว่างวาบ นางนึกวิธีขึ้นมาได้วิธีหนึ่ง จึงชวนพวกเด็กให้มาเล่นซ่อนหากัน ทุกคนล้วนยังมีจิตใจของเด็ก ทั้งหลุดพ้นจากเงื้อมมือปีศาจของพวกค้ำทาสมาแล้ว กอปรกับทหารเหล่านี้ก็ดีต่อพวกเด็กๆ มาก ดังนั้นพอได้ยินว่าจะเล่นซ่อนหา ทุกคนจึงรับคำด้วยความตื่นเต้นดีใจ

"อาหง เจ้าเป็นผี ปิดตาแล้วตามหาทุกคน นับถึงร้อย ยังนับไม่ครบ ห้ามแอบมอง" อุอิเสวี่ยสั่งอาหงทันที นางเป็นลูกพี่ของเด็กๆ คำพูดนางมีน้ำหนัก ขอเพียงให้เขาเป็นคนหา ก็ไม่มีทางตามนางไปได้แล้ว

อาหงจนปัญญาจำต้องปิดตาหันหน้าเข้าหาดันไม้แล้วเริ่มนับเด็กๆ รีบแยกย้ายกันไป ต่างหาที่ซุกซ่อนตัว อุอิเสวี่ยกลับฉวยโอกาสนี้ ดอดหนีไปอย่างเปิดเผย

4

จากการสังเกตของอู๋เสวี่ย นางรู้ว่าตอนนี้สิงฟู่อวี๋คงจะไป
สอบปากคำเซलय นางจึงฉวยโอกาสนี้แอบเข้าไปในเรือนพักของสิงฟู่อวี๋
แผนการของนางมีดังนี้ นางจะทำให้สิงฟู่อวี๋หมดสติ จากนั้น
ค่อยฉวยโอกาสตอนที่เขาหมดสติดูดพลังวัตรกลับคืนมา ทว่าแผนการนี้
ฟังดูเหมือนง่าย แต่ยามลงมือปฏิบัติกลับมีขีดขั้นของความยากอยู่
เพราะผู้มีวรยุทธ์สูงประสาทสัมผัสทั้งหกจะเฉียบไวมาก ประสาทคมกลื่น
ก็แตกต่างจากคนธรรมดา นางจะต้องลงมืออย่างระมัดระวัง ไม่อาจ
ให้สิงฟู่อวี๋พบว่ามีคนเข้าไปทำอะไรในห้องของเขา หากไม่วางยาไม่สำเร็จ
กลับจะแหวกหญ้าให้งูตื้น

ขณะนางกำลังใคร่ครวญว่าจะใช้แบบละลายน้ำหรือใช้แบบทาตี
ปล้นได้ยิบเสียดแทงตั้งขึ้น นางรีบเข้าไปหลบซ่อนในตู้ไม้ หนีบประตูไม่ดู
แล้วปิดกั้นลมหายใจ นางมองลอดช่องประตูดูออกไปเห็นคนผู้หนึ่ง

ผลักประตูเข้ามา เป็นสิ่งฟุ่วี่ ทั้งยังมีที่ปรึกษาทัพเดินตามหลังมาอีกนาย

"ใต้เท้า ภูเหล่าต้าผู้้นั้นยื่นกรานว่าเก็บของได้ ตามที่ผู้้น้อยดู
ในมือของเขาไม่มีคนที่เราต้องการตัว"

"ของอยู่ในมือของเขา คนกลับไปไม่อยู่ในมือ หรือว่าของสิ่งนั้น
จู่ๆ เก็บได้ง่ายดายเพียงนั้น ข้าไม่เชื่อ จะต้องมิลับลมคมใน สอบปากคำ
ต่อไป"

อู้อี้เสวี่ยคาดเดาในใจ ภูเหล่าต้าผู้้นี้แปดส่วนคงจับตัวคนสำคัญไป
ถึงได้ทำให้สิ่งฟุ่วี่ใส่ใจมากเช่นนี้ คนที่ถูกจับตัวไปเกรงว่าฐานะคงไม่ต่ำ
หรืออาจจะเป็นขุนนางใหญ่

"ใต้เท้า ผู้้น้อยสังเกตอยู่นาน ภูเหล่าต้าผู้้นี้ไม่เคยล้ายกำลังพูดปด
ถลกหนังออกมาชิ้นหนึ่งแล้ว ไม่มีความจำเป็นต้องปิดบังต่อไป ยอมทิ้งชีวิต
เพื่อเรื่องนี้"

สิ่งฟุ่วี่เดินมาที่หน้าโต๊ะ ใช้นิ้วชี้เคาะลงบนโต๊ะไปหลายที ก่อนจะ
กล่าวด้วยสีหน้าเคร่งขรึม "อยู่ต้องเห็นคน ตายต้องเห็นศพ ในเมื่อ
ป้ายหยกม่วงชิ้นนี้อยู่ในมือของเขา แต่ก็ยังหาศพของอู้อี้เสวี่ยไม่พบ แสดงว่า
นางอาจยังมีชีวิตอยู่ ถ้านางยังไม่ตาย ก็เป็นไปได้ว่าจะได้รับบาดเจ็บสาหัส
ถูกคนจับตัวไป ต่อให้ต้องเาะกระดูกคนกลุ่มนี้ก็ต้องค้นข่าวจากปากพวกเขา
ออกมาให้ได้!"

อู้อี้เสวี่ยตื่นตระหนกขึ้นมาในใจ ป้ายหยกม่วงของนางเหตุใด
จึงไปอยู่ในมือภูเหล่าต้าได้ ที่แท้คนที่สิ่งฟุ่วี่ต้องการหาก็คือตน!

ทว่าคนพวกนี้แต่ละคนเหตุใดจึงจัดการยากเช่นนี้! จนนาง
กระโดดหน้าผาแล้วพวกเขาก็ยังไม่ยอมตายใจ จะต้องเห็นศพของนางให้ได้

จึงจะยอมเลิกราเช่นนั้นหรือ ยังมีป้ายหยกม่วงของนางอีก จากมือของภูเหล่าดำมาอยู่ในมือของสิงฟูอวี คิดไม่ถึงว่าเดินทางจนรองเท้าสึกก็ไม่พบ บทจะเจอก็เจอโดยไม่ต้องเหนื่อยแรง ขอเพียงเอาหลักฐานยืนยันกลับมาได้ นางก็สามารถใช้นักพิราบส่งข่าวติดต่อผู้คุมกฏทั้งสิ้นได้แล้ว!

ขณะที่อู้อีเสวยกำลังตื่นเต้นดีใจเพราะเรื่องนี้อยู่ ประตูไม้พลันถูกเปิดออก พลังแข็งแกร่งขุมหนึ่งดูรูปร่างนางออกมา รอจนได้สติคืนมานางก็ถูกสิงฟูอวีจับตัวไว้อย่างแน่นหนาแล้ว

เรื่องพลิกผันเร็วเกินไป เร็วจนนางตั้งตัวไม่ทัน ได้แต่จ้องมองใบหน้าเฉยเมยของสิงฟูอวีอย่างงงงัน

สิงฟูอวีคิดไม่ถึงว่าไส้ศึกที่หลบซ่อนอยู่ในตู้ไม้จะเป็นเด็กหญิงคนหนึ่ง ถ้าไม่ใช่เพราะเขายังมีมือได้เร็ว ล้าคอของนางคงแหกไปแล้ว

เขาจ้องมองเด็กน้อย นัยน์ตาดำขลับลึกในแสงดงามคู่นั้นกำลังมองเขาด้วยความบริสุทธิ์ใสซื่อ ขนตายาวงามกระพือขึ้นลง ผิวพรรณขาวดุจหิมะ บวกกับดวงหน้าน้อยนุ่มนิ่มนวลเนียน ปากที่อ้าเผยอน้อยๆ ทำให้สีหน้าท่าทางของนางดูทึ่งมึนต่อแต่นั้นารัก

เขาจึงรีบไปครู่หนึ่ง แล้วจึงเอ่ยปากซักถาม "นางหนูผู้นี้มาจากที่ใดกัน"

ที่ปรึกษาทัพมองอู้อีเสวย รีบก้าวเข้าไปตอบ "เรียนได้ทำ แม่หนูผู้นี้ชื่ออาเสวย เป็นเด็กคนที่ชี้ตัวภูเหล่าดำผู้นั้นขอรับ"

นางหนูหน้าตามอมแมมคนนั้นหรือ

สิงฟูอวีแปลกใจ คิดไม่ถึงว่านางหนูคนนั้นหลังจากล้างหน้าล้างตาสะอาดสะอ้านแล้วจะงดงามเพียงนี้ นอกจากจะนึกไม่ถึงแล้ว เขาก็

อดมองนางอย่างพินิจพิจารณาไม่ได้ นางหนูผู้ที่ไม่เพียงหน้าตาตางดงาม ดวงตาของนางคล้ายสะกดคนได้ ทำให้คนไม่อาจจะสายตา ทั้งสี่หน้าท่าทาง ยามตะลึงลานของนางยังน่ารักเพียงนั้น ร่าเริงเล็กๆ นุ่มนวลบอบบาง ทำให้คนอดรู้สึกอยากทะนุถนอมไม่ได้ คนจิตใจแข็งกระด้างเย็นชาอย่างเขา เห็นแล้วยังใจอ่อนลงสามส่วนโดยไม่รู้ตัว

"นางหนู เจ้ามาทำอะไรที่นี่"

อู้อี้เสวียกะพริบดวงตาใสแจ๋วดุจลูกกวาดน้อยพลางเอ่ยบอกอย่างน่าสงสาร "ข้าต้องซ่อนตัวไว้ หาไม่ถ้าถูกจับได้ก็ต้องเป็นผี"

เป็นผี?

สิงฟู่อิวี่กำลังงุนงง ที่ปรึกษาทัพจึงช่วยอธิบาย "ได้เท่า เมื่อครู่ ตอนผู้້น้อยเดินมา เห็นเด็กๆ ที่อยู่ด้านหน้ากำลังเล่นซ่อนหากัน แม่หนูนี่ คงมาแอบอยู่ที่นี้เพราะสาเหตุนี้กระมัง"

สิงฟู่อิวี่ถึงได้เข้าใจ ความระแวงสงสัยในดวงตาหายไปทันที

"แล้วไปเถอะ" สิงฟู่อิวี่วางนางลง โบกหน้าหล่อเหลาเฉียบขาดถึงกับ คล้ายมีน้อยๆ ออกมาเป็นครั้งแรก พลางสั่งกำชับนางด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน "นางหนูเสวีย ต่อไปอย่าเข้ามาเล่นที่นี่อีก เข้าใจหรือไม?"

ความอดทนนำเกรงขามของเขาเอามาใช้รับมือกับศัตรู ย่อมไม่นำมาใช้ กับเด็กหญิงตัวน้อยคนหนึ่ง

อู้อี้เสวียชะงักอึ้งเพียงเพราะเขาเรียกนางว่า 'นางหนูเสวีย' เมื่อก่อน มีเพียงอาจารย์ที่เรียกนางว่านางหนูเสวีย คนอื่นๆ หากไม่ใช่เรียกนาง 'อาเสวีย' ก็เรียกนางว่า 'นางหนู'

สิงฟู่อิวี่เห็นนางอึ้งตะลึง เข้าใจว่าเมื่อครู่ตนทำให้นางตกใจ

จึงไม่เก็บมาใส่ใจ สั่งคนให้เข้ามาพานางหนูเสวี่ยออกไป

อู้อี้เสวี่ยถูกจูงเดินออกไป หลังออกจากห้องมานางหันหน้ากลับไปมองซ้ำๆ เก็บสีหน้าตะลึงลานไปแล้ว ดวงตาทั้งสองสอดประกายเจ้าเล่ห์แพรวพราว ในสมองคิดหาวิธีการต่างๆ

ดีที่สิงฟู่อวีไม่ได้ค้นตัวนาง จึงไม่พบยาสลบที่นางซุกไว้ในตัว ครั้งนี้แม้จะล้มเหลว แต่ก็ได้เบาะแสอย่างอื่นมา อย่างน้อยก็รู้แล้วว่า ป้ายหยกม่วงอยู่ที่ใด นางต้องรีบหาวิธีเอาของของนางกลับมาไว้ในมือให้ได้

วันรุ่งขึ้นมีรถม้าคันใหญ่คันหนึ่งเข้ามาในหมู่บ้าน ท่านยายที่ดูแลพวกนางกระหืดกระหอบมาบอกอู้อี้เสวี่ยด้วยความตื่นเต้นดีใจ บอกพวกนางมีวาสนาแล้ว ขุนนางท้องถิ่นที่ได้ทำส่งคนไปแจ้งเรื่องมาแล้ว รับคำสั่งจากใต้เท้าจะส่งตัวพวกนางกลับบ้าน คนที่ไม่มีบ้านให้กลับ ขุนนางท้องถิ่นก็จะช่วยจัดหาที่อยู่ให้

เรื่องนี้ก็กล่าวสำหรับอู้อี้เสวี่ยแล้วดีครึ่งไม่ดีครึ่ง ดีที่ได้ๆ ทั้งหลายมีแหล่งที่อยู่แล้ว ไม่ดีตรงที่ถ้านางจากไปแล้ว จะหาโอกาสเอาหลักฐานยืนยันของตนกลับคืนมาได้อย่างไร นางแสวงหาเป็นคล้อยตามขึ้นรถไปพร้อมพวกเด็กๆ ก่อน รอรถม้าวิ่งไปได้ระยะหนึ่งแล้วนางจึงแอบลงจากรถม้าก่อนไปยังกำชับพวกเด็กๆ ให้ช่วยนางปิดบังอย่าให้ผู้ใหญ่สังเกตเห็น

เด็กๆ พอได้ยินว่านางจะจากไปก็อาลัยอาวรณ์ นับแต่นางปรากฏตัวขึ้น ทุกวันก็จะเสียดังอันตรรายแอบเอาอาหารมาให้พวกเขา นั่งรถไปด้วยกันนอนด้วยกันกับพวกเขา ทั้งผ่านเรื่องต่างๆ มากมาย

มาด้วยกัน ทุกคนเห็นนางเป็นสหายคนสำคัญมานานแล้ว ความรู้สึกที่ไหลหลั่งพรั่งพรูออกมาของเด็กๆ เป็นความรู้สึกที่จริงแท้ที่สุด ไม่มีเสแสร้ง อู้อี้เสวี่ยู้สึกอบอุ่นในใจยิ่งนัก ตนเองความจริงแล้ว ก็เป็นเพียงเด็กสาวอายุสิบหก เพิ่งผ่านเหตุการณ์หุบเขาหมื่นบุปผา ถูกโจมตี คนในสำนักแยกย้ายกระจัดกระจาย ผู้คุมกฎทั้งสี่ที่รักใคร่กัน ดุจพี่น้องก็ไม่อยู่ข้างกาย...นางในฐานะประมุขหุบเขาต้องแบกรับภาระหน้าที่สำคัญ ตลอดทางที่ผ่านมาก็เดินมาอย่างโดดเดี่ยวตัวคนเดียว ต้องพึ่งพาตนเองทุกอย่าง ไม่มีเวลามาเสียใจหรือโอดครวญว่าลำบาก กระทั่งได้มาเจอเด็กๆ เหล่านี้ แม้นางจะเป็นคนช่วยพวกเขา แต่เด็กๆ ก็อยู่เป็นเพื่อนนางมาหลายคืน ทำให้นางไม่ต้องนอนตามลำพังคนเดียวอีก

พวกเขาเชื่อมั่นในตัวนาง ติดตามนาง ยังชอบนาง ตอนนี้จะต้องแยกจากกันแล้ว ทุกคนต่างร้องไห้ด้วยความอาลัยอาวรณ์ ทำให้นางเองก็อดรู้สึกแสบจุกไม่ได้

เพื่อจะปลอบประโลมใจทุกคน นางจึงหยิบสร้อยไข่มุกเส้นหนึ่ง ออกมาจากห่อสัมภาระ แคะเอาไข่มุกออกมาแจกให้ทุกคนคนละหนึ่งเม็ด ยังบอกทุกคนว่านี่คือหลักฐานยืนยันเมื่อพบกันในวันหน้า เป็นของมีค่าอย่าให้คนอื่นเห็นง่าย ๆ ต้องเก็บรักษาให้ดี

จากกันครั้งนี้ไม่รู้เมื่อไรได้เจอกันอีก กระทั่งจะมีโอกาสได้เจอกันอีกหรือไม่ก็ยังไม่รู้ ไม่สู้เก็บไข่มุกไว้เป็นที่ระลึกถึงกัน อีกทั้งเด็กเหล่านี้ตลอดทางก็ได้รับความลำบากมากมาย ทางที่ดีมีของมีค่าติดตัวไว้บ้าง เกิดวันหน้าจำเป็นต้องใช้เงิน เอาไข่มุกไปขายก็พอให้พวกเขาที่มีกินมีใช้

ไปได้หลายปีแล้ว

เด็ก ๆ ต่างเห็นไข่มุกเป็นดังของล้ำค่าเก็บไว้อย่างดี ทุกคนโอบกอดกันต่างพูดอะไรกันมากมาย จากนั้นคู่อีเสวียก็บอกลาทุกคน แล้วแอบหลบลงจากรถม้าไปซุกซ่อนตัวก่อน รอจนรถม้าไปไกลแล้วนางจึงรีบวิ่งกลับไปหมู่บ้าน

ใช้เวลาราวครึ่งชั่วยาม ในที่สุดนางก็วิ่งกลับมาถึงหมู่บ้าน นางหลบซ่อนตัวอยู่หลังต้นไม้ ขณะจะฉวยจังหวะที่ไม่มีใครสนใจลอบเข้าไปอยู่ นั่น พลันรู้สึกว่ามีอะไรเคลื่อนไหวอยู่ข้างหลัง

นางตระหนกวาบในใจ หันไปมองข้างหลังอย่างระแວดระวังในเวลาเดียวกันมือก็คลำกระบี่อ่อนที่เอว คิดในใจว่าอย่าได้เจอดีอะไร เห็นนางเป็นเหยื่อและจับไปกิน

ขณะที่นางเตรียมพร้อมเต็มที่ เกรว้างหนึ่งก็ลุกขึ้นยืนออกมาจากด้านหลังต้นไม้ คู่อีเสวียตะลึงงันไป จากนั้นก็ถามขึ้นด้วยความไม่สบายอารมณ์ "เจ้าตามมาทำไม"

อาหงหน้าเหม็นผู้นี้ ถึงกับแอบลงจากรถม้ามาด้วย ตามนางมาตลอดทาง ทว่านางกลับไม่รู้ตัวเลย ช่างน่าขายหน้ายิ่งนัก

อาหงเดินมาที่ข้างกายนาง บอกอย่างดีอีวัน "เจ้าตัวคนเดียวอันตรายเกินไป"

นางโมโหจนหัวเราะ "เจ้าตามมาจึงจะยิ่งอันตราย ข้าไม่มีปัญญาดูแลเจ้า"

"เจ้าดูแลข้า? เจ้าเพียงอายุเท่าไรกัน ไม่ว่าจะอย่างไรข้าก็มีพลังกำลังมากกว่าเจ้า วิ่งเร็วกว่าเจ้า เวลาหนีเอาชีวิตรอดก็ยังแบกเจ้าวิ่งไปได้"

อาเสวียเพิ่งจะหกขวบ ถึงกับบอกว่าจะดูแลเขา นางเคยช่วยเขาไว้ก็จริง แต่เป็นเพราะเขาถูกล่ามโซ่ไว้ เวลานี้เขาเป็นอิสระแล้ว แน่นอน เขาต้องเป็นฝ่ายคุ้มครองนาง

ท่าทีในการพูดของอาหงคล้ายผู้ใหญ่คนหนึ่ง วางท่าคล้ายมีเพียงเขา จึงจะสามารถคุ้มครองนางได้ อู้อีเสวียเห็นแล้วทั้งโมโหทั้งนึกขำ

นางรู้พูดไปเขาก็ไม่เข้าใจ ต่อให้ไล่เขาไปเขาก็คงไม่ไป เจ้าหนูนี้ดื้อรั้น รวากับวัว นางก็คร้านจะอธิบายแล้ว จึงลงนั่งยองๆ สังเกตสถานการณ์ ในหมู่บ้านต่อไป

อาหงก้มตัวลงตามนาง จับตาดูทหารลาดตระเวนเหล่านั้น พลางกระซิบถาม "เจ้ากลับมาทำไม"

"หาของ"

"ของอะไร"

"บอกไปเขาก็ไม่เข้าใจ"

"ข้าจะช่วยเจ้า"

นางกำลังคิดจะบอกเจ้าเด็กอายุสิบขวบคนหนึ่ง ไม่มีวรยุทธ์ ไม่มีดาบกระบี่ มีดสั้นที่เขาพกอยู่ก็เป็นของนาง จะช่วยอย่างไร แต่นาง พลังนึกได้ บางทีเขาอาจช่วยนางเบี่ยงเบนความสนใจของทหารเหล่านั้นได้ ครั้นแล้วนางจึงเรียกเขาเข้ามาใกล้ๆ

หลังจากอาหงฟังแผนการของนางแล้ว ดวงตาสาดประกายวาว พยักหน้าแล้วว่า "เรื่องนี้ไม่ยาก ข้าจะล่อพวกเขาไปเดี๋ยวนี้"

หลังจากอาหงไปแล้ว อู้อีเสวียก็หาที่เหมาะสมรอยด้วยควมอดทน เรื่องที่นางขอให้อาหงทำง่ายมาก นั่นคือก่อเรื่องบางอย่างขึ้นที่คอกม้า

พวกทหารเหล่านี้จะได้ไปตรวจดู

รออยู่ราวหนึ่งเค่อ ที่คอกม้าพลันมีเสียงม้าร้องดังขึ้น ดึงดูดความสนใจจากทหารได้จริง จากนั้นก็ได้ยินทหารร้องตะโกน "รีบมาช่วยกัน! มีศัตรูป่าวิ่งเข้ามาในรั้ว ม้าได้รับความตกใจแล้ว..."

ทหารที่อยู่ด้านหน้าหลายนายรีบวิ่งไปที่คอกม้า มีคนไปดึงม้าที่กำลังตกใจ มีคนไปวิ่งไล่ตามม้าที่แตกตื่นวิ่งหนีไป อู้อีเสวี่ยจึงฉวยโอกาสนี้ลอบเข้าไปด้านในทันที

นางยองเข้าไปในเรือนของสิงฟู่อี รู้ว่าปกติในเวลานี้สิงฟู่อีจะไม่อยู่ในเรือนจึงรีบเข้าไปค้นหาป้ายหยกม่วงของนาง

เหนือความคาดหมาย เพียงครู่เดียวก็หาพบแล้ว สิงฟู่อีไม่ได้เก็บป้ายหยกม่วงของนางขึ้นมา เพียงวางอยู่บนโต๊ะ ใส่อยู่ในห่อเป่าที่นางทำหล่นหายไปพร้อมกันในตอนนั้น

นางหยิบป้ายหยกม่วงออกมาจากห่อเป่า หยกม่วงเป็นของที่มีเฉพาะในเขตภูเขาใกล้เคียงหุบเขาหมื่นบุปผา ในยุทธภพพบเห็นได้น้อยมาก และหยกม่วงชิ้นนี้อาจารย์เป็นคนสั่งให้ขุดออกมาจากเหมืองหยก บนหยกยังมีตัวอักษรโบราณคำว่า 'อู' สลักอยู่... ประมุขหุบเขาที่เลือกขึ้นมาทุกยุคทุกสมัยและผู้คุมกฎทั้งสิ้นล้วนใช้สกุล 'อู' เนื่องจากฤดูหนาวปีนั้นอาจารย์พบนางนอนแบเบาะอยู่ในถ้ำหิมะแห่งหนึ่ง จึงตั้งชื่อให้นางว่า 'อู้อีเสวี่ย*'

ยามนี้นางได้ป้ายหยกม่วงที่สูญหายไปกลับคืนมาแล้ว เช่นนี้นางก็สามารถใช้พิราบส่งข่าวไปเมืองชิงหู แจ้งผู้คุมกฎทั้งสิ้นให้มารับนางได้

* อี แปลว่าฟิ่งพา, อาศัย เสวี่ย แปลว่าหิมะ

นางเอาป้ายหยกม่วงใส่กลับไปในเหอเปา เธอเหอเปายัดไว้ในอกเสื้อ ขณะหมุนตัวจะคลานลงจากโต๊ะร่างทั้งร่างก็แข็งค้างไปทันที

สิงฟู่ผู้นั้นยืนอยู่ข้างหลังนาง การเคลื่อนไหวของเขาไร้สัมผัสเสียง นางไม่รู้สึกรู้สีกตัวเลยสักนิด ดูจากท่าทางของเขาคล้ายว่าเป็นอยู่ตรงนี้ มาพักหนึ่งแล้ว ทั้งยังเห็นการกระทำทั้งหมดของนาง

อู้อี้เสวียไม่กลัวปีศาจและมารร้าย แต่กลับรู้สึกว่าจะคนที่อยู่ตรงหน้า เปรียบกับปีศาจและมารร้ายแล้วยังน่ากลัวกว่า เขามองนางด้วย สีหน้าเรียบเฉย มองนิ่งจนนางเย็นวาบไปทั้งแผ่นหลัง มือไม่เย็นเฉียบ...

จบกัน เช่นนี้นางควรอธิบายกับเขาอย่างไร นางตั้งใจย้อนกลับมา เอาหลักฐานยืนยันของประมุขหุบเขาหมื่นบุผาไปทำอะไร ภูเหล่าต้า บอกเก็บป้ายหยกม่วงได้ยังถูกเขาสอบปากคำจนผิวหนังถูกถลอกออกไป ชั้นหนึ่ง แล้วเขาจะจัดการกับนางอย่างไร นางไม่กล้านึกภาพเลยจริงๆ

สิงฟู่จ้องมองใบหน้าน้อยๆ ที่ซีดขาวลงเพราะความหวาดกลัว อย่างเห็นได้ชัด ไม่ว่าจะอย่างไรเขาก็คิดไม่ถึงว่าคนที่ลอบเข้ามาในห้องของเขา จะเป็นเด็กน้อยผู้นี้

ถ้าเป็นโจรผู้ร้ายคนอื่นบุกเข้ามา เขาคงไม่พูดไม่จาจนมือจับกุมตัว อีก็ฝ่ายไว้แล้ว แต่เมื่อเขาพบว่าคนที่ลอบเข้ามาในห้องของเขาคือเด็กผู้หญิง อายุหกขวบผู้นี้ เขาไม่ได้ลงมือจับกุมนาง หากแต่เฝ้าดูอยู่ข้างๆ ว่านางคิดจะทำอันใด

เขามองนางป็นขึ้นไปบนโต๊ะด้วยความแปลกใจ พอยื่นมือออกไป ก็หยิบเหอเปาใบนั้นมา เมื่อเห็นป้ายหยกม่วงที่อยู่ใต้นั้นก็ดีใจมาก ลูบคลำไปมาไม่วางมือ กระทั่งแอบยิ้มด้วยความปลื้มปิติ จากนั้น

ก็เก็บไว้ในอกเสื้อของตนด้วยความพึงพอใจ ท่าทางราวกับของสิ่งนี้ก็คือของนางเช่นนั้น ทำให้เขาที่ยืนดูอยู่ด้านข้างเห็นแล้วถึงกับไร้คำพูด

นางหนักกลับมาอีกเพื่อจะขโมยของมีค่าเช่นนั้นหรือ

ขณะที่เขากำลังตรึกตรองว่าจะจัดการกับนางอย่างไรดี เด็กน้อยก็มองเห็นเขาเข้าแล้ว ทั้งยังตกใจไม่น้อย สีหน้าท่าทางราวกับเห็นผีเช่นนั้น สีหน้าที่หวาดกลัวและอ่อนไหวได้เพียงสากทำให้คนเห็นแล้วสงสารประหนึ่งเขาต่างหากที่เป็นคนไม่ดี ทำให้เขารู้สึกหัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก

เขายังไม่ได้ทำอะไรนางเลย นางก็หวาดกลัวถึงเพียงนี้แล้ว

"นางหนู ขโมยของผิดกฎหมาย เจ้ารู้หรือไม่"

เขาเห็นเด็กน้อยยังคงจ้องมองเขาด้วยความหวาดกลัว สีหน้าซีดเผือด ทั้งร่างแข็งทื่อ ท่าทางบริสุทธิ์ไร้เดียงसान่าเวทนาสงสารได้สัมผัสเพื่อนส่วนที่อ่อนนุ่มที่สุดในใจคน ทำให้คนเกิดความรู้สึกเห็นอกเห็นใจนาง

สิ่งฟุ่คิดว่าจิตใจว่าสีหน้าท่าทางของตนใช้น่ากลัวเกินไปหรือไม่ ถึงได้ทำให้นางตกใจจนไม่กล้าพูด ด้วยเหตุนี้เขาจึงลองหยักยกมูมปากทั้งสองข้างขึ้น 'ยิ้ม' ให้นาง

เขาไม่ยิ้มยังดี พอยิ้มออกมากลับทำให้แม่หนูน้อยตกใจจนร่างเริ่มสั่นเทา สีหน้าซีดขาวกว่าเมื่อครู่หลายส่วน

สิ่งฟุ่คิดว่าอะไรไม่ออกไปครู่หนึ่ง อดรู้สึกหัวสมองบวมโตไม่ได้ แต่โรมาคนที่เขาเผชิญหน้าด้วยมีแต่คนชั่วคนเลว เขาจึงเคยชินต่อการทำหน้าดูด้นนำเกรงขาม ทว่าจู่ๆ ต้องมาเผชิญหน้ากับเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ คนหนึ่ง จึงไม่รู้จริงๆ ว่าควรทำหน้าอย่างไร

แต่เขาก็ไม่ได้คิดจะลงโทษนางอยู่แล้ว อย่างมากก็อบรมไม่กี่คำ

บอกนางวันหลังอย่าขโมยของอีก

"ถึงไม่มีเงินกินข้าวก็ไม่ควรขโมยของ ถ้าเจอขุนนางคนอื่น ก็อาจจับตัวเจ้าไปขังได้" สิงฟู่อวีพยายามผ่อนคลายน้ำเสียง ยื่นมือไปหยิบเหอบเปาที่นางซุกไว้ในอกเสื้อออกมา เปลี่ยนมาเก็บไว้ในกระเป่าที่เอวของตน จากนั้นก็ถามนาง "หิวหรือยัง เมื่อเช้าไม่ได้กินอะไรหรือไม่"

อู่อี้เสวี่ตกใจจนที่มที่ออกไปจริงๆ แต่หลังจากได้ยินเขาเอ่ยถามพลันรู้สึกไม่อยากจะเชื่อ ได้ทำสิ่งที่แต่ไรมาแววตามกิริยาคู่ใบมีดสำรวจในการพูดหัวเราะต่อหน้าคนอื่น มีพลังอำนาจน่าหวั่นเกรงแผ่จากตัวตลอดเวลากับอ่อนโยนต่อนางเช่นนี้

คงเห็นนางตกใจจนที่มที่มไม่พูดไม่จา สิงฟู่อวีจึงจัดแจงให้คนไปที่ห้องครัวสั่งพ่อครัวให้ย่างแผ่นแป้งมาสักหลายชิ้นกับผักเครื่องเคียง มาสักสองสามจาน พอดีวันนี้ล่าไก่ป่ากลับมาได้หลายตัว จึงสั่งคนให้ยกน้ำแกงไก่ที่ตุ๋นเสร็จแล้วมาซามหนึ่ง ให้แม่หนูน้อยบำรุงร่างกาย

อู่อี้เสวี่มองอาหารร้อนๆ บนโต๊ะอย่างงงวย จากนั้นก็มองสิงฟู่อวี ความหวาดกลัว ความตื่นตระหนกในตอนแรกถึงตอนนี้ค่อยๆ สงบลงแล้ว คนเมื่อสงบนิ่งลงแล้ว กระบวนการความคิดก็จะแจ่มใสมีระบบ มองสายสนกลในของเรื่องราวได้ชัดเจนมากขึ้น

คิดไม่ถึงว่าได้ทำสิ่งที่ดูเคร่งขรึมเฉยเมยที่แท้แล้วจะดีต่อเด็กถึงเพียงนี้ ไม่ถูก เขาไม่ได้ดีต่อเด็กทุกคน แต่ดีต่อนางเป็นพิเศษ

เพื่อยืนยันการคาดเดาของตน นางตัดสินใจจะทดสอบเขา ครั้นแล้วตอนคืบเนื่อนางแสร้งทำเป็นมืออ่อน ทำเนื้อร่วงลงบนโต๊ะ จากนั้นก็มองสิงฟู่อวีด้วยนัยน์ตาใสซื่อ

สิงฟูอวีไม่ได้ตำหนินาง หากแต่ช่วยคืบเนื้ออีกชิ้นหนึ่งวางลงบน
ชามของนาง

คู่อีเสวี่มองเนื้อที่อยู่ในชาม เหยหน้าขึ้นส่งยิ้มไร้เดียงสาให้เขา
เห็นเขาส่งยิ้มมุมปากให้นางเช่นกัน

นางพลันอยากรู้ว่าขีดสูงสุดที่บุรุษผู้นี้มีให้นางอยู่ตรงที่ใด ด้วยเหตุนี้
หลังจากนางกินไปได้หลายคำก็วางตะเกียบลง ไกลตัวลงจากเก้าอี้
มาถึงข้างกายสิงฟูอวีแล้วปีนขึ้นไปบนตักเขาท่ามกลางสายตาที่มองมา
ด้วยความประหลาดใจของเขา จากนั้นก็เหยหน้าขึ้นมองเขาด้วย
ดวงตาที่เต็มไปด้วยความเคารพและเลื่อมใสพาลงส่งยิ้มบริสุทธิ์ไร้เดียงสา
ไปให้

สิงฟูอวีมองนางหนูผู้นี้อย่างงุนงง รู้สึกคาดคิดไม่ถึงต่อการ
เป็นฝ่ายเข้ามาทำตัวสนิทสนมของนาง นางยิ้มไร้เดียงสาน่ารัก
แต่จะถูกจุดอ่อนที่ไม่มีใครรู้ของเธอเข้าพอดี

เด็กคนนี้น่ารักเกินไปแล้ว รอยยิ้มของนางคล้ายมีเสน่ห์หุมนึง
สันสะเทือนส่วนที่อ่อนนุ่มในใจของเธอ ใบหน้าที่มีสง่าน่าเกรงขามของเธอ
ดูอ่อนโยนลงโดยไม่รู้ตัว

เขาปล่อยให้นางนั่งอยู่บนตักเขาเช่นนั้น ภายใต้อายตาที่เฝ้ารอคอย
ของนาง เขายื่นมือไปคืบกับข้าวมาให้ นางรีบอ้าปากรับแล้วกินลงไป

เห็นนางเคี้ยวอาหารแก้มตุ่ยเขาก็อดคืบเนื้ออีกชิ้นหนึ่งมา
ส่งให้ที่ข้างปากนางไม่ได้ เห็นนางอ้าปากกัดและเคี้ยวกินด้วยความพอใจ
หัวใจที่เย็นชาดูแข็งของเขา ก็หลอมละลายกลายเป็นน้ำไป
โดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว

อู๋เสวี่ยซี้มือไปบนโต๊ะ ใช้น้ำเสียงนุ่มนวลของเด็กเอ๋อขึ้น "น้ำแกงไก่"
 สิ่งฟู่อี่วางตะเกียบลง ตักน้ำแกงไก่ให้นางซามหนึ่ง ใช้ช้อนตัก
 ส่งให้ถึงปากนาง

อู๋เสวี่ยซิมจากช้อนไปคำหนึ่ง จากนั้นก็บอกเขา "ลวกลิ้น" พูดแล้ว
 ยังแลบลิ้นน้อยๆ ที่แดงด้วยความร้อนให้เขาดู ท่าทางน่าสงสารยิ่ง
 สิ่งฟู่อี่ชะงักไปชั่วขณะ คิดไปคิดมา แล้วก้มหน้าลงช่วยเป่าให้นาง
 พลังบอมน้ำเสียงอ่อนโยน "ไม่ลวกแล้ว"

อู๋เสวี่ยซิดจากช้อนของเขาอีกครั้ง จากนั้นก็เงยหน้าขึ้นยิ้มให้เขา
 ด้วยสีหน้าพอใจ กลีบปากของเขาก็หยักโค้งขึ้น

นี่ไหนเลยยังจะเป็นไต่ทำให้ถึงผู้สำรวจมในการพูดหัวเราะและ
 เปี่ยมมานุภาพสันตะเพื่อนไปทั่วสี่ทิศ ที่แท้ในเวลาส่วนตัวเมื่อเขาเจอเด็ก
 ที่ถูกใจก็จะพูดง่ายเช่นนี้ คราวนี้อู๋เสวี่ยไม่กลัวเขาแล้ว

"กินแผ่นแป้งย่าง" นางกล่าว ไต่ทำให้สิ่งรีบหยิบแผ่นแป้งที่ย่างแล้ว
 มาหักเป็นชิ้นเล็กป้อนให้ถึงปากนาง

"ไม่มีเนื้อ" นางบอกอีก ไต่ทำให้สิ่งก็เอาหมูสับใส่ในแผ่นแป้งย่าง
 อย่างว่าง่ายและป้อนให้นาง

อู๋เสวี่ยเบิกบานใจยิ่ง ไต่ทำให้สิ่งนี้ทั้งคืบอาหารตักน้ำแกง
 ทั้งป้อนเนื้อสัตว์ให้นางกิน ไม่ว่านางจะพูดอย่างไร ขอสิ่งใดเขาเป็นต้อง
 ทำให้ ท่าทางขอสิ่งใดก็ไม่ปฏิเสธทำให้นางรู้สึกว่าการนี้ตนโชคดีแล้ว

ขณะที่นางกำลังกลัดกลุ้มไม่รู้ควรเข้ามาทำตัวใกล้ชิดเขาอย่างไร
 คนผู้นี้ก็พาตนเองมาส่งให้ถึงหน้าประตู นางยกมือน้อยขึ้นวางที่
 หน้าอกข้างซ้ายของเขา ไต่ฝ่ามือรับรู้ได้ถึงหัวใจที่กำลังเต้น ถ้าวรยุทธ์ของนาง

ยังอยู่ ครั่งนี้เขาต้องตายแน่นอน

สิงฟู่วีเห็นนางปิดปากสั้นหัวจึงเอ่ยถาม "กินอิ่มแล้วหรือ"

คู่อีเสวี่ยพยักหน้า เผยรอยยิ้มอ่อนหวานน่ารักให้เขา ซ่างเป็น
ยิ้มบริสุทธิ์ไร้เดียงสา ไร้เล่ห์เพทุบายยิ่ง

สิงฟู่วีถูกรอยยิ้มของนางโหม่นน้ำวจิตใจก็พลอยหยักยกมุมปากไปด้วย
แววตาอ่อนโยน สั่งกำชับเบาๆ "ต่อไปถ้าหิวก็บอกอ่า ไม่อาจขโมยของอีก
รู้หรือไม่"

"รู้แล้ว" นางใช้น้ำเสียงนุ่มนวลเฉพาะตัวของเด็กผู้หญิงตอบ เห็นเขา
ยิ้มน้อยๆ นางก็ยิ้มจนหัวคิ้วน้อยนิดตาโค้งยิ่งกว่าเขา

สิงฟู่วีเห็นปลายคางนางมีคราบอาหารเลอะติดอยู่ที่หีบผ้าเช็ดหน้า
มาเช็ดปากให้นาง นางปล่อยให้เขาปรนนิบัติดูแลอย่างสบายใจ ในเวลานี้เอง
มีลูกน้องมาขอเข้าพบอยู่ที่หน้าประตู ตอนเช้ามายังพาเด็กน้อยฤทธิ์มาก
มาด้วยคนหนึ่ง

"ได้ทำ จับผู้กระทำผิดได้แล้ว เป็นเจ้าหนูผู้นี้ที่ก่อเรื่อง เจ้าหนู
เอางูโยนเข้าไปในคอกม้า ม้าตกใจวิ่งหนีไปสองตัว ได้ส่งคนไปตามหาแล้ว
ขอรับ" ลูกน้องพูดจบก็ผลักรถมาข้างหน้าอย่างหยาบคาย

สิงฟู่วีขมวดคิ้วพลางออกคำสั่ง "เอาเขา..." พูดยังไม่ทันจบ คู่อีเสวี่ย
พลันกระโดดลงจากตักเขา วิ่งไปที่อาหง กอดแขนเขาไว้

"อาหง เจ้าได้รับบาดเจ็บหรือไม่"

"ข้าไม่เป็นไร เจ้าล่ะ"

"ข้าก็ไม่เป็นไร ท่านอาให้คนทำอาหารอร่อยมาให้พวกเรา พวกเรา
ไม่ต้องขโมยมาแล้ว เจ้ารีบมากิน" พุดจบนางก็จูงอาหงเดินมาที่โต๊ะอาหาร

ลูกน้องของสิงฟูอวีเห็นแล้วหันไปมองใต้เท้าของตน ยามกะทันหันเช่นนี้ ตัดสินใจไม่ถูกว่าควรยับยั้งหรือไม่

สิงฟูอวีโบกมือ "ออกไปเถิด"

ความหมายก็คือไม่เอาความ ลูกน้องได้รับคำสั่งก็รีบล่าถอย ออกจากห้องไป

สิงฟูอวีมองไปทางอาหง เรื่องที่มาได้รับความตื่นตระหนก ก่อนหน้านี้ ลูกน้องได้มารายงานให้เขาทราบแล้ว ตอนนั้นเขาสงสัยว่าจะเป็นแผนล่อลวง ออกจากถ้ำ จึงรีบกลับมาตรวจดู และพบอาเสวียกำลังป็นขึ้นโต๊ะไปขโมย เหนือเปาไบนั่น เวลานี้ได้เจออาหงอีกคน เขาไม่ต้องถามก็เข้าใจแล้วว่า เรื่องเป็นมาอย่างไร

เด็กน้อยสองคนลอบลงจากรถม้าหนีกลับมา คนหนึ่งไปขโมยม้า อีกคนหนึ่งมาขโมยเงิน โลกนี้วุ่นวายยิ่ง ชาวบ้านที่ยากจนชั้นแค้น มีจำนวนมาก เด็กน้อยสองคนถูกพวกค้าทาสจับตัวไปขาย เพื่อความอยู่รอด จึงริเป็นขโมยก็เป็นเรื่องพอเข้าใจได้

คู่อิสเวียป็นขึ้นไปบนเก้าอี้ หยิบเนื้อขึ้นมาชิ้นหนึ่ง ยื่นไปตรงหน้าอาหง จะให้เขากิน อาหงสั่นศีรษะ ไม่ได้อ้าปาก กลับมองจ้องสิงฟูอวีด้วย สีหน้าระแวงระวัง

เมื่อครู่ตอนเข้าประตูมา เขาเห็นบุรุษผู้นี้ลุ่มอาเสวียอยู่ เขารู้ บุรุษผู้นี้กำลังคิดอะไร แต่อาเสวียไม่เข้าใจ คนผู้นี้ไม่อยู่ดี ๆ ก็ติดต่ออาเสวีย โดยไม่มีสาเหตุ จะต้องมิจุดประสงค์อันแน่นอน!

สิงฟูอวีหรีนัยน์ตาเล็กน้อย เจ้าหนูนี้ขวัญกลัวอย่างยิ่งนัก ถึงกับ กล้าถลึงตาจ้องมองเขา เห็นแก่ที่พวกเขายังเป็นเด็ก เขาไม่คิดจะ

ถือสาหาความ เจ้าหนูนี้ไม่สำนึกบุญคุณก็แล้วไปเถิด ยังจะกล้าใช้สายตา ทำทนายเขาอีก

สิ่งฟุ่่วี่สี่หน้าเรียบขริมลงทันที "เจ้าหนู เพราะเหตุใดจึงแอบหนีลงจากรถม้าโดยพลการ"

อาเสวี่ยเพิ่งหกขวบ เจ้าหนูนี้ลึบขวบแล้ว ด้วยเหตุนี้เขาจึงเห็นว่าที่แอบหนีกลับมาขโมยของต้องเป็นความคิดของเจ้าหนูผู้หนึ่งที่สอนให้อาเสวี่ยเสียเด็ก แต่ความจริงเขาปรับปรำอาหงแล้ว ผู้บงการเบื้องหลังที่แท้จริงกำลังยุ่งอยู่กับการกินน่องไก่

อาหงไม่ได้ตอบคำถามสิ่งฟุ่่วี่ เขาหาได้กลัวสิ่งฟุ่่วี่ไม่ เขามาเพื่อจะปกป้องอาเสวี่ย ถ้าไม่ใช่เพราะไม่เห็นอาเสวี่ยออกไปสักที เขาคงไม่ถูกจับได้เพราะต้องการตามหาอาเสวี่ยเป็นแน่

ประกายคมกริบในดวงตาส่งฟุ่่วี่ยิ่งคุกคามคนมากขึ้น อู้อี้เสวี่ยเห็นแล้วลอบจำร้องว่าไม่ดี เจ้าหนูนี้เริ่มใช้นิสัยดีอีวันอีกแล้ว

"อาหง ท่านอาเป็นคนดี เขาช่วยพวกเราไว้ ตอนกลางคืนก็ให้ผ้าห่มพวกเราห่ม กลางวันก็ให้ของเรากิน เขาไม่เหมือนคนเลวพวกนั้นไม่ต้องกลัว" อู้อี้เสวี่ยดิงๆ มือเขา ใช้สายตาสุกใสแวววาวมองเขา

อู้อี้เสวี่ยงใจพูดเช่นนั้น ประการแรกเพื่อเตือนอาหงอย่าทำนิสัยดีอีวันหาเรื่องลำบากใส่ตัวอีก เชื่อว่าเจ้าหนูจะเข้าใจความหมายของนาง ประการที่สองเพื่อบอกให้สิ่งฟุ่่วี่รู้ อาหงเป็นเพราะกลัวจึงได้ทำตัวเหมือนสัตว์ตัวเล็กที่พร้อมจะโจมตีคนตลอดเวลา

ช่วงที่คลุกคลีอยู่ด้วยกัน อาหงกับนางได้บ่มเพาะสัญญาอันเป็นที่รู้กันไว้แล้ว เขาเพียงยอมฟังนางเท่านั้น ได้ยินนางพูดเช่นนั้น

เขาจึงรีบก้มหน้าลง

"ขอโทษได้เท่า ข้าผิดไปแล้ว"

อาหงก้มหน้ายอมรับผิดอย่างรู้กาลเทศะ ทำให้สีหน้าของสิงฟูอวี่ดีขึ้นมาเล็กน้อย

สิงฟูอวี่นึกถึงสิ่งที่เด็กคนนี้ได้พบเจอมาก่อนหน้านี้ ก็เป็นธรรมดาที่จะมีความคิดอันเป็นศัตรูต่อผู้อื่นค่อนข้างมาก เขาเป็นผู้ใหญ่ ทั้งยังเป็นขุนนาง ย่อมไม่ถือสาหาความเด็กสับขวบคนหนึ่ง

"ท่านอา" เสียงนุ่มนวลเรียกเขาเบาๆ สิงฟูอวี่ก้มหน้าลง เห็นอาเสวี่ยกกำลังตั้งชายเสื้อเขา ใช้สายตาชุ่มฉ่ำแวววาววิงวอนเขา กระทั่งทำให้จิตใจที่เย็นชาของเขาหลอมละลาย เพลงโทสะที่เหลืออยู่ก็สลายสิ้น

"ช่างเถิด ในเมื่อพวกเจ้าไม่ยอมไปกับรถม้า ก็อยู่ที่นี้ไปชั่วคราวแล้วกัน"

อู่อีเสวี่ได้ยินแล้วก็ดีใจ รีบคลี่ยิ้มสดใส "ขอบคุณท่านอา"

สิงฟูอวี่เห็นนางแยมยิ้มน่ารัก เส้นสายแข็งกระด้างบนใบหน้าหล่อเหลาพลันผ่อนคลายลง มุมปากก็หยักยกขึ้นอย่างไม่รู้ตัว อดยื่นมือไปลูบศีรษะนางไม่ได้

อู่อีเสวี่แอบดีใจ แม้จะเอาหลักฐานยืนยันคืนมาไม่ได้ แต่ได้โอกาสที่จะใกล้ชิดสิงฟูอวี่มาก็ถือว่าแผนการประสบความสำเร็จ รอให้ถึงวันที่ตนได้พลังวัตถุกลับคืนมา ยังจะกลัวไม่มีโอกาสได้สั่งสอนคนแซ่สิงอีกหรือ

คิดได้ดังนี้รอยยิ้มของนางก็ยิ่งใสซื่อไร้เดียงสามากขึ้น

5

หลังจากอุ๊เสวี่ยพบว่าแม่ตนเองจะกลายเป็นเด็กหญิงอายุหกขวบ ก็ยังสามารถทำให้สิงฟู่วี่สยบอยู่ใต้กระโปรงทับทิม* ของนางได้ แน่นอน นางยอมใช้ประโยชน์จาก 'รูโคม' ของตนอย่างไม่เกรงใจ

ทุกครั้งที่มีโอกาสนางก็จะเกาะติดสิงฟู่วี่ประจบออกด้อ้น ทำตัว ไกล่ชิดเขาอย่างเปิดเผย มีอยู่ครั้งหนึ่ง ขณะสิงฟู่วี่กับลูกน้อง ปรีกษาหารีอังกัณอยู่ในเรือนพัก นางจงใจจะวิ่งเข้าไปข้างใน แต่ ทหารที่เฝ้าอยู่นอกประตูขวางนางไว้ นางก็เค้นน้ำตาเม็ดโตเท่าเม็ดถั่ว ร้องไห้ให้พวกเขาดู ในที่สุดก็ร้องไห้จนสิงฟู่วี่ที่อยู่ในเรือนต้องออกมาดู

นางแหงนหน้าขึ้น นัยน์ตากลมโตสุกใสดูจลุกกวางน้อย กะพริบปริบๆ มองเขาอย่างน่าสงสาร หยาดน้ำตาร่วงเฉาะๆ เป็นเม็ดๆ

* มาจากสำนวน 'หมอบค้ำบั้นแทบชายกระโปรงทับทิม' หมายถึงผู้หญิงที่ผู้ชายต้องยอมก้มหัวให้ มีที่มาจาก เรื่องของอัครชายาหยางก้วยเฟยทำให้พระเจ้าถังเสวียนจงหลงใหลจนไม่ใส่ใจราชกิจ เหล่าขุนนางไม่พอใจ จึงไม่แสดงความเคารพนาง เมื่อองค์จักรพรรดิทราบจึงมีรับสั่งให้ขุนนางทุกคนหมอบค้ำบั้นแทบชายกระโปรงทับทิมที่นางชอบสวมใส่

ส่วนเขาก็ก้มลงมองนางด้วยสีหน้าสับสนยุ่งยากใจ ในดวงตายังมีประกาย
ดิ้นรนต่อสู้กันอยู่ภายใน สุดท้ายเขาก็ต้านทานต่อหยาดน้ำตาของนาง
ไม่ไหว ถอนหายใจออกมา แล้วอุ้มนางขึ้นมาพาเดินเข้าไปในเรือนพัก

ตั้งแต่นั้นมานางก็สามารถเข้าออกเรือนพักของสิ่งฟุอวีได้อย่างอิสระ
แม้ในเวลาที่เขากำลังปรีกษางาน ทหารที่อยู่นอกประตูก็ไม่กล้าขวางนางไว้

วันนี้นางยังคงฉวยโอกาสตอนสิ่งฟุอวีกำลังปรีกษางานแสร้งทำเป็น
ไม่รู้ไม่ชี้เล่นอย่างเพลิดเพลินอยู่ในเรือนของเขา สิ่งฟุอวีเคยชินจนไม่เห็น
เป็นเรื่องแปลก สุดท้ายก็จำต้องปล่อยตามใจนาง

นางนั่งเล่นอยู่บนตั่งพลางลอบปรายตามอง เห็นสิ่งฟุอวีกับ
ที่ปรึกษาที่พากำลังถกปัญหากันอยู่ ไม่ได้ใส่ใจนาง นางจึงแอบปีนลงจากตั่ง
ย่องเข้าไปในห้องด้านใน

ครั้งก่อนเหอเปาที่ใส่ป้ายหยกม่วงถูกเขาเก็บคืนไปแล้ว ไม่ได้
วางอยู่บนโต๊ะ นางคิดไปคิดมา ไม่แนเขาอาจเอาไปเก็บไว้ในห้องแล้ว
จึงแอบเข้าไปในห้องด้านใน มองหาบนโต๊ะเตี้ย รื้อๆ ดูในหีบ ค้นตรงนั้น
หาตรงนี้ สุดท้ายก็หาไปถึงบนเตียงและพบเหอเปาอยู่ได้หมอน

นางเปิดออกดู ซ้ำในมีป้ายหยกม่วงของนางอยู่ เพิ่งจะดีใจก็พบว่า
ตนเองจู่ๆ ก็ถูกคนอุ้มขึ้นมา

"นางหนู ชุกชนอีกแล้ว ของนี้เอาไปไม่ได้" ฝ่ามือใหญ่ของสิ่งฟุอวี
ยื่นมาคว้าสิ่งของยื่นยันในมือนางไปอีกครั้ง

อู้อี้เสวี่ยสะดุ้งตกใจ เขาไม่ใช่กำลังปรีกษางานอยู่หรือ ไม่นึกว่า
นางแอบมาค้นบนเตียงเขาก็ยังสังเกตเห็น

อู้อี้เสวี่ยได้แต่มองป้ายหยกม่วงที่หาพบแล้วถูกเขาคว้าเอาไป

ตาปริบๆ นางเสียดายยิ่งนัก นั่นก็ช่างเถิด นางยังถูกเขาพาตัวไปนั่งอยู่
ห้องด้านนอก ส่วนเขาก็ไปรักษางานกับที่ปรึกษาทัพต่อ

คล้ายว่าเพื่อจะป้องกันไม่ให้นางเที่ยวชุกชนไปทั่ว นางจึงถูกบังคับ
ให้นั่งอยู่บนตักของเขา ยังถูกแขนข้างหนึ่งของเขาก็กัดไว้ นางรู้
ต่อให้เขาแต่ใจก็ต้อมีขอบเขต หากไม่เกิดทำให้สิ่งฟู่อวีร่าคาญขึ้นมา
ต่อไปก็จะมีโอกาสเข้ามาในเรือนของเขาก็คง

นางจำต้องนั่งอยู่บนตักเขาแต่โดยดี หยิบหยกประดับที่สายรัดเอวเขา
มาเล่นด้วยท่าทางเบื้อหน้าเป็นทีสุด ไม่เป็นไร ครั้นนี้ล้มเหลวยังมีครั้งต่อไป
นางจะเพียรพยายามต่อไปอย่างไม่ระย่อห่อถอย

ครั้งต่อมานางฉวยโอกาสตอนสิ่งฟู่อวีอาบน้ำแอบเข้ามาในเรือนพัก
อีกครั้ง นางรื้อค้นในเสื้อผ้าที่เขาถอดออกมาแล้วก็เจอเหอเปา ครั้นนี้
นางไม่กล้าไอ้เอ๋ ธิบจะดอดหนี ใครจะรู้นางเพิ่งก้าวออกไปได้ก้าวเดียว
เท้าพลันถูกตึงรั้งมีอะไรพันไว้

ฉับพลันนั้นฟ้าหมุนแผ่นดินพลิก ร่างทั้งร่างของนางถูกแขวนห้อยอยู่
กลางอากาศ

"นางหนู เหตุใดจึงมาชุกชนอีกแล้ว"

สิ่งฟู่อวีเปลือยร่างท่อนบนเดินออกจากห้องอาบน้ำหลังฉากบังลม
มองนางแล้วส่ายหน้าอย่างอัปจนปัญญา จากนั้นก็ยื่นมือมาหิ้วร่างนาง
ให้ตรง

คู่อีเสวียใช้แววตาราวกับเห็นผีมองจ้องเขา

"ตั้งใจจะจับหนู กลับจับได้เจ้า หนูตัวเล็กตัวนี้ ดีที่ข้าไม่ได้วางกับดัก
หากไม่เจ้าต้องถูกยิงจนร่างเป็นรังผึ้งแล้ว หากเป็นเช่นนั้นอาคงจะปวดใจแยะ"

สิงฟู่อวี่ถอนใจอีกครึ่ง ใบหน้าเต็มไปด้วยความอัปยศปัญญา

อู่อี้เสวี่ยอยากจะทำออกมาถึงนัก มีคนทำอะไรเกินเหตุเช่นเขาบ้าง
เวลาอาบน้ำยังต้องวางกับดัก

"นางหนู เวลาอาบน้ำอยู่ ห้ามเข้ามาในเรือนรู้หรือไม่"

อู่อี้เสวี่ยค้อนปะหลับปะเหลือกอยู่ในใจ

ใครอยากดูท่านอาบน้ำกัน!

นางจ้องหน้าเขา ทำหน้าตุ้มไม่พูดไม่จา แต่พอนึกถึงว่าหลักฐานยืนยัน
อยู่ในมือแล้ว คงได้แต่กล้ำกลืนความไม่เป็นธรรมนี้เอาไว้ อย่างไรก็ตามเสีย
นางก็ยิ่งเล็ก

สิงฟู่อวี่วางนางลง เอ่ยปลอบด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน "ออกไปเล่น
ข้างนอกเถิด รออาบน้ำเสร็จแล้วค่อยไปเล่นกับเจ้า"

พอได้รับอิสระอีกครั้งนางก็รีบวิ่งออกไป แอบดีใจว่าตนไม่ถูกจับได้...
เอ? ซ้ำก่อน เหตุใดเหอเป่าจึงหายไปแล้ว

นางคลำหาไปทั่วตัว ในที่สุดก็คิดอะไรขึ้นมาได้ วิ่งกลับไป
ก็เห็นสิงฟู่อวี่เก็บเหอเป่าไปนั่นขึ้นพอดี ที่แท้เหอเป่าก็ถูกเขาเอาไปแล้ว
นางโมโหจนขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

สิงฟู่อวี่เห็นนางวิ่งกลับมาอีก ทั้งยังถลึงตามองเขา คล้ายไม่คิดจะจากไป
เขาพลันเกิดความคิดบางอย่าง แสร้งหัวเราะแล้วเอ่ยถาม "เหตุใดจึงกลับมา
อีกแล้ว หรือว่าอยากอาบน้ำกับอา ก็ได้ มานี่เถิด" เขาพูดพลางทำท่าจะไป
จับตัวนาง นางตกใจจนกระเทีบเท้า

"หลงตัวเอง! ข้าไม่อาบน้ำกับท่านหรอก" อู่อี้เสวี่ยแลบลิ้น
ทำหน้าทะเล้น จากนั้นก็วิ่งหนีไปด้วยท่าทางโมโหอี๊ดอัด แอบดำเขาอยู่ในใจ

ไปหลายรอบ

สิงฟูอวี่ที่อยู่ด้านหลังอดหัวเราะไม่ได้ ในที่สุดก็ทำให้นางหนูตกใจจนหนีไปแล้ว

คู่อีเสวี่ยยังคิดก็ยังไม่โหว ในเมื่อใช้วิธีขโมยไม่สำเร็จ ก็ได้แต่ต้องใช้เล่ห์เหลี่ยมแล้ว

ตกคำพอลถึงเวลาเข้านอน คู่อีเสวี่ยตั้งใจไปหาสิงฟูอวี่เพื่อประจบอดอดอ่อน

"ท่านอา ข้ากลัวผี" นางเดินเข้ามาชิดข้างเตียงด้วยท่าทางน่าสงสารกะพริบดวงตาที่ชุ่มฉ่ำด้วยหยาดน้ำตาคลอซัง

สิงฟูอวี่งงวย "ผีหรือ"

นางรีบพยักหน้า "มีผีกำลังร้อง น่ากลัวมาก"

สิงฟูอวี่คิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วจึงเข้าใจว่าผีที่นางหนูเสวี่ยพูดถึงน่าจะเป็นเสียงลม คำคือนี่ลมค่อนข้างแรงจริงๆ

เขาใจอ่อนยวบ คิดในใจว่านางยังเป็นเด็กเล็กๆ คนหนึ่ง มิน่าถึงได้กลัว ก่อนจะบอก "ขึ้นมาสิ อาจจะอยู่เป็นเพื่อนเจ้า"

คู่อีเสวี่ยดีใจมาก ที่นางรออยู่ก็คือคำพูดประโยคนี่! นางรีบปีนขึ้นไปบนเตียง ซุกตัวอยู่ข้างกายเขา ท่าทางหาที่พึ่งพิง

สิงฟูอวี่ช่วยห่มผ้าให้นาง พลางเอ่ยปลอบ "นอนเถิด"

"ท่านอา ข้าไม่มอง เล่านิทานให้ข้าฟังหน่อย" นางเอาปลายคางวางแนบไปบนหน้าอกของสิงฟูอวี่ นัยน์ตาสุกใสคู่นั้นเบิกกว้าง กะพริบปริบๆ มองจ้องเขา

ท่าทางยามอดอดอ่อนคนของเจ้าตัวน้อยน่ารักเกินไปแล้ว สิ่งฟู่อี้
ใจไม่แข็งพอจะปฏิเสธ จึงเล่านิทานให้นางฟังเรื่องหนึ่ง

ที่ว่าอู้อี้เสวี่ยหรือจะอยากฟังนิทาน นางเพียงคิดจะฉวยโอกาสนี้
เบี่ยงเบนความสนใจของเขา จะได้ลอบวางยาเขาได้

เวลานี้ที่นางจงใจนอนคว่ำอยู่บนตัวเขาก็เพื่อสะดวกแก่การวางยา
ยานี้ไร้สีไร้กลิ่น ทาอยู่บนเสื้อผ้าของนาง สูดดมแล้วทำให้คนหมดสติ
ไม่ใช่ทันทีทันใด หากแต่ช้าๆ ทีละน้อย

คนที่ถูกวางยาจะคิดว่าตนง่วงและสูญเสียความระแวดระวังตัว
ด้วยเหตุนี้นางจึงเลือกวางยาในเวลานี้ ส่วนนางเองได้กินยาถอนพิษไว้
ล่วงหน้าแล้ว ดังนั้นจึงไม่กลัว

นางแอบกระหึ่มยิ้มย่อง รอให้สิ่งฟู่อี้หมดสติไปแล้ว นางไม่เพียง
จะเอาหลักฐานยืนยันของนางคืน ยังจะดูดพลังวัตรของนางกลับคืนมา
อีกด้วย

นางเข้าใจว่าวางแผนได้รัดกุม ทุกอย่างอยู่ในการควบคุมของนาง
ใครจะรู้ชั่วเวลาไม่ถึงหนึ่งเดือนนางก็พบว่าหนังตาของตนเริ่มหนัก

ไม่กระมัง ถึงกับง่วงนอนในเวลานี้หรือ ไม่ได้ๆ ไม่อาจหลับเด็ดขาด
หลับแล้วจะจัดการงานสำคัญได้อย่างไร

นางพยายามถ่างหนังตาไว้ กลับยิ่งง่วงมากขึ้นทุกที ยิ่งไม่อาจครุ่นคิด
มากขึ้นทุกที กระทั่งเสียงของสิ่งฟู่อี้คล้ายยิ่งไกลออกไป ฟังไม่ได้ยิน

"นางหนู"

สิ่งฟู่อี้เขย่าวนางเบาๆ เห็นแม่หนูน้อยนอนคว่ำอยู่บนหน้าอกของเขา
หลับปุ๋ยไปแล้ว ไม่มีปฏิกิริยาตอบโต้แม้แต่บ่อย

เขาลุกขึ้นมา นั่ง อุ่มนางขึ้นมาอย่างนุ่มนวลวางลงที่ข้างกาย
หม่มผ้าให้นาง สีหน้าที่อ่อนโยนพลันหม่นขริมลง

"เข้ามา"

พอได้ยินได้เท่าเรียก คนที่เฝ้ายามช่วงกลางคืนรีบเข้ามาในเรือน

"ได้เท่า"

"เรียกซู่จิ้งเข้ามา"

"ขอรับ"

ซู่จิ้งเป็นหนึ่งในคนสนิทของสิงฟู่อวี๋ พอได้ยินว่าได้เท่าเรียกหา
ในยามค่าคืนก็รีบเร่งรุดมาทันที

สิงฟู่อวี๋แสดงท่าทีให้ซู่จิ้งเข้ามาใกล้ๆ กระซิบสั่งการ "มีคน
เอายาสลบตาบนเสื้อผ้าอาเสวีย ใช้นางเป็นเครื่องมือมาทำให้ข้าหมดสติ
ก่อนจะจับคนผู้นั้นได้ ไม่อาจให้ใครรู้เรื่องนี้ เจ้าไปตรวจสอบดูเงียบๆ ว่า
มีคนแอบปะปนเข้ามาหรือว่ามีคนทรยศ"

ซู่จิ้งฟังแล้วสีหน้าเคร่งเครียด กล่าวเสียงต่ำ "ผู้น้อยจะไปตรวจสอบ
เดี๋ยวนี้"

หลังจากซู่จิ้งออกไปแล้ว สิงฟู่อวี๋ก็เอาตัวนางหนูเสวียที่ถูกเขา
จับจุดหลับมาซ่อนไว้ได้เตียง ตนเองกลับไปนอนบนเตียงแสรงทำเป็นหลับ
ความจริงแล้วตื่นอยู่ตลอดทั้งคืน รอผู้อยู่เบื้องหลังปรากฏตัวขึ้น

คนที่คิดจะใช้ยาทำให้เขาหมดสติคงไม่มีอะไรมากไปกว่า
ต้องการจะสังหารเขา หรือไม่ก็จับตัวเขา แต่รอจนฟ้าสว่างก็ไม่มีใคร
บุกเข้ามา ลูกน้องของเขาก็ซุ่มซ่อนตัวอยู่รอบเรือนพัก รอมาทั้งคืน
ก็ไม่พบอะไรผิดปกติ แม้แต่ซู่จิ้งที่ตรวจสอบมาทั้งคืนก็ไม่พบใครน่าสงสัย

ผล็อยหลับไปครั้งนี้รู้สึกเสียวหลังบรูดเดียวถึงเช้า

หลังจากตื่นขึ้นมานางก็นั่งงง รอจนได้สติกลับคืนมาก็โมโหจนทูปหน้าอกกระที่บเท้าอยู่บนเตียง ไม่เข้าใจเหตุใดตนจึงหลับไปได้ บนหน้ายังถูกยุ้งกัตสองตุ่ม อีกทั้งเสื้อผ้าบนตัวก็ถูกเปลี่ยนไปแล้ว

แผนการลั้มเหลวก็ช่างเถิด ยังจะถูกสิงฟุอวี้ออดเสื้อผ้าออกหมด อีกทั้งยังนอนร่วมเตียงเคียงหมอนกับเขามาทั้งคืน นางเป็นสาวพรหมจารีอยู่ นะ!

ความจริงแล้วเรื่องจริงก็คือกระทงฟ้าสว่างนางจึงถูกสิงฟุอวี้อุ้มขึ้นมาจากใต้เตียง ส่วนยุ้งกัตยั้งหะตอนที่นางนอนอยู่ใต้เตียงจุมพิตใบหน้านางไปสองที

ตอนสิงฟุอวี้อื่นเข้ามาในห้อง ภาพที่เห็นก็คือนางกำลังขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน แต่ไม่ว่านางจะถลิ่งตาด้วยความโกรธอย่างไร ในสายตาของสิงฟุอวี้อีกก็ไม่ต่างอะไรกับแมวน้อยกำลังเดียดตาล ดูน่ารักน่าชังยิ่ง

"ใครกันที่ทำให้นางหนูเสียวโกรธ"

คู่อีเสียวโกรธจนชี้หน้าเขา "ท่าน"

"ข้า?"

"ใครอนุญาตให้ท่านถอดเสื้อผ้าข้า!" ทำให้นางในเวลานี้ต้องหลบอยู่ในผ้าห่มไม่อาจลงจากเตียง

สิงฟุอวี้อิ่งงันไปชั่วขณะ จากนั้นก็ไม่รู้จะหัวเราะหรือร้องไห้ดี

นางเพียงจะอายุเท่าไร ถึงกับรู้จักอาย เขาก็แค่ถอดเสื้อตัวนอกของนางออก เสื้อตัวในก็ยังคงอยู่ หาใช่ถอดออกจนหมด

คู่อีเสียวโมโหมาก เขาถึงกับยังกล้าหัวเราะ ช่างน่าแค้นใจเกินไปแล้ว!

แผนการที่นางวางไว้ก็คือจะฉวยโอกาสตอนเขามาหมดสติดูดพลังวัตรของเขา นางจะได้กลับคืนสู่รูปโฉมเดิม เอาหลักฐานยืนยันมาได้แล้วก็จากไป ครานี้ดีเลย นางไม่เพียงถูกเขาถอดเสื้อผ้า ยังนอนกับเขามาทั้งคืน เสียเปรียบย่อยยับแล้ว!

สิ่งฟุ่ที่ถูกทำทางโกรธและอายุของนางก่อจนจินตจิตจะกลั่นหัวเราะ ก็ยังกลั่นไม่อยู่ เขานั่งลงที่ชอบเตียง คิดจะอุ้มนางมาลอบโยน

"อย่าแตะต้องข้า!" นางปัดมือเขาที่ยื่นมาหา จับผ้าห่มไว้แน่น ไม่ยอมปล่อยให้มือด้วยท่าทางหวงแหนความบริสุทธิ์ผุดผ่องสูงกว่าท้องฟ้า

สิ่งฟุ่ที่ชะงักอึ้ง เห็นสองแกำม นางแดงช้ำน ทั้งอายทั้งร้อนใจ สีหน้าท่าทางนั้น แหวตานั้น...ช่างดูคล้ายหญิงสาวเสียจริง

เขามองจนตะลึงลาน หัวใจเต้นโครมครามอย่างประหลาด จากนั้น ก็รีบกระแอมไอออกมาคำหนึ่ง คิดในใจว่าตนเป็นอะไรไป นางเพิ่งจะ หกขวบ คิดเหลวไหลอันใดกัน

"ได้ๆ อาไม่เข้าใกล้ เดียวจะหาคนมาปรนนิบัติเจ้า" สิ่งฟุ่ที่ ส่ายหน้าหัวเราะ คิดในใจว่าตนตามใจนางจนเหลือแล้ว นางหนูนี้อึงกับ กล้าดีเขาแล้ว

เขาหมุนตัวเดินไปที่ห้องด้านนอก เรียกองครักษ์หญิงคนหนึ่ง ให้เอาเสื้อผ้าใหม่มาปรนนิบัติผลัดเปลี่ยนให้แม่หนุน้อยสวมใส่ หวีผม และล้างหน้า

อู้อีเสวี่ยแม้จะรู้สึกอึดอัดในใจไม่ได้รับความเป็นธรรม แต่ ที่มากกว่านั้นคือความฉงนสงสัย ไม่เข้าใจว่าเหตุใดตนจึงหลับไปได้ หลังจากแต่งตัวเรียบร้อยนางก็นึกถึงอาหงขึ้นมา หลายวันมานี้

อาหงไม่ได้อาติดตามนาง นางรู้สึกแปลกใจ จึงไปหาคนถามดู แล้วเพลิงโทสะของนางก็พวยพุ่งขึ้นมาอีก

อาหงถึงกับกราบอาจารย์เฝือกวฤทธิ์แล้ว อีกทั้งคนที่เขากราบเป็นอาจารย์ ยังเป็นศัตรูคู่อาฆาตของนาง สิ่งฟูอวี!

"ก่อนที่เจ้าจะกราบเขาเป็นอาจารย์ เพราะเหตุใดจึงไม่บอกข้า" พอเจอหน้าอาหง นางก็ต่อว่าด้วยท่าทางโหม่ฮึดฮัด

อาหงเกาศีระชะอย่างขัดเขิน "เจ้ารู้แล้วหรือ ข้าคิดจะทำให้เจ้า ตื่นเต้นดีใจ"

มิน่าเขาถึงไม่ได้บอกนางก่อน แต่นางไม่รู้สึกตื่นเต้นดีใจแม้แต่น้อย

"เจ้าเห็นว่าข้าดูแล้วเหมือนดีใจหรือ"

"อืม...ไม่เหมือน..."

เดิมคู่อีเสวี่ยตั้งใจว่ารอให้ตนฟื้นคืนวรฤทธิ์แล้วก็จะรับเจ้าหนูนี้เป็นลูกศิษย์ คิดไม่ถึงว่ากลับถูกสิ่งฟูอวีซึ่งตัดหน้าไปก่อน ครานี้นางกับสิ่งฟูอวีก็ยังอยู่ร่วมโลกกันไม่ได้แล้ว

อาหงเห็นอาเสวี่ยโกรธเช่นนี้ก็รู้สึกไม่สบายใจ "อาเสวี่ย ถ้าเจ้าไม่ชอบ ข้าก็จะไม่เฝือกวฤทธิ์กับเขาแล้ว"

คู่อีเสวี่ยมองจ้องอาหง เห็นสีหน้ารู้สึกผิดและเคร่งเครียดของเขา อยากด่าก็ด่าต่อไปไม่ออก หนุกก็ได้ยินอาหงชี้แจงกับนางว่าตนอยากเฝือกฤทธิ์มานานแล้ว และจุดประสงค์ในการเฝือกฤทธิ์ของเขาก็คืออยากจะทำปกป้องคุ้มครองนาง ไม่ต้องถูกคนข่มเหงรังแกอีก

เดิมนางมีโทสะเต็มอกไม่มีที่ระบาย มาบัดนี้ได้รู้ว่าที่อาหงทำไปก็เพื่อนาง นอกจากซาบซึ้งตื่นเต้นใจแล้ว โทสะก็กลายเป็นความรัก

พูดตามตรงเรื่องนี้ก็โทษเขาไม่ได้ เป็นนางที่สะเพร่า มีหน้าหลายวันมานี้ เจ้าหนูนี้ถึงไม่ได้มาหานาง ที่แท้ก็แอบไปฝึกวรยุทธ์แล้ว

"อาเสวี่ย อย่าโกรธเลยนะ" อาหงดิ่งมือน้อยของนาง

คู่อีเสวี่ยก็ไม่ใช่คนคิดเล็กคิดน้อย ครั้นแล้วจึงเอ่ยขึ้น "ช่างเกิดอภัยให้เจ้า คราวหน้าก่อนจะทำอะไรต้องมาบอกข้าก่อน"

อาหงรีบพยักหน้า "ได้ ข้าจะไปบอกใต้เท้าสิ่งเดียวกัน ว่าข้าไม่ฝึกวรยุทธ์กับเขาแล้ว"

"ข้าก่อน ในเมื่อฝึกกับเขาแล้ว เจ้าก็ฝึกฝนกับเขาต่อไปเกิดวรยุทธ์เขาดีมาก ไม่ฝึกก็เสียเปล่า เจ้าก็เรียนให้มากสักหลายกระบวณท่ารู้หรือไม่"

ฝึกวรยุทธ์ก็ไม่ได้เสียหายอะไร อย่างไรเสียก่อนนางจะไปจากที่นี้อาหงเรียนการใช้หมัดมวยไว้บ้างก็ดี ช่วงแรกของการฝึกฝนล้วนเป็นวรยุทธ์พื้นฐาน ก็ถือเสียว่าเป็นการสร้างเสริมร่างกายให้แข็งแรงก็แล้วกัน

คู่อีเสวี่ยโยนเรื่องรำคาญใจออกจากสมองไปอย่างรวดเร็ว พูดคุยเล่นอยู่กับอาหงสองคน บังเอิญได้รู้เรื่องหนึ่งจากปากเขา... ที่แท้เมื่อคืนมีคนสงสัยว่ามีไส้ศึกปะปนเข้ามาคิดจะวางยาใต้เท้าสิ่งจึงทำการตรวจค้นเสียบบๆ เข้านี้สิ่งฟูอวีปิดหมู่บ้านทั้งหมู่บ้าน ห้ามทุกคนไม่ให้ออกไปที่ใด แล้วค้นไปที่ละบ้าน ทุกคนต้องถูกค้นตัว ดูว่าจะพบเบาะแสหรือไม่

คู่อีเสวี่ยฟังแล้วแอบแลบลิ้นอยู่ในใจ เมื่อคืน? วางยา? นั่นไม่ใช่หมายถึงนางหрокหรือ นางอดมีเหงื่อเย็นซึมออกมาไม่ได้ มีนาสิ่งฟูอวีต้องถอดเสื้อผ้านางออก ที่แท้ก็เพื่อตรวจสอบยา และที่นางหลับไป

โดยไม่รู้ตัว ต้องเป็นสิ่งฟู่วี่จีจุดหลับนางแนนนอน

นางรู้สึกตื่นตะลึงที่เรื่องราวไปถึงกับไม่อาจปิดบังสิ่งฟู่วี่ได้ ขณะเดียวกันก็ตั้งใจที่สิ่งฟู่วี่เห็นว่ามีคนหลอกใช้นาง ไม่ได้สงสัยในตัวนางเลย หากนางต้องตายแน่แล้ว

ดูท่าการวางยาคงใช้ไม่ได้แล้ว แต่นอกจากนี้แล้วนางก็ไม่ว่า ยังสามารถใช้วิธีใดจึงจะขโมยพลังวัตรกลับคืนมาจากสิ่งฟู่วี่ได้ ถ้าคิดหาวิธีไม่ได้ นางโยมิไซ่ต้องอยู่ในสภาพนี้ไปชั่วชีวิต

คิดมาถึงตรงนี้นางก็อดทำอะไรไม่ได้ เป็นครั้งแรกที่รู้สึกว่ตนเองใช้การไม่ได้ ถ้าเป็นเช่นนี้ต่อไป แล้วเมื่อไรจึงจะไปถึงเมืองชิงหู เวลานี้กำหนดนัดหมายหนึ่งเดือนก็ผ่านไปแล้ว เมืองชิงหูกลับยังคงอยู่ห่างไกลจากนางมาก

นางควรอยู่ที่นั่นต่อไปเพื่อรอคอยโอกาส หรือควรออกเดินทางไปเมืองชิงหูเลย นางตัดสินใจไม่ถูก แต่ก็ใคร่ครวญถึงปัญหานี้ไม่หยุด นางต้องการอยู่เงียบๆ คนเดียวเพื่อใคร่ครวญให้ดี

วันนี้ฮู้อีเสวี่ยเดินเข้าไปในป่าตามลำพังคนเดียว หากที่เงียบๆ แห่งหนึ่ง แล้วขึ้นไปนั่งอยู่บนหินก้อนใหญ่ เหม่อมองทิวเขาเมฆขาวที่เว้งว้างกว้างไกล

นางอยากอยู่เงียบๆ สักพัก ทว่ากลับมีคนมารบกวนนาง

"นางหนูเสวี่ย อารมณ์ไม่ดีหรือ"

เงาร่างสูงใหญ่ปิดคลุมร่างเล็กๆ ของนาง ใบหน้ายิ้มแย้มหล่อเหลา ของสิ่งฟู่วี่บัดบังสายตาของนาง

คิดไม่ถึงว่านางแอบหลบมาอยู่ที่นี้ก็ยังถูกเขาหาตัวพบ ก็จริง

คนผู้นี้หูตามาก คิดจะหาตัวนางไม่ใช่เรื่องยาก

นางหมุนตัวหันหลังให้เขา ไม่สนใจเขา

จับปล้นนั้นของสิ่งหนึ่งก็แกว่งไปมาอยู่เบื้องหน้านาง ดึงดูคล้ายตานาง
ไว้ได้ทันที...

เป็นเหอเปาของนาง เหอเปาที่ใส่ป้ายหยกม่วง!

สิ่งฟู่อวีก็ถือเหอเปาอยู่ในมือ กวาดแกว่งไปมาอยู่ตรงหน้านาง
พลางบอกอย่างเอาใจ "ในเมื่อเจ้าชอบของสิ่งนี้ ก็ให้เจ้าแล้วกัน"

อู้อี้เสวี่ยตะลึงงัน แล้วตามติดมาด้วยความตื่นเต้นดีใจ นาง
ยื่นมือไปคว้าเหอเปามาอย่างไม่เกรงใจ พอเปิดออก หยิบป้ายหยกม่วง
ที่อยู่ข้างในออกมา ไม่ดูยังพอฟัง พอดูแล้วกลับทำให้รอยยิ้มบนใบหน้า
ของนางแข็งค้างไปทันที

นี่ไม่ใช่ป้ายหยกม่วงของนาง แต่เป็นของทำเลียนแบบ! นาง
รู้สึกขมับของตนกระตุกไหว เมื่อมาไต่ร่องรอยอย่างละเอียด ก็จริง
จะเป็นไปได้อย่างที่เขาคงเอาป้ายหยกม่วงของจริงมาคืนให้นาง

นางพยายามข่มกั้นอารมณ์เต็มที่ที่จะไม่เอาของเลียนแบบ
ขว้างใส่หน้าเขา ต่อให้นางรู้ว่าเป็นของปลอมก็ไม่อาจแสดงท่าทีออกมา
ความโกรธนี้นางไม่ยอมข่มกั้นก็ต้องข่มกั้น!

นางเก็บเหอเปาไว้ ลูกขึ้นแล้วเดินจากไป

เห็นนางหนูเสวี่ยยังคงแงงอนไม่สนใจเขา สิ่งฟู่อวีก็อดหัวเราะ
แล้วส่ายหัวไม่ได้ ก่อนจะเดินซ้ำๆ ตามหลังนางไป

เดิมคิดว่าเจ้าตัวน้อยเห็นป้ายหยกม่วงแล้วจะดีใจ เพราะนาง
อยากจะทำอะไรไปเล่นมาโดยตลอด แต่หลักฐานยืนยันนี้มีความสำคัญมาก

เขาไม่อาจให้นาง ดังนั้นจึงให้คนไปซื้อหอยม่วงมาขึ้นหนึ่ง แกะลวดลาย
เลียนแบบของจริง จากนั้นค่อยให้นางเอาไปเล่น คิดไม่ถึงว่านางหนูเสวี่ย
รับของไปแล้วก็สะบัดหน้าเดินจากไป ไม่ใส่ใจเขาแม้แต่น้อย

"นางหนูเสวี่ย เหตุใดไม่สนใจคนแล้ว มีเรื่องอะไรไม่สบายใจ
บอกอา อาจะช่วยเรียกร้องความเป็นธรรมให้กับเจ้า"

อู้อี้เสวี่ยไม่ตอบเขา เพียงเดินต่อไปเงียบๆ ไม่ว่าจะเขาถามอะไร
นางก็ไม่อยากตอบ ทำเหมือนเขาไม่มีตัวตน

ดูเหมือนนางหนูเสวี่ยจะเจ้าอารมณ์ไม่น้อย!

สิงฟูอวีไม่บีบบังคับนาง เดินเรื่อยเฉื่อยตามนางอยู่ข้างหลัง

อู้อี้เสวี่ยตั้งใจไว้แล้วจะไม่แยแสสนใจเขา เขาอยากตามก็ตาม
แล้วแต่เขา ตัวนางเองก็เดินไปเรื่อยเปื่อย ออกจากหมู่บ้านมาไกลขึ้นทุกที
และไม่มีทิศทาง แต่ไม่ว่านางจะเดินไปไกลแค่ไหน หรือเดินไปทิศทางใด
สิงฟูอวีก็คล้อยตามนาง ไม่ห้ามปราม

อู้อี้เสวี่ยในเวลานี้เป็นเด็กหญิงอายุหกขวบ ไม่มีพลังวัตร เรียวแรงและ
กำลังกายย่อมไม่อาจเทียบกับผู้ใหญ่ ไม่ถึงครึ่งชั่วยามนางก็เดินเหนื่อยแล้ว
จึงนั่งพักอยู่บนพื้นด้วยท่าทางกระพืดกระเฟียด ส่วนสิงฟูอวีก็ไม่รังเกียจว่า
สกปรก ยกชายเสื้อคลุมนั่งลงกับพื้นข้างกายนาง นางไม่พูดเขาก็ไม่ถาม
นางพักผ่อนพอแล้วก็ลุกขึ้นมาเดินต่อ เขาจึงเดินตามต่อไป

นางตัวเล็ก บางครั้งก็มีกิ่งไม้ยื่นออกมาขวางทางนาง เขาก็ยื่นมือ
ไปช่วยจับออกให้นาง ถ้ามีไยแมงมุม เขาก็จะก้าวเข้าไปก่อนนางก้าวหนึ่ง
สะสางให้เรียบร้อย

นางแสร้งทำเป็นไม่เห็น ไม่รับน้ำใจ คิดในใจว่าเขาเปื้อนแล้วก็คง

จากไปเอง แต่กระทั่งตะวันบ่ายคล้อยเขาก็ยังเดินตามอยู่ ส่วนนางกลับเหนื่อยจนเดินไม่ไหว ท้องก็หิวแล้ว พอหันกลับไปมองเส้นทางตอนขามา ระยะทางนี้นางเดินมานานเพียงใด ตอนกลับก็ต้องเดินนานเท่ากัน นางเหนื่อยจนไม่อยากจะเดินอีกแล้ว แต่ก็ไม่อยากจะเอ่ยปากขอรับเขา จึงนั่งลงกับพื้นไม่พูดไม่จาเสียเลย

สิงฟู่อิวลิ่งนั่งยองๆ มองนาง เห็นนางเม้มปากไม่พูด ยังคงแงงนอนอยู่ก็ไม่ใส่ใจยื่นมือมาอุ้มนางขึ้น

นางก็ไม่ได้ประท้วง เพราะตอนนี้ นางทั้งหิวทั้งเหนื่อย แม้แต่เงี้ยวแรงจะต่อต้านก็ไม่มีแล้ว จึงอิงซบอยู่กับร่างของเขาเนื้อตัวอ่อนระทวยราวกับหุ่น แล้วแต่เขาจะจับวาง

สิงฟู่อิวอุ้มนางเดินกลับไปช้าๆ ทั้งสองคนนั่งเงียบเช่นนั้น กระทั่งเขารู้สึกว่าบนป่าเปียกชุ่มจึงอดตื่นตะลึงไม่ได้

นางหนูเสวี่ยร้องไห้แล้ว เป็นครั้งแรกที่เขาเห็นนางร้องไห้เช่นนี้ ไม่ได้ร้องโฮๆ อาละวาดแบบเด็กทั่วไป หากแต่หลังน้ำตาเงี้ยวๆ นางที่เป็นเช่นนี้ทำให้หัวใจของเขาที่แต่ไรมาแข็งกระด้างเย็นชาเจ็บปวดขึ้นมาอย่างประหลาด

"นางหนูเสวี่ย คิดถึงบ้านแล้วหรือ"

คิดถึงบ้าน? นางไม่เพียงคิดถึงบ้าน ยังคิดถึงอาจารย์ คิดถึงผู้คุมกฎทั้งสิ้น คิดถึงผู้คนในหุบเขาของนาง คิดถึงหุบเขาหมื่นบุปผาที่บุปผานานาพรรณผลิบานสะพรั่ง...ใช่แล้ว นางคิดถึงบ้าน คิดถึงมาก

"ข้าอยากกลับบ้าน..." นางเอ่ยเสียงสะอึกสะอื้น

สิงฟู่อิวเฝ้าขึ้นมาได้ในฉับพลัน นางหนูเสวี่ยจะอย่างไรก็ยิ่งเล็ก

ตลอดทางที่ผ่านมาก็ระแหร่ร้อน ชีวิตลำบากยากแค้น คิดถึงบ้าน ก็เป็นเรื่องธรรมดา นางยังเป็นเพียงเด็กคนหนึ่ง...

"บ้านอยู่ที่ใดหรือ"

"บ้านไม่มีแล้ว"

คำพูดนี้ทำให้คนฟังแล้วเศร้าใจ ในดวงตาของสิงฟู่วีเต็มไปด้วยความรักใคร่เอ็นดูและปวดใจ ฝ่ามือใหญ่ลูบไล้ศีรษะของนาง กล่าวกับนาง ด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลแผ่วเบา "ป่าของอาทก็คือบ้านของเจ้า ต่อไปถ้าอยากร้องให้ ก็มาร้องที่อาเน่เถิด"

อู่อีเสวี่ร้องไห้ก็ร้องเหนื่อยแล้ว เดินก็เดินไม่ไหวแล้ว เอาศีรษะชนป่าเขาแล้วหลับไป อะไรก็ไม่อยากสนใจแล้ว

สิงฟู่วีเห็นนางหลับไปจึงใช้วิชาตัวเบา ระยะเวลาที่แต่เดิม ต้องใช้เวลาเดินสองชั่วยาม เขาใช้เวลาเพียงแค่คนเดียวก็กลับมาถึงหมู่บ้าน จากนั้นเขาก็ให้คนจัดเตรียมข้าวปลาอาหารและน้ำอาบ ประณีบัติ นางหนูเสวี่กินอาหาร อาบน้ำล้างหน้าล้างตา

เมื่อสิงฟู่วีเดินเข้ามาในห้อง องครักษ์หญิงก็ถอยไปอยู่ด้านข้าง เขาก็ก้าวเข้าไปไปที่ข้างเตียง เลิกม่านมุ้งขึ้น มองร่างเล็กๆ ที่นอนตะแคง หันหลังให้เขา

ห้องที่นางหนูเสวี่ยนอนอยู่เป็นห้องนอนของเขา วันนี้นางอารมณ์ไม่ปกติ เขาไม่วางใจให้นางนอนตามลำพัง จึงอุ้มนางกลับมาที่เตียงของตน ให้คนคอยดูนางไว้

ผู้สอดแนมที่ส่งตัวออกไป วันนี้กลับมาแล้ว เพื่อไม่ให้ส่งเสียง

รบกวนนาง เขาจึงย้ายสถานที่ปรึกษาหารือไปยังเรือนอีกหลังหนึ่ง ตอนออกไปเขาได้สั่งกำชับองครักษ์หญิงให้ดูแลนางให้ดี จากนั้นก็ไปปรึกษางานกับลูกน้อง

หลังจากเขาออกไปแล้วคู่อริเสวียก็ลี้มตาขึ้น ความจริงแล้วนางแสรังหลับ ด้วยกลัวสิงฟู่อวีจะมองออกดังนั้นจึงงงใจนอนหันหลังออกข้างนอก

นางลุกขึ้นมา นั่ง องครักษ์หญิงเห็นนางตื่นแล้วก็รีบเข้ามาถามด้วยสีหน้ายิ้มแย้มอ่อนโยน

"แม่หนูเสวีย เหตุใดจึงตื่นแล้ว"

"ข้าหิวน้ำ" นางหน้าตาจ้วเจีย

"ข้าจะไปรินน้ำให้เจ้าเดี๋ยวนี้"

องครักษ์หญิงและทุกคนต่างรู้ว่าได้ทำสิ่งรักและเอ็นดูแม่หนูผู้นี้มาก ด้วยเหตุนี้จึงไม่กล้าเมินเฉยต่อนาง องครักษ์หญิงไปรินน้ำที่โต๊ะมาถ้วยหนึ่ง เพราะกลัวนางจะทำน้ำกระฉอกหกจึงถือถ้วยจะช่วยป้อนให้นาง

คู่อริเสวียก็ไม่ปฏิเสธ ให้องครักษ์หญิงป้อนน้ำให้นางดื่ม หลังดื่มเสร็จนางหยิบลูกกวาดออกมากิน และให้องครักษ์หญิงเมิดหนึ่ง

"พี่สาว กินลูกกวาด" นางยิ้มอ่อนหวาน ตอนหยิบลูกกวาดส่งให้องครักษ์หญิง ใบหน้ายังเต็มไปด้วยการเฝ้ารอคอย

องครักษ์หญิงคิดในใจว่าก็แค่ลูกกวาดเมิดหนึ่ง ถ้าปฏิเสธไปมิใช่ทำให้แม่หนูน้อยเสียใจ ครั้นแล้วนางจึงรับลูกกวาดมาและกินเข้าปากไป

"อร่อยหรือไม่"

"อร่อย ขอบใจแม่หนูเสวีย"

อู้อี้เสียยิ้มสดใส เห็นชัดว่าเป็นเพราะเจตนาดีที่ได้รับการยอมรับ จึงเบิกบานใจ

องค์กรฯหญิงเห็นรอยยิ้มของนางก็ยิ้มตาม ผ่านไปครู่หนึ่งพลันรู้สึก ภาพเบื้องหน้าดำมืด ก่อนจะล้มลงกับพื้นหมดสติไป

อู้อี้เสียก็บรอยยิ้ม มีแต่ต้องทำให้องค์กรฯหญิงหมดสติ ตนจึงจะจากไปได้ ดังนั้นนางจึงเอาลูกกวาดที่มียาสลบติดอยู่ที่องค์กรฯหญิงกิน ไม่ผิดจากที่คิด องค์กรฯหญิงไม่ระวังนางและยอมกินลูกกวาดลงไป อย่างง่ายดาย

นางรู้สึกฟุ้งวี่ลงโทษลูกน้องที่บกพร่องต่อหน้าที่หนักมาก ด้วยเหตุนี้ ก่อนจากไปนางได้ใช้พู่กันและหมึกบนโต๊ะเขียนข้อความไว้สองแผ่น

แผ่นแรกเขียนให้อาหง บนกระดาษเขียนบอกนางจะไปจากที่นี่ เพื่อตามหาคนในครอบครัว ให้อาหงไม่ต้องเป็นห่วง ยังบอกให้เขา ตั้งใจฝึกยุทธ์ ไม่ต้องไปตามหานาง

แม้จะรู้สึกผิดต่ออาหง ทว่านางก็คิดดีแล้ว ยุทธภพนำหวาดกลัว และอันตราย นางไม่ควรให้อาหงตามนางไปประสบอันตรายด้วยกัน ให้เขาอยู่ที่นี้ฝึกวรยุทธ์กับสิ่งฟุ้งวี่ดีกว่าไปกับนางมากนัก

แผ่นที่สองทิ้งไว้ให้สิ่งฟุ้งวี่ ในนั้นอธิบายว่าองค์กรฯหญิงถูกนางหลอก ถึงได้หมดสติไป เช่นนั้นนางจึงจะจากไปได้สะดวก ยังบอกขอบคุณเขา ที่รับตัวนางไว้ ครั้งหน้านางจะกลับมาเล่นกับองค์กรฯหญิงอีก

เมื่อเป็นเช่นนั้น ต่อให้สิ่งฟุ้งวี่พาลโกรธองค์กรฯหญิงก็คงไม่ลงโทษหนัก

เวลานี้สิ่งฟุ้งวี่กำลังยุ่งกับการปรึษางาน เป็นจังหวะเหมาะที่สุด

ที่จะจากไป นางค่อยๆ ย่องออกจากห้อง หลบเลี่ยงคนอื่นๆ เดินออกจากหมู่บ้าน จากนั้นก็วิ่งเข้าไปในป่า หาดต้นไม้ใหญ่ที่ทำเครื่องหมายเอาไว้ และเอาห่อสัมภาระที่ฝังไว้ใต้ต้นไม้ออกมา

นางตัดสินใจจะไปเมืองชิงหูและไม่อาจถ่วงเวลาต่อไปอีกแล้ว วิธีการเดินเท้าเช่นยามปกติซ้ำเกินไป วิธีที่เร็วที่สุดก็คือนั่งเรือ ทั้งสามารถหลีกเลี่ยงการทิ้งรอยเท้าไว้ ดังนั้นนางจึงมาที่ริมแม่น้ำ กระโดดขึ้นเรือหาปลาของผู้อื่น จากนั้นก็ชักกระบี่อ่อนที่เอวออกมา ตัดเชือกผูกเรือขาด สุดท้ายก็ไม่ลืมทิ้งเงินไว้ถุงหนึ่ง เงินนี้เพียงพอให้เจ้าของเรือลำนี้นำไปซื้อเรือได้อีกยี่สิบลำ

นางใช้ไม้ต่อคันเรื่อน้อยออกจากฝั่ง เรือออกสู่กลางแม่น้ำ เรื่อน้อยแล่นช้าๆ ไปตามสายน้ำ หลังจากจัดวางไม้ต่อให้อยู่กับที่ดีแล้ว นางก็ลงนอนเอาห่อสัมภาระหนุนหัว แหงนมองดวงดาวบนท้องฟ้า

ด้านตะวันตกเป็นหุบเขา ด้านตะวันออกเป็นทะเลสาบ น้ำในแม่น้ำไหลไปทางตะวันออก ไม่ช้าก็เร็วนางก็ต้องไปถึงเมืองชิงหูที่อยู่ทางตะวันออก

นางหลับตาลง ฟังเสียงน้ำ เรือโคลงเคลงไปมาเบาๆ ประหนึ่งเปลกอบรอบกับวันนี้นางเหนื่อยมากแล้ว ไม่นานก็หลับไหลไป

6

อีกด้านหนึ่ง สิ่งฟู่อวี่กับลูกน้องปรึกษางานกันเสร็จ ขณะเตรียมกลับห้องพักล้างหน้าล้างตาพลันนึกได้ว่านางหนูเสวียนนอนพักผ่อนอยู่ในห้อง เกรงจะรบกวนนาง เขาจึงไปล้างหน้าล้างตาที่อื่น จากนั้นจึงกลับมาที่เรือนด้วยร่างกายที่สดชื่นเย็นสบาย

พอเข้ามาในเรือน เขาก็ผ่อนผีทำให้เบาลงเดินเข้าไปในห้องด้านใน แสงเทียนส่องสะท้อนผ้าห่มที่โปงนูนบนเตียงในม่านมุ้ง เขายิ้มมุมปาก ตอนแรกคิดจะหมუნตัวเดินจากไป แต่แล้วก็รู้สึกแปลกใจ องครักษ์หญิงที่รับหน้าที่ปรนนิบัติดูแลเหตุใดจึงไม่อยู่

สัญชาตญาณการระวังภัยผุดขึ้นมา ไม่ถูก ผ้าห่มที่โปงนูนขึ้นดูเหมือนจะใหญ่ไปสักหน่อย เขาสีหน้าขริ่มลง รีบเดินไปที่ข้างเตียง เลิกม่านมุ้งขึ้น ดึงผ้าห่มออกแล้วก็ต้องตกใจ คนที่นอนอยู่ถึงกับเป็นองครักษ์หญิง

สีหน้าสิงฟู่อวีหม่นขมริมน้ำกล้ว เขาตรวจดูสีพจรของนาง พบว่า
องครักษ์หญิงถูกวางยาสลบ เขาพบกระดาษเขียนข้อความที่ข้างหมอน
จึงรีบคลี่ออกมาอ่าน อ่านจบก็ย่นหัวคิ้ว จากนั้นก็เปิดแผ่นที่สองออกอ่าน
หัวคิ้วยิ่งขมวดแน่นขึ้น

จดหมายนี้นางหนูเสวี่ยเขียนขึ้นหรือ เขาไม่เชื่อ นี่ไม่เหมือน
เด็กหกขวบเขียน เป็นไปไม่ได้ที่นางจะรู้จักตัวหนังสือมากเช่นนี้ แต่
ถ้อยคำในจดหมายกลับคล้ายสำนวนการพูดของนาง...

เขารู้สึกว่าเรื่องราวดูแปลก อีกทั้งวรยุทธ์ขององครักษ์หญิง
ก็ไม่อ่อนด้อย ไม่น่าจะถูกวางยาให้หมดสติได้ง่ายๆ แต่ในห้องก็ไม่มีร่องรอย
การต่อสู้ และตรวจไม่พบเบาะแสว่ามีคนบุกเข้ามา

หรือว่านางหนูเสวี่ยจะวางยาของครักษ์หญิงจนหมดสติไปจริงๆ
แต่เขาไม่เข้าใจ เด็กอายุหกขวบคนหนึ่งเหตุใดจึงมีความสามารถ
ทำให้องครักษ์หญิงหมดสติไปได้

เขารีบสั่งลูกน้องแยกย้ายกันออกตามหา ไม่ว่าจะใช้นางหนูเสวี่ย
เป็นคนทำหรือไม่เขาก็ต้องหาตัวนางให้พบให้เร็วที่สุดเพื่อทำเรื่อง
ให้กระจ่าง ทางที่ดีไม่ใช่มีคนมาจับตัวนางไป หาไม่...

สิงฟู่อวีสีหน้าเครียดขมริมเห็นแล้วนำหวั่นหวาด กล้าบุกเข้ามา
ในถิ่นของเขา แต่ต้องคนของเขา ทางที่ดีจึงวิ่งวนต่อสวรรค์อย่าให้เขา
เจอตัว

ลูกน้องที่เขาส่งออกไปตรวจสอบกลับมารายงาน หลังออกจาก
หมู่บ้านไปได้ไม่ไกล ร่องรอยของนางก็หายไป สิงฟู่อวีรีบปิดกั้นเส้นทางน้ำไว้
แล้วก็เป็นไปตามคาดหมาย ตรวจพบว่าที่ริมฝั่งน้ำละแวกใกล้เคียง

มีเรือของชาวบ้านลำหนึ่งหายไป เชือกที่มัดเรือถูกมีดตัดขาด

เรือลำเล็กขนาดนี้เป็นไปไม่ได้ที่จะแล่นทวนน้ำ ไม่เพียงเปลืองแรง
ยังแล่นได้ไม่เร็ว เช่นนั้นก็ต้องไปทางตะวันออกแล้ว สิ่งฟู่ว่องนี้
นับดูเวลา ไล่ตามไปตอนนี้น่าจะตามทัน เขารีบซื้อเรือจากชาวบ้านอีกลำ
แล้วรีบไล่ตามไปอย่างรวดเร็ว

คู่อีเสวียที่ไม่รู้ว่าสิ่งฟู่ว่องที่กำลังไล่ตามมาอย่างสุดกำลัง หลังจาก
นอนอยู่ในเรือจนสว่าง พลันถูกเสียงอะละเวยวายของคนทำให้ตกใจตื่น
นางรีบโผล่หัวขึ้นมาจากเรือลำน้อย พอมองไปก็ต้องร้องว่าแม่แล้ว
โจรในแม่น้ำกำลังปล้นเรือ!

นางช่างโชคร้ายเสียจริง ถึงกับเจอโจรปล้นกลางวันแสบๆ ปล้นสะดม
ควรต้องเลือกเวลากลางคืนมิใช่หรือ การค้าไม่ดีถึงเพียงนี้เสีย โจรคนหนึ่ง
ในเรือมองสบตากับนางเข้าพอดี นางร้องในใจว่าแม่แล้ว

"ตรงโน้นมีหญิงสาว!" โจรร้องตะโกนขึ้น

สิ่งที่พวกปล้นสะดมชอบที่สุดคือเงินกับหญิงสาว ต่อให้ไม่มีเงิน
แย่งหญิงสาวมาก็เอาไปขายได้เหมือนกัน เห็นโจรหันหัวเรือมุ่งมาทางนาง
คู่อีเสวียคิดในใจว่าด้วยพลังกำลังของนางไม่นานก็ต้องถูกฝ่ายตรงข้าม
ไล่ทัน นางตัดสินใจในฉับพลัน นั่งอยู่ในเรือตั้งมั่นอ้อมกำลังเพื่อรับมือข้อศึก
ที่บุกเข้ามาเสียเลย รอพวกเขาพายเข้ามาเอง

เรือของโจรเข้ามาใกล้ หลังเห็นรูปร่างหน้าตานางชัดเจนดตา
ก็ตะโกนขึ้น "อ่า เป็นเด็กหญิงตัวน้อยคนหนึ่ง!"

โจรอีกคนหัวเราะพลางเสริมขึ้น "ทั้งยังเป็นเด็กหญิงที่งดงามอีกด้วย"

คู่อีเสวี่ยมองพวกเขาด้วยใบหน้าที่มีที่ไร่เสียงสา ในใจคิดคำนวณ ฝ่ายตรงข้ามมีด้วยกันทั้งหมดสามลำเรือ ลำหนึ่งเข้ามาขวางเรือของนาง ที่เหลืออีกสองลำกำลังขนสินค้าที่ชิงมาได้

โจรเห็นนางเป็นเพียงเด็กหญิงตัวน้อยคนหนึ่ง ความระแວดระวัง จึงลดลงไม่น้อย เข้าใจว่าเป็นแพะอ้วนที่อยู่ในมือ รีบกระโดดขึ้นเรือของนาง คนหนึ่งจับตัวนางไว้ อีกคนหนึ่งหยิบห่อสัมภาระของนางมาตรวจดู

คู่อีเสวี่ยฉวยจังหวะนี้ชักกระบี่อ่อนที่เอวออกมา ตวัดกระบี่ ออกกระบวนท่า สะบัดเอ็นมือเอ็นเท้าของโจรทั้งสองทันที แล้วผลักพวกเขา ตกแม่น้ำไป จากนั้นก็หมุนตัวมาเจาะเรือพวกเขาทะลุ ไม่รอให้โจรบนเรือ อีกสองลำทันได้สติ นางก็รีบคว้าห่อสัมภาระพายเรือหนีเอาชีวิตรอด

แม้นางจะสูญเสียพลังวัตร แต่ก็ไม่ได้ลืมกระบวนท่าเพลงยุทธ์ ขอเพียงไม่ได้ต่อสู้กันด้วยพลังวัตร เพียงรับมือกับโจรทั่วไปที่รู้จักแต่ ฟาดฟันดาบ นางยังมั่นใจว่าเอาชนะได้

ลงมือครั้งเดียวจัดการโจรไปได้สองคน เจาะเรือพวกเขารั่วไปหนึ่งลำ เรืออีกสองลำที่เหลือบรรทุกสินค้าอยู่ หากคิดจะไล่ตามนาง ก็ต้องเอาสินค้า โยนทิ้งจึงจะไล่ตามทัน นางคาดเดาว่าฝ่ายตรงข้ามคงไม่ทำเช่นนั้น ถึงได้กล้าลงมือ

โจรเหล่านั้นจะต้องนึกไม่ถึงว่านางเด็กอายุหกขวบคนหนึ่ง จะใช้กระบี่เป็น นอกจากกระบี่บเท้าร้องด่าอยู่กับที่ หรือไม่ก็ไปช่วยสหหาย ที่ถูกนางตัดเอ็นมือเอ็นเท้าและผลักตกน้ำแล้ว ก็คงได้แต่มองนางหนีไป ตาปริบๆ

ขณะที่นางเข้าใจว่าได้คำนวณทุกอย่างไว้เรียบร้อยแล้ว กลับคิดไม่ถึงว่า

หนึ่งในหมู่โจรจู่ๆ กลับใช้วิชาตัวเบา หลังจากพุ่งกระโดดไม่กี่ครั้ง ก็กระโดดมาถึงเรือของนาง

อู้อี้เสวี่ยตื่นตะลึง คนผู้นี้ไม่ใช่โจรทั่วไป หากแต่เป็นผู้ฝึกฝนที่เป็นวรยุทธ์ อย่างแท้จริง อีกทั้งฝีมือยังไม่อ่อนด้อย

"นางหนูนรนาที่ตาย!" ดวงตาทั้งสองของฝ่ายตรงข้ามจ้องนาง อย่างเยียบเย็นน่าสะพรึงกลัว เพียงพุดประโยคนี้ออกมาประโยคเดียว ดาบในมือก็พินลงมาที่นางแล้ว

อู้อี้เสวี่ยรีบยกกระบี่ขึ้นต้าน แต่นางที่ไร้ซึ่งพลังวัตรโหนเลยจะต้านรับ พลังที่พาดพินลงมาอย่างรุนแรงนี้ได้

นางถูกกระแทกจนงำมือด้านขวา ทานรับพลังที่กดทับลงมาไม่ไหว หลุดลงไปคุกเข่า เพื่อจะต้านรับดาบนี้นางได้ใช้พลังกำลังที่มีอยู่ออกไป ทั้งหมด ไม่เหลือเรี่ยวแรงจะหลบเท้าที่วาดตามมาของฝ่ายตรงข้ามอีก

ฝ่าเท้านี้เตะถูกหน้าอกของนาง เดิมทีนางก็ได้รับบาดเจ็บภายในอยู่แล้ว ช่วงขณะนั้นหน้าอกพลิกเจ็บปวดรุนแรงยากจะทนไหว ความคาดเดิมนั้นหนึ่ง ทะลักขึ้นมาที่ลำคอ โลหิตสดไหลออกมาตามมุมปากของนาง

นางนอนอย่างสิ้นไร้เรี่ยวแรงอยู่บนพื้นเรือ ได้แต่มองบุรุษผู้นี้ คว่าตัวนางขึ้นมาโยนลงไปใต้น้ำ

น้ำเย็นเสียบในแม่น้ำม้วนร่างนางลงไปอย่างรวดเร็ว นางไร้เรี่ยวแรง จะดิ้นรน ได้แต่ปล่อยให้น้ำในแม่น้ำกลืนร่างนาง

นางคิดไม่ถึงว่าสุดท้ายกลับต้องมาลงเอยเช่นนี้ ต้องมาจมน้ำตาย ในแม่น้ำอย่างโดดเดี่ยวเดียวดาย ทั้งก่อนตายนางยังไม่อาจกลับคืนสู่สภาพเดิมได้

ตอนมีคนพบศพนาง ย่อมไม่รู้ว่านางคืออู่อีเสวียประมุข
หุบเขาหมื่นบุปผา ผู้คุมกฎทั้งสี่ก็ไม่มีวันหานางพบ ในที่สุดนางก็ไม่อาจ
ทำตามคำสั่งเสียของอาจารย์ได้...

สิ่งพู่อู่อิมนางหนูเสวียที่เปียกชุ่มโชกไปทั้งตัวอยู่ในอ้อมแขน
ใบหน้าเครียดขมขื่นจนน่ากลัว เขาไม่กล้านึกภาพว่าถ้าเขามาซ้ำอีกเพียง
ก้าวเดียว ที่เขาอู่อิมขึ้นมาคงเป็นศพที่เย็นเฉียบศพหนึ่ง

โจรที่ทำร้ายนางหนูได้ตายไปภายใต้คมดาบของเขาแล้ว
เขาพันฉับเดียวเป็นสองท่อน ศีรษะหลุดจากบ่า กระทั่งฝ่ายตรงข้าม
รูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไรยังไม่คู่ควรให้เขาไปมอง

เขาใช้วิชาตัวเบากลับขึ้นไปบนฝั่ง หาด้านขวานาในละแวกใกล้เคียง
ได้หลังหนึ่ง โยนเงินให้เจ้าของบ้าน ขอห้องห้องหนึ่ง และห้ามใครเข้ามา
รบกวน

พอเข้ามาในห้องเขาก็รีบถอดเสื้อผ้าเปียกออกจากร่างของนาง
ใช้ผ้าห่มเช็ดร่างที่เย็นเฉียบของเด็กหญิง จากนั้นก็จับนางนั่งตัวตรง
ส่วนเขาก็นั่งขัดสมาธิอยู่ตรงหน้า เอาฝ่ามือทาบกับหน้าอกของนาง
โคจรพลังลมปราณถ่ายทอดพลังวัตรเข้าไปในร่างอีกฝ่าย ช่วยรักษา
อาการบาดเจ็บต่อชีวิตให้

พลังวัตรที่แข็งแกร่งหนาแน่นขุมหนึ่งไหลเข้าไปในร่างของอู่อีเสวีย
ไปที่เส้นลมปราณพิเศษทั้งแปด* จากเส้นลมปราณเข้าไปยังจุดต่างๆ
ติดต่อกันไม่ขาดสาย

* เส้นลมปราณพิเศษทั้งแปด แตกต่างจากเส้นปราณอื่นตรงที่ไม่ได้ติดต่อกับอวัยวะภายในเลย ประกอบด้วย
เส้นดู เส้นเร็น เส้นซง เส้นใต้ เส้นอินเหวย เส้นหยางเหวย เส้นอินเฉียว และเส้นหยางเฉียว

ลมปราณภายในจุดตันเถียนที่ว่างเปล่าของนางพลันทะลักพรุ้งรูป
ดุจบ่อน้ำที่แห้งขอดจู่ๆ ก็มีน้ำฝนเทลงมา จนเริ่มเกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้น
แล้ว

สิงฟูอวี่ถ่ายทอดพลังวัตรให้นางจำเป็นต้องจดจ่อตั้งอกตั้งใจ
ไม่อาจวอกแวกแม้แต่น้อย ด้วยเหตุนี้จึงไม่ได้สังเกตเห็นว่าผิวหนัง
ที่ได้ฝ่ามือของตนกำลังเปลี่ยนแปลงไปช้าๆ หน้าอกที่เดิมราบเรียบ
กำลังนูนขึ้นมาทีละน้อยๆ อย่างยากจะสังเกตเห็น ร่องเล็กๆ ก็ค่อยๆ
แปรเปลี่ยนเป็นร่างออรชรอ่อนแอ้นของหญิงสาว

คู่อีเสวี่เริ่มได้สติ หนึ่งตาของนางขยับเล็กน้อย จากนั้นก็ค่อยๆ
ลืมตาขึ้น สายตาค่อนข้างพราวเลือน สมองก็ออกจะมีนงง เพียง
รู้สึกหน้าอกอุ่นๆ สบายยิ่ง

รอนนางลืมตาขึ้นมาเต็มที่ เห็นคนที่อยู่ตรงหน้าชัดเจนก็อดตะลึงงัน
ไม่ได้

สิงฟูอวี่ เขาตามมาแล้ว ทั้งยังกำลังทำอะไรบางอย่าง

เมื่อนางก้มลงมองตามมือเขา พบว่าตนไม่มีผ้าพันกายแม้แต่ชิ้นเดียว
และฝ่ามือของเขากำลังทาอบอยู่ที่อวัยวะกลมอวบอิมุ่มนึ่มทั้งสองของนาง

นางตื่นตระหนกอย่างใหญ่หลวง พร้อมๆ กับการกรีดร้อง
นางก็จู่โจมฝ่ามือทั้งสองออกไป ชัดสิงฟูอวี่ที่กำลังมุ่นมั่นจดจ่ออยู่กับการ
การโคจรพลังลมปราณออกไปอย่างไม่ทันตั้งตัว ร่างร่วงลงจากเตียง

ขณะมุ่นมั่นจดจ่อกับการโคจรพลังลมปราณ สิ่งทีกลัวที่สุดก็คือ
ถูกรบกวน สิงฟูอวี่ถูกรบกวนอย่างฉับพลันกะทันหันทำให้ลมปราณภายใน
แตกชาน พลังชีวิตที่พุ่งออกสับสน กระอักโลหิตออกมาคำหนึ่ง

เขาจ้องมองคนที่อยู่บนเตียงด้วยความตกใจและโมโห พอมองไปก็ต้องตะลึงงัน เพียงเห็นบนเตียงมีหญิงสาวนั่งอยู่คนหนึ่ง คนผู้นี้ก็คือ อู้อี้เสวี่ยที่เขาตามหามานานวันก็ยังไม่พบ!

เหตุใดนางจึงมาปรากฏตัวอยู่ที่นี่ อีกทั้งยังไม่ได้สวมเสื้อผ้า!

อู้อี้เสวี่ยโกรธจนชี้หน้าเขาตำว่า "ทานตำซ้ำ! ถอดเสื้อผ้าซ้ำอีกแล้ว!"

อีกแล้ว? เขาเคยไปถอดเสื้อผ้านางตั้งแต่เมื่อไร ยังมีอีก แล้วนางหนูเสวี่ยเล่า นี่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่!

จู่ๆ อู้อี้เสวี่ยก็โผล่ออกมาทำให้เขาตื่นตระหนกตกใจ ไม่เข้าใจอย่างสิ้นเชิงว่านางโผล่มาจากที่ใด ทั้งนางยังตำเขาหาว่าเขาถอดเสื้อผ้าของนาง แต่ที่เขาถอดเป็นเสื้อผ้าของนางหนูเสวี่ยชัดๆ...ซ้ำก่อน! นางบอก 'อีกแล้ว'

สิ่งฟุ่อร์ที่แม่ภูเขาไปซานถล่มลงมาตรงหน้าก็ไม่ตกใจปล้นญ่ความคิดที่ฟุงวาบเข้ามาในสมองทำให้ตะลึงงันไปแล้ว เขาจ้องมองคนที่อยู่บนเตียงตาไม่กะพริบ สีหน้าท่าทางที่ขุ่นเคืองไม่พอใจ นัยน์ตากลมโตสุกใสที่จ้องมองมาเขม็ง ยังมีน้ำเสียงยามตำคน ล้วนคล้ายกันมากกับนางหนูเสวี่ยที่อายุหกขวบ...

นางปรากฏตัวขึ้นมา แต่นางหนูเสวี่ยกลับหายไปแล้ว มีความเป็นไปได้เพียงอย่างเดียว...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160624058.html>